

Giới thiệu Bởi Vì... Nơi Đây Có Em

Câu chuyện tình chớm nở trong Bởi Vì... Nơi Đây Có Em của tác giả Dương Nguyễn xứng đáng nằm trong danh sách truyện teen hay nhất trên bảng xếp hạng của trang đọc truyện online hàng đầu hiện nay.

Truyện kể về Nó - một đại thiếu thư quyền lực, một bang chủ lạnh lùng, một chủ tịch trẻ công ty buôn bán vũ khí (nó chỉ lạnh lùng trong khi làm việc) với anh - một người bạn rất thân từ nhỏ của nó, vì nó mà tai nạn, mất trí nhớ và quên mất nó. Nhưng rồi anh lại yêu nó, từ lạnh lùng trở nên ấm áp hơn (chỉ ấm áp với nó và các bạn của anh).

Anh cũng là một đại thiếu gia anh thật bá đạo quyền lực chẳng kém gì nó, một bang chủ khí thế hùng hực, một coolboy lạnh lùng. Liệu nó với anh có đến được với nhau hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật

Nó-Nguyễn Bạch Dương(Min): 17 tuổi, học lớp 11A1, đại thiếu thư tập đoàn Nguyễn Thị-tập đoàn lớn nhất thế giới, bang chủ bang Angle-bang quyền lực nhất trong thế giới ngầm, dùng thân phận giả học ở trường Sao Mai- trường danh tiếng nhất Việt Nam, trước đây nó luôn vui vẻ nhìn rất tình nghịch và đáng yêu nhưng sau khi bọn thằng Bùm mất tích thì nó lạnh lùng hơn rất nhiều nhưng vẫn rất nhây nha.

Anh-Hoàng Gia Lâm: 17 tuổi, học cùng lớp với nó nhưng chuyển vào sau, bạn từ nhỏ của nó nhưng phải bay sang Mỹ do tai nạn và bị mất trí nhớ, đại thiếu gia tập đoàn Hoàng Thị- tập đoàn lớn thứ 2 trên thế giới, bang chủ bang Kevil-bang lớn thứ 2 sau bang Angle, đẹp trai phải gọi là ko chỗ nào chê được. Hoang mĩ từ khuôn mặt đến thân hình. Đẹp ko tì vết.

Đỗ Văn Sơn(Bùm): 17 tuổi, bạn nó suốt 4 năm cấp 2. Ngoài nó ra còn có cái Mon(Quyên), cái Mẫn(Thắm), thằng Bom(Minh) và cái Moon(Trang). Sau khi học xong cấp 2 thì cả bọn mất tích tập thể (trừ cái Moon là vẫn luôn bên cạnh nó) làm nó rất buồn. Nó đã huy động lực lượng tìm kiếm thông tin của bọn nó nhưng vô ích. Nhưng bỗng tại nó cùng xuất hiện với anh làm nó rất hoảng hốt. Thằng Bùm và thằng Bom là 2 anh em và là 2 thiếu gia tập đoàn Đỗ Thị-tập đoàn lớn thứ 3 trên thế giới, bang chủ(Bùm) và phó bang(Bom) của bang Over- bang lớn thứ 3 trong thế giới ngầm. Cái Mon và cái Mẫn mò còi từ bé nên cùng nhau lập ra công ti Q&T- công ty lớn thứ 4 trên thế giới, bang chủ(Mon) và bang phó(Mẫn) bang N&M- bang lớn thứ 4 trong thế giới ngầm. Tất cả bọn thằng Bùm đều dùng thân phận giả để học trong trường(có mỗi anh là dùng thân phận thật để học thôi à)

Trang(Moon): 17 tuổi, học cùng nó từ năm lớp 1 đến giờ nên rất thân với nó và là người nó tin tưởng nhất, mò còi từ nhỏ, cùng nó lập ra công ty bán vũ khí xuyên quốc gia lớn và nổi tiếng nhất thế giới ngầm với cái tên M&M, phó bang Angle.

Còn những nhân vật khác nói tới mình sẽ giới thiệu sau!

- Hết chương 1-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kí Ức

- DƯƠNGGGGGGG.....DẬY ĐI HỌCCCCCCCCC.....

Tiếng thét chói tai phát ra từ trong 1 căn nhà nhỏ.

Nó chồm chắn kín mít, lấy gối bịt tai lại:

- Mẹ à, cho con ngủ thêm 5 phút nữa thôi!! Mà không, 3 phút thôi cũng được!!

Vâng, nó lúc này là ở với mẹ nuôi của nó, đúng hơn là vú nuôi. Vì vú nuôi nó "nghỉ hưu" (nó gọi quen là mẹ) mà nó lại không thích bà vú mà bố mẹ mới thuê nên nó xin bố mẹ dọn ra sống với bà. Đầu tiên bố mẹ nó nhất quyết ko chịu nhưng vì tính ương bướng của con nên bố mẹ nó đành đồng ý sau 1 tuần nó ngồi nhí nhều cầu xin nhưng với điều kiện chỉ được ở đó trong vòng 1 năm và phải thường xuyên về nhà thăm và chơi với bố mẹ.

- Không 3 phút hay 5 phút gì hết !!! Dậy mau! 6 rưỡi rồi!!!- Không con là tiếng thét chói tai như lúc trước mà bây giờ là tiếng nói dịu dàng đến nỗi da gà.

Vừa nghe đến thời gian là nó tức tốc nhảy ra khỏi giường, phi vào nhà vệ sinh làm vsen song đến 7h kém 15' luôn. Nó chạy xuống nhà ăn sáng sau khi thay đồng phục đi học.

- Ngủ dậy muộn lắm vào xong bây giờ vội vội vàng vàng!- Mẹ nuôi vừa nhìn nó vừa nhăn nhó. Mẹ rất thương nó nhưng nói nhẹ nó không sợ mà phải nặng giọng nó mới nghe lời! Nhưng những lúc không làm việc gì mẹ thường dẫn nó đi chơi, hay xoa đầu nó làm nó rất thích.

- Con có vội vàng gì đâu mẹ!- Nó nghe rặng ra cười như khi. Ăn xong nó chạy ra lấy xe, không quên chào mẹ đi học. Phóng như bay đến trường bằng chiếc xe đạp cũ(nó lấy thân phận giả để đi học nên chỉ đi xe đạp thôi) mà chỉ sợ muộn học. Thật ra ở nhà nó lè mề chậm chạp để mẹ thấy nó không hề vội vàng nhưng ra khỏi nhà một cái là nó phi như ma tốc độ đến trường, chạy như bay lên lớp.

Vừa bước vào cửa lớp thì cùng lúc ông bảo vệ vừa đánh trống, nó thở phào nhẹ nhõm vì biết mình không vào muộn. Vừa thở hồng hộc vừa lết thân về chỗ ngồi, chưa kịp đặt mông xuống ghế thì thằng Bùm đã lên tiếng:

- May cho mày đấy Dương ạ, chỉ cần tí xíu nữa thôi là mày mất danh hiệu " học sinh đi đúng giờ nhất" của năm đấy!!

Nó đang "tiêu hoá" câu nói của thằng Bùm thì nhận ra điều gì đó, nhếch môi cười bí hiểm. Thằng Bùm nuốt nước bọt cái "ực", hỏi bọn thằng Bom:

- Bộ tao vừa lỡ lời gì à???

Bọn thằng Bom hếch vai lắc đầu kiểu không biết rồi im lặng thờ dài. Thằng Bùm lại nuốt nước bọt nhìn nó như thể đang chờ lệnh từ hoàng thượng. Nó thấy thế phì cười, phán một câu xanh rờn :

- Thằng Bùm, vào sổ!!

Cái Moon(thư kí nhóm trường) biết í, rút quyển sổ ra ghi vào.

Bùm thộn mặt ra làm cả nhóm được một trận cười vỡ bụng. Nó thì cố nhịn cười đấy nhưng mà đâu có được, cười sặc sụa làm cả lớp chú ý vào nhóm nó. Nó vừa cười vừa nói: - À... K..khô..ng..có...g..ì...đầ..u...u...

Nói rồi nó cũng cố hít thở thật sâu để không cười nữa rồi làm mặt nghiêm túc nhìn thằng Bùm. Bây giờ thằng Bùm cũng í thức được mọi chuyện vừa xảy ra xấn xỏ vào nó hỏi:

- Tại sao, tại sao?

- Mày quên hôm qua chúng ta đã nói gì rồi sao?- Nó nhăn mặt đắp chất lại thằng Bùm một câu.

~~~~~Bơi vào hồi tưởng~~~~~

Sáng hôm qua, cả nhóm ngồi quây lại làm hội nghị bàn tròn, mà bàn chữ U mới đúng! Nó mở lời: - Nay, bọn mình cũng đặt biệt danh giống bọn lớp A với bọn lớp C đi, nhưng mà không đụng hàng với bọn nó đâu!

Cả nhóm nhất trí: - Ok!!

Sau một hồi bàn tán "long đò lơ lửng" thì nó chốt hạ câu cuối vô cùng dài và súc tích:

- Rồi, tao là Min, cái Trang là Moon, cái Quyên là Mon, cái Thẩm là Mẫn, thằng Sơn là Bùm, thằng Minh là Bom, thằng Duy là Ben. Bắt buộc phải gọi tên này kể cả trong lớp, ra chơi, trong đời thường. Nếu không sẽ vào sổ "ngồi chơi"! Ok?

Cả bọn gật đầu cái rụp.

~~~~~Kết thúc hồi tưởng~~~~~

Mặt thằng Bùm thộn ra lần 2. Vất não suy nghĩ rồi nhớ ra, mặt thằng bùm bắt đầu nhăn lại cầu xin: - Ôi chị Dươ... À không chị Min ời tha cho em nốt lần này...

- No no no!- Nó vừa dơ tay ra ám hiệu vừa từ chối phũ phàng sau "bài thánh ca" của thằng Bùm. Nhưng thằng này nó vẫn ngoan cố. Nó bực mình lườm thằng Bùm sắc lạnh: - Mày muốn tiếp tục "ngồi" sổ? - Câu nói của nó vừa nghiêm túc vừa buồn cười nhưng không ai dám cười. Thằng Bùm đã tắt "cái loa dè" của mình.

Tiết 1,2 qua nhanh chóng. Đến tiết 3 thì....

- Bọn mày ơi, tao muốn thông báo một việc cực kì quan trọng!!!

Nó làm mặt hình sự. Cả bọn nhìn nó chăm chú lắng nghe tường chuyện gì vô cùng quan trọng. Ai dè.....

- TAO ĐÓIIIIIIII.....- Nó kéo dài câu nói làm cả bọn muốn nhảy vào đập hội đồng nó.

- Mày làm như một mình mày đối không bằng! - Moon mạnh dạn lên tiếng được cả hội đồng tán thưởng: - Đúng, tụi tao cũng đối chứ bộ!- Nhóm nó bắt đầu nhao nhao như cái chợ. Bokngx chỗ cô giáo vào làm cả nhóm im bật:

- Các cô các cậu tưởng đây là cái chợ hả? Cái nhóm kia ra ngoài hành lang đứng hết cho tôi!

Đúng vậy, "cái nhóm kia" chính là nhóm của nó. Cả bọn xì mặt ra. Thế là vào sổ đầu bài "ngồi chơi" xong xuống phòng hiệu trưởng "uống nước" rồi! Tụi nó thờ dài thườn thượt.

Bỗng tiếng trống vang lên. Ra chơi rồi!! Tụi nó đang định chạy xuống cantin trường thì bỗng nhiên mọi thứ xung quanh nó tối om! Các bạn nó đã biến mất, xung quanh nó không còn một ai. Nó phải làm sao đây??? Nó hét lên trong vô vọng!!

- Hết chương 2 -

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lăn Gặp Đầu Tiên???

Nó choàng tỉnh dậy với khuôn mặt ướt đầm mồ hôi. Xung quanh nó chỉ có một màu trắng tinh và mùi thuốc khử trùng xông lên mũi nồng nặc. Nó đoán đây là bệnh viện. Nó lắc đầu và thấy choáng. "Giấc mơ vừa rồi thật kinh khủng"- Nó nghĩ. Nó đang cố nhớ lại mọi thứ. Tuy đã về nhà của mình nhưng nó vẫn dấu thân phận thật sự là đại tiểu thư tập đoàn Nguyễn Thị nên nó vẫn ăn mặc rất đơn giản và vẫn đi xe đạp. (tg xin nói luôn là lúc nó sinh ra là ở Anh nên ở Việt Nam chỉ biết tập đoàn Nguyễn Thị sinh cô con gái đầu lòng mà không biết chính xác là ai nên nó vẫn dấu được đến bây giờ và mọi người vẫn không biết cô đại tiểu thư bí ẩn kia là ai. Bố mẹ muốn công bố thân phận nó từ lâu nhưng nó không muốn nên vẫn chưa ai biết nó là đại tiểu thư của Nguyễn Thị) Nó vẫn phóng xe đạp đi học như mọi ngày thì đâm xầm vào một chiếc ô tô nào đó rồi nó thấy đau đầu rồi ngất lịm đi. Đến đây thì nó chẳng nhớ được gì nữa. Bỗng có một chàng trai mở cửa phòng bệnh của nó ra rồi đi đến hỏi:

- Cô không sao chứ?

Giọng nói anh ta rất lạnh lùng làm nó thấy ghét. Lúc đó nó đang cúi đầu xuống nên không biết là ai. Đến lúc ngẩng mặt lên thì đập vào mắt nó là một khuôn mặt vô cùng đẹp trai nhưng không phải vì vẻ đẹp nó làm nó chú ý mà là do khuôn mặt đó quá quen.(đó là anh nhưng nó không nhớ tại vì anh chuyển sang Mi từ khi mới học lớp 2 và nó cũng chẳng liên lạc được với anh sau đó nên nó không nhớ mặt anh là phải) Nó cố nhớ xem đây là ai thì anh đã lên với giọng kiêu ngạo: - Tôi biết tôi đẹp trai nên cô không cần phải nhìn tôi chăm chăm như vậy đâu!- Nói rồi anh nhếch môi cười khinh bỉ.

Nó nhìn anh ngờ ngác. WTF!! Anh ta nghĩ anh ta là ai chứ!! Với cả nó cũng không giống những đứa con gái khác, thấy trai đẹp là không phân tốt xấu mà nhào vô. Bây giờ nó chả quan tâm quen hay không quen nữa, cứ thế mà trả lời: - Anh nghĩ anh là cái gì mà tôi phải nhìn? Trai đẹp quanh tôi có đầy, anh chả là cái gì cả!

Đến lượt anh ngờ ngác nhìn nó. Có phải là nó không quan tâm đến vẻ đẹp của anh hay nó chỉ giả vờ? Đúng thế rồi, bây giờ thiếu gì loại con gái kiểu đó! Sau một hồi suy nghĩ anh cho nó 2 chữ rồi đi luôn: - Giả nai!

Nó, phải nói là rất ức chế! Nhưng thôi ta đây không chấp làm gì! À nói mới nhớ sáng nay phải đi học mà! Nó liền dơ tay xem đồng hồ! Hừm, 12h kém rồi, sắp tan học đến làm gì, thôi thì về nhà vậy! Nghĩ là làm, nó chạy ra khỏi bệnh viện và phóng xe về nhà. Trên đường về nó nghĩ:"Sao mình bất tỉnh lâu thế nhỉ? Lúc mình đâm vào xe anh ta mới có 7h kém thôi mà! Với cả lúc đâm vào cũng chỉ va chạm nhẹ sao mà ngất những mấy tiếng lặn?!" - Nó nghĩ ra bao nhiêu câu hỏi rồi cũng về đến nhà. Về nhà rất nhiều người giúp việc đến chào nó rồi thắc mắc: - Sao cô chủ về sớm thế ạ? Cô mới đi cách đây 30" thôi mà? Hay là cô để quên cái gì ạ?

Nó ngơ người. 30"??? Rõ ràng đồng hồ của mình đã là 12h rồi mà! Nó tức tốc vào phòng xem đồng hồ. Bây giờ mới có 7h 15"! Cô nghĩ lại thấy trước khi đi anh để lại một nụ cười đều! Có thể là anh lắm!!! Tại vì từ sáng đến giờ chưa có ai động vào đồng hồ của nó cả! Nó nghĩ xong liền hét lên: - ANH ĐÚNG LÀ CÁI TÊN KHỐN KHIẾPPPPPP.....

Nó phi tức tốc đi học trong khi anh gọi điện thoại cho mấy đứa nào đấy bảo: - Hôm nay tao hết hứng rồi, mai rồi hân nhập học!

Đường dây bên kia chỉ đáp lại cụt ngủn: - Ok!

Anh tắt máy rồi về nhà.

Buổi học hôm nay sẽ thật sự vui nếu như nó không đến muộn để bị xuống phòng giám thị và nếu không có mấy bà tám cứ lải nhải bên tai, nào là: - Mai lớp mình có 6 học sinh mới. - Hay là: - toàn những nhân vật có tiếng trên thế giới. - Hoặc là: - Trong đó có mấy anh đẹp trai lắm - vân vân và mây mây. Nó cũng chả quan tâm gì đến học sinh mới hay học sinh cũ gì cả. Cứ thế nằm dài trên bàn học. Cái Moon thấy thế không chịu nổi liền lòi nó: - Đi, đi xuống canteen với tao.

Nó chả nói gì lững thững theo Moon xuống. Đến nơi, Moon hỏi: - mày ăn, uống gì?

Nó bỗng sáng mắt lên: - Mày bao tao à???

Moon đến chịu với con này. Đường đường là đại tiểu thư của tập đoàn Nguyễn Thị, chủ tịch công ty buôn bán vũ khí mà lại như thế này!!!!

- Theo tao thấy thì mày đâu có thiếu tiền!!- Moon mặt nhăn như khi.

- Nhưng ăn miễn phí phải tốt hơn chứ! Mua cho tao đi! Plesae!!!

- Được rồi được rồi! Thế mày ăn gì?

- Yeah!! Mua cho tao trà sữa bạc hà với hamburger nhé! Sáng nay vội quá chưa ăn gì!!

- Đến chịu mày! - Moon nơi vậy nhưng rồi cũng đi! Nó là người thân duy nhất của cô cho tới thời điểm này, cũng là người cô yêu quý nhất, làm sao mà không chiều cho được.

Hai đứa ăn uống xong rồi lên phòng học tiếp tục học nốt 2 tiết cuối rồi đi về.

-Hết chương 3-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp Lại

Tối, nó về nhà nằm lăn lóc trên giường mà không ngủ được. Chợt nó nhớ đến giấc mơ hồi sáng lúc nó bất tỉnh. Hai hàng nước mắt nóng hổi bỗng lăn dài trên má.

- Tao nhớ bọn mày quá!- Nó ghen ngào. Nó vợ cái điện thoại trước mặt gọi cho Moon.

- Mày tìm thấy tung tích của bọn nó chưa?(bọn nó là bọn thằng Bùm. Nó và Moon vẫn chưa biết gia thế của bọn Bùm)

- Vẫn chưa! Hay là thôi đi! Sau này có duyên ắt gặp lại! Chúng ta đã tìm suốt 2 năm rồi mà vẫn không thấy bất kì một thông tin nào về bọn nó! Tao thấy nản rồi đây!

- Không được! Tiếp tục tìm kiếm đi! Tao sẽ nhờ cả các bang khác tìm giúp! Nhất định phải tìm thấy bọn nó!

Bên Moon chỉ ừ vền vền một tiếng rồi tắt máy. Nó vẫn luôn vậy. Dù gì cũng đã 2 năm mà nó vẫn cứ ngoan cố đi tìm mặc dù không có thông tin gì. Moon cũng rất nhớ bọn Bùm nhưng nhiều lúc bỗng thấy nản quá! Moon thôi không nghĩ nữa, vứt điện thoại sang một bên rồi đi ngủ. Mai còn phải dậy sớm tiếp tục tìm nữa.

Phía bên nó. Cả đêm nó gọi đi khắp các bang có tiếng trong thế giới ngầm để nhờ vả. Cuối cùng ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, đúng 6h nó đã dậy. Hôm nay nó không có tâm trạng để ngủ nướng nữa. Làm vsen, thay đồng phục xong nó đi học luôn mà không buồn ăn sáng. Đạp xe đạp đến trường, nó lững thững đi lên lớp trong khi những lời bàn tán hôm qua nhõn nhõn. Vẫn là cái vụ học sinh mới chuyển đến, nhưng

còn ồn hơn cả hôm qua. Mấy bà điệu trong lớp còn hỏi nhau tao thể này đã được chưa hay là tao đánh son màu nào đẹp hơn không thì mấy anh ấy thích người thể nào nhỉ?.... Vần vắn và vắn vắn làm nó nhức óc kinh khủng khiếp. Chỉ là có học sinh mới chuyển đến thôi mà sao bọn này cứ bàn tán loạn hết cả lên. Rất muốn đứng lên quát bọn nó im hết đi nhưng chợt nghĩ là mình có nói bọn nó cũng chẳng nghe vì mình đâu có công bố thân phận của mình đâu(ở trường chỉ có hiệu trưởng và Moon biết thân phận thật sự của nó). Nó đành lúi thủ lấy tai nghe ra nghe rồi gục mặt xuống bàn.

Ngồi được một lúc thì có một bàn tay động động vào vai nó. Ngẩng mặt lên. Vẫn luôn là Moon. Chỉ có Moon là quan tâm nó nhất ngoài bố mẹ nó. Trên bàn nó là một cái hamburger và một cốc trà sữa bạc hà.

- Tao biết thể nào sáng nay mày sẽ không ăn mà! Ăn đi còn có sức để tìm bọn nó nữa chứ!

Nó cảm động. Nó biết Moon luôn hiểu nó mà!

- Tự nhiên tao thấy tao yêu mày quá!!! ^ _ ^

- Eo ôi, tòm!!! - _ -

Sau khi nó ăn xong thì vào lớp. Cô giáo vào lớp. Đồng dạng mở lời:

- Lớp ta hôm nay có học sinh mới!!?

Cái tin đó thì ai cũng biết rồi, bàn tán cũng đủ rồi nên mọi người ngồi trật tự, im phăng phắc.

- Các em vào đi!

Sau lời nói của cô giáo là 6 học sinh mới bước vào. Nó không quan tâm lắm nên gục đầu xuống bàn nhắm mắt. Đến khi 6 đứa kia bước vào thì Moon mới khều khều tay nó. Nó nhàn mặt:

- Có chuyện gì?? Đang "ngủ ngon mơ đẹp" lại đánh thức người ta dậy!! - _ -

Moon không nói gì chỉ chỉ lên phía bục giảng. Nó khó hiểu. Bộ trên đấy có người ngoài hành tinh mới đáp xuống hay sao mà cái mặt Moon trông thế kia. Nó liếc nhìn lên bằng một cái. Dừng lại, nhìn lâu một chút, nhìn kĩ một chút. OMG!! Bọn kia không phải chính là bọn thằng Bùm sao? Bọn bạn mà nó với cái Moon đã tìm kiếm bao lâu nay. Bọn trên bục giảng giới thiệu:

- Chào các bạn, mình là Son, cứ gọi mình là Bùm. Mong mọi người giúp đỡ!

- Hello, mình là Duy, cứ gọi là Ben. Mong các bạn giúp đỡ. - Thằng Ben miễn phí thêm cái nháy mắt làm cả đám con gái hết âm lên.

- Chào, mình là Mon.....

- Mình là Mẫn.....

- Mình là Bom.....

Đến nhân vật cuối cùng. Nhân vật này làm nó shock nhất. Ô mai chuối. Đó là thằng kiêu căng đáng ghét đâm mình rồi còn chính đồng hồ của mình daay mà! Đúng là oan gia ngõ hẹp. Nhưng nó cũng chả thèm nghĩ nhiều về anh, nó vẫn đang sống trong cái cảm giác hạnh phúc khi gặp lại những người bạn của mình.

- Tôi là Hoàng Gia Lâm, mới chuyển đến, khó giúp đỡ.

Cả bọn con gái gào ầm lên.

Cô giáo đi ra ngoài có chuyện, nó với Moon nhảy ngay lên ôm ấp bọn Mon, nắm đá tay chân với bọn Bùm, tay bắt mặt mừng làm cho "người ngoài cuộc" kia ngơ ngác. Lúc này nó cũng đã chú ý đến anh một chút.

- Tụi mày quen nó/hắn à?- Cả 2 đứa đồng thanh.

- Chúng mày biết nhau à?- Đây là cả 5 đứa kia đồng thanh.

- Oan gia ngõ hẹp í mà! Tí tao kể sau! Mà tí nữa tao cũng sẽ hỏi tội từng đứa!- Nó nhanh mồm nhanh miệng giải thích.

Bọn thằng Bùng nhăn mặt. Mới gặp lại đã hỏi tội rồi ư? Thế thì sau này sống sao đây? Cả 5 đứa có chung suy nghĩ. Tất cả về chỗ học và rồi cái gì đến cũng sẽ đến.

Tiếng trống vang lên. Ra chơi rồi. Nó với cái Moon kéo cả bọn xuống canteen trường nhanh như cắt làm bọn Bùm chả ớ được câu nào.

Xuống canteen, gọi nước xong nó vs Moon ngồi xuống mặt hình sự.

- Cho tụi bay mỗi đứa 5 phút để giải thích lí do tụi bay biệt tăm!

-Hết chương 4-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chuộc Lỗi

- Hừ, giải thích đi!! Bắt đầu từ đâu nào?- Nó làm giọng tra khảo.

Cả bọn nuốt nước bọt cái "ực". Thăng Bùng mạnh dạn đại diện tất cả đứng lên giải thích:

- Đề tao nói cho!

Nó với Moon gật đầu, khoanh tay trước ngực chờ đợi một câu giải thích chính đáng.

- Chả là sau khi bọn tao học xong cấp 2 thì gia đình tụi tao bắt đi du học ở Pháp, bắt đầu tất cả thông tin và không cho phép liên lạc với bạn bè hay mọi người để chuyên tâm học hành. Cái Mon với cái Mẫn là em họ tụi tao nên nó cũng phải sang đó luôn. Tụi tao muốn liên lạc với tụi mày lắm nhưng không dám. Đành phải đợi 2 năm thôi. Thế nên vừa về nước tụi tao đã tìm tụi mày ngay đây còn gì!

Hơ hơ! Nghe xong thì nó biết không phải bọn Bùm cổ í mà là không dám nhưng không hiểu sao vẫn thấy giận. Nghe xong, nó hỏi:

- Thế tụi mày có cảm thấy tội lỗi không?

Cả đám gật cái rụp.

Nó với Moon đồng thanh:

- Vậy chuộc lỗi đi!!!

Tụi Bùm vẫn chưa hiểu. Nó liền tiếp lời:

- Mai cả đám cúp tiết đi chơi nhé!

Moon hưởng ứng nhiệt tình. Bọn kia mới "khép nép" nói:

- Bộ mày không sợ sao? Bọn tao thì không sao bởi có gia đình chống lưng! Nhưng còn mày.....

Nó với Moon "tiêu hoá" hết câu nói của bọn Bùm thì cười ha hả. Bọn Bùm ngớ mặt: -Bộ tụi tao nói gì sai sao?

Moon từ từ giải thích:

- À quên chưa nói cho tụi mày biết, con Mẫn nó là đại tiểu thư của tập đoàn Nguyễn Thị, bang chủ bang Angle, chủ tịch công ty buôn bán vũ khí M&M.

Cả bọn nghe xong thì cái mặt hiện nguyên chữ OMG!!

- Ô thế hoá ra mày còn giàu hơn cả tao cơ à?? Thế mà tao cứ tưởng tao giàu nhất đám cơ đấy!- Thăng Bùm với thăng Bom lên tiếng.

- Suyt, nói nhỏ thôi! Trong trường này có mỗi tụi mày, cái Moon với hiệu trưởng biết thân phận của tao thôi đấy!- Nó bịt mồm bọn kia lại(tụi chị có lắm tay thế à?, Mẫn: ừ ừ, chị đầu từ đầu đây bây giờ bỏ ra khoe!!! ^ _ ^)

- Ờ ờ..... Biết..... R.ồi...bỏ..ra..k...không...t...t...t...tao....ngộp....pp...

Thấy bọn Bùm suyt tất thở nó mới bỏ ra.

- Bộ mày định giết tụi tao luôn à??- Mon bắt bình.

-Ồ, tao hận không thể giết bọn mày từ lâu!! >_<

Cả bọn cười vang khắp cả canteen mà cái "người ngoài cuộc" kia ngồi ở bàn phía xa xa nhìn.

- Chúng nó quên mình rồi!! - _ - (tg: tội anh ghê!! , Lâm: Anh ko thích cung thương hại nên nếu chưa muốn gặp tổ tiên thì biến ngay- vừa nói vừa rút súng, tg:*xách dép chạy lẹ*)

Vậy là sáng hôm sau có 7 người cúp tiết đi chơi. À có một người đi theo dõi 6 người còn lại thì đúng hơn. Nó với Moon dắt bọn Bùm đi chơi ở các khu giải trí trên thành phố, dắt đi ăn, dắt đi mua đồ,... Vân vân và mây mây. Nói chung đến trưa là tụi nó mệt lử, chân tay rã rời ra không đi đâu được nữa thì mới chịu về nhà. Thế là đứa nào về nhà đứa í.

Đến tối, sau khi ăn cơm xong thì nó phi thẳng lên phòng(bố mẹ nó đang đi công tác nước ngoài nên nó ăn cơm một mình). Nó có cảm giác như mình đã quên một cái gì đấy nhưng thôi đi chơi mệt rồi làm một giấc cái đã sáng mai dậy còn đi học(quên anh chứ quên ai).

Sáng, lại bắt đầu giống như những ngày thường, nó lại có tâm trạng nên lại ngủ nướng, cái đồng hồ báo thức bị nó đập nát bét ra vẫn kêu. Thế là nó đành phải dậy. Vscn, thay quần áo, xuống ăn sáng rồi lại phi cái xe đạp quên đi học.

Đến lớp, hôm nay ở lớp đợi nó không phải là Moon nữa mà là.....anh. Sao cả lớp có mỗi mình anh ta vậy nè! Nó nghĩ vậy rồi rón rén về chỗ. Nhẹ nhàng thôi vù thấy anh đang ngủ gật. Không hiểu sao nó lại đi nhẹ nhàng trong khi nó nghĩ là phải đi thật mạnh để phá hoại giấc ngủ của anh.

Ôi, nhưng nó lại nhận ra một điều là: anh đang ngồi chỗ của Moon-chỗ cạnh nó. Đến đây thì hết chịu nổi rồi. Nó đập bàn làm anh giật mình:

- Sao anh lại ngồi ở đây? Anh biết đây là chỗ của ai không hả?

Anh nhăn mặt: -Đây là chỗ tôi chứ chỗ ai! Cô hỏi thừa!

Nói rồi anh lại nhắm mắt kiểu ngủ tiếp. Nó bực mình lắm nhưng đành nuốt cục tức vào trong. Nhẫn nhịn nào !!!

Nó ngồi xuống, không quan tâm anh nữa! Đeo tai nghe vào rồi gục xuống bàn. Nó lại bắt đầu chìm vào dòng suy nghĩ của nó. Không hiểu sao mỗi khi gặp anh là kí ức hồi xưa của nó với người bạn trai nhỏ kia lại ùa về. Nó với người bạn trai nhỏ kia đã chơi rất thân với nhau nhưng nó còn không nhớ nổi cái tên của anh để mà tìm kiếm! Đúng là vô dụng mà! Nó lại nghĩ, chẳng lẽ anh lại là cậu bé ấy? Nó lắc mạnh đầu!! Làm sao mà được! Cậu bạn ấy rất dịu dàng và ân cần với nó. Nó rất thích cậu bạn ấy nhưng rồi bỗng một ngày tai nạn xảy ra, nó chạy theo một con cún nhỏ mà suýt bị tai nạn. May mà cậu bé ấy đã đẩy nó ra. Thế là người bị tai nạn là cậu bé chứ không phải nó. Tai nạn chấn thương nặng nên cậu bé phải sang Mi phẫu thuật rồi định cư bên Mi luôn. Mấy ngày đầu nó rất buồn, không ăn không uống gì mặc dù bố mẹ nó đã khuyên nhủ và thuyết phục rất nhiều. Không lâu sau nó rơi vào trạng thái trầm cảm. Nhờ có bọn thằng Bùm mà nó đã vui vẻ trở lại. Bây giờ lại nghĩ đến cậu bé đó. Không biết là bây giờ cậu bé đang ở đâu, có sống tốt không? Nghĩ đến đây mắt nó lại cay cay, hai hàng nước mắt nóng hổi lại tuôn ra. Nó nhớ cậu bé đó!

-Hết chương 5-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Một Ngoại Lệ???

Mãi mê với dòng suy nghĩ mà nó không biết mọi người trong lớp đã đến từ lâu. Tiếng trống vào lớp vang lên chính là lúc kết thúc dòng suy nghĩ của nó. Nó vội vã chạy vào nhà vệ sinh để lau đồng nước mắt kia. Nó không muốn bất kì ai nhìn thấy những giọt nước mắt yếu đuối này của nó. Nhưng thật không may anh đã kịp nhìn thấy một giọt nước mắt của nó. Anh sững người. Không lẽ vì anh chuyển đến đây ngồi mà nó khóc sao?

Cô giáo bước vào lớp sau khi nó bước vào chỗ ngồi. Cô bắt đầu thông báo:

- Hôm nay chúng ta lại có bạn mới!!

Lần này thì vụ có bạn mới chưa ai biết chuyện gì nên xôn xao hết cả lên. Con gái thì bàn tán nào là không biết là con trai hay con gái nhỉ? , rồi là có khi lại là một anh đẹp trai xuất chúng giống anh Lâm hay là hỏi tụi bạn xem nhìn tao thế nào, có xấu lắm không?..... Con trai thì bàn tán nào là liệu có phải em xinh tươi nào không? Nhìn tao có bánh không?..... Nói chung là ồn của ồn. Đến lúc này thì cô giáo không chịu được nữa quát lớn:

- IM LẶNG!!!

Cả lớp im bất không một tiếng động. Cô giáo mỉm cười tò vò hài lòng rồi gọi:

- Các em vào đi!

Bạn mới bước vào trong ồ của mọi người. Đó là 3 cô gái và 2 chàng trai!

- 5 người họ người thì xinh như tiên người thì đẹp trai kinh thiên(vẫn quá)- Cả lớp nhao nhao.

Đến màn chào hỏi của bạn mới, cả hai cô gái bước lên. Một cô tóc ngắn và một cô tóc dài. Cô tóc dài cất tiếng nói:

- Chào các bạn, mình là Vũ Hoài Anh, còn đây là em gái mình- Vũ Hoài An.

Bọn con trai hú ầm lên.

- Chào các bạn, mình tên Trần Thế Anh, đây là bạn thân mình, Đặng Gia Khiêm

Đến lượt bọn con gái gào ầm lên. Đến cả soái ca Hoàng Gia Lâm nghe 2 cái tên í cũng phải ngược lên. Ô đây là 2 thằng bạn thân của anh mà!!! Đã lại bám đuôi theo sang đây rồi! Anh cười thầm.

Đến cô gái cuối cùng:

- Mình tên là Trần Bảo Ngọc, mong mọi người giúp đỡ.

Ngọc nói bằng chất giọng ngọt xớt khiến ai nấy đều nổi da gà!

*Nhân vật mới:

Vũ Hoài Anh: đại tiểu thư tập đoàn Vũ Thị, tập đoàn lớn nhất Châu Á. Thích Lâm nhưng thấy Lâm hay đi với nó nên ghét nó, tìm mọi cách để hãm hại nó.

Vũ Hoài An: nhị tiểu thư tập đoàn Vũ Thị. Thích Thế Anh nhưng Thế Anh lại thích nó nên sinh ra ghen tị. Nhưng bản tính là người thật thà hiền lành nên cũng cứ cho qua không trả thù hay gây chuyện với nó như chị mình.

Trần Bảo Ngọc: tiểu thư tập đoàn Trần Thị-tập đoàn lớn nhất Đông Nam Á, em gái Thế Anh, thích Gia Khiêm nhưng Gia Khiêm lại thích Moon nên cũng tìm mọi cách để hãm hại Moon.

Trần Thế Anh: đại thiếu gia tập đoàn Trần Thị, anh trai Ngọc, thích nó ngay từ lần đầu tiên gặp.

Đặng Gia Khiêm: đại thiếu gia tập đoàn Đặng Khiêm-tập đoàn thời trang lớn nhất thế giới. Thích Moon ngay từ lần đầu tiếp xúc.

Nó chẳng quan tâm mấy đến việc lớp có học sinh mới nên cứ thế mà gục xuống bàn. Lâm nhìn thờ dài. Đúng là con ma ngủ mà. Bỗng anh giật mình. Từ bao giờ mà anh quan tâm nó đến thế? Chỉ là anh thấy nó rất thân quen nên chú ý nhiều hơn, và bây giờ là để í nó luôn rồi. Không lẽ... Anh lắc đầu:" làm sao mình có thể thích con nhỏ đó được chứ?"

Về phần Thế Anh, cậu đã để ý nó ngay từ đầu rồi vì nó khác hẳn với bọn trong lớp. Không hứng thú với trai đẹp. Thú vị đây! Cậu đi đến chỗ nó, khều khều tay nó. Nó bực mình khi nhìn thấy người đang phá hoại giấc ngủ của nó gắt lên: - Anh đang làm cái quái gì vậy hả?

Cậu giật mình. Nó là người đầu tiên dám mắng cậu. Đến bố mẹ cậu còn chưa từng mắng cậu như vậy. Được, thú vị lắm cô bé! Cậu lôi thẳng nó ra ngoài trong khi vẫn đang là giờ học.

Quay về phía anh, anh nhìn nó bị thằng bạn thân chú cốt của anh đi, lòng cảm thấy khó chịu. Anh tự hỏi sao mình lại như vậy. Kể cả việc anh xin cô đổi chỗ sang chỗ nó anh cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy. Anh cứ cố nhắc nhở mình là cô có là cái gì của anh đâu mà anh phải lo cho cô. Thế mà càng cố trấn an bản thân lại càng mất bình tĩnh. Đã 20" rồi mà còn chưa quay lại. Anh liền phi ra ngoài đi tìm mà không thèm xin phép cô giáo.

Cậu lôi nó đi. Đến một góc trong sân trường, cậu ép nó vào tường. Nó bực mình mắng :

- Anh bị cái gì vậy? TT à? Vừa đến đã muốn gây sự! Đúng là đồ dờ hơi mà!(TT là tâm thần)

Cậu lại ngo. Nó lại chửi cậu nữa rồi! Đã vậy phải trừng phạt. Cậu ép nó vào định cường đoạt nụ hôn đầu của nó(đoán thế) trong khi nó cứ dầy dựa rồi liên tục chửi bởi mà cậu vẫn không chịu thôi tiến sát lại gần cho tới khi.....

- Thế Anh, mày đang làm gì vậy? - Anh từ đâu nhảy ra cứu nó như một vị bồ tát phương nào.

- Ô ai đây? Là Lâm thiếu gia đây mà! Tao nhớ là mày chưa từng ngăn tao làm những việc này cơ mà? Sao bây giờ lại... Hay cô bé này là một ngoại lệ?

Anh đứng bất động. Một ngoại lệ??? Anh chưa từng nghĩ đến. Chỉ là không hiểu sao khi thấy Thế Anh sắp cưỡng hôn nó thì anh cảm thấy rất khó chịu chỉ muốn dấn vào mặt Thế Anh vài quả.

-Hết chương 6-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhận Ra

Trong lúc 2 người không để ý nó liền cắn một phát vào tay Thế Anh rồi chạy mất hút. Cậu định đuổi theo nó thì bị anh ngăn lại. "Thằng này bị cái quái gì vậy?"- Cậu nghĩ rồi cũng không đuổi theo nữa. Đứng lại nhìn anh. Cậu lên tiếng:

- Đây, không lẽ mày thích nhò đó rồi à?

Anh quay người đi lên lớp mà không nói gì bỏ lại Thế Anh ở đằng sau hét lại với mình:

-Nếu mày không thích thì thôi. Mà tao nói cho mày biết, tao thích cô bé ấy rồi đấy!-Nói rồi cậu vụt chạy lên trước phóng vào lớp. Anh cũng người bởi câu nói của thằng bạn.

Ra chơi, nó định kéo Moon với bọn Bùm xuống canteen thì bỗng nhiên nó bị một bàn tay kéo đi. Ngược mặt lên nhìn. Lại là thằng cha Thế Anh này! (nó biết tên cậu vì nghe anh gọi). Cậu kéo thằng nó xuống canteen làm bao nhiêu con mắt nhìn theo. Tức giận có, ghen tị có, căm thù có,..... Nói chung là nó cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên. Nếu mắt có thể bắn đạn thì nó đã chết này giờ rồi!

Cậu ấn nó ngồi xuống một cái ghế rồi nói: -Đợi tôi đi lấy đồ ăn!

Nó gọi lại:-Anh biết tôi thích ăn gì mà gọi???

Cậu nghĩ:"Đúng ha, mình có biết cô bé này thích ăn gì đâu!". Cậu liền hỏi:-VẬY em thích ăn gì??

Nhắc đến ăn là nó quên hết luôn. Không quan tâm là nó bị kéo xuống đây bởi một kẻ dở hơi như cậu, nó trả lời luôn:-Một hamburger, một trà sữa bạc hà. À thêm đĩa khoai tây chiên nữa nhé, cả thịt bò khô nữa!

Cậu ngả ngửa. Ăn gì mà lảm đứ vậy trời!!

-Em không sợ béo sao??

-Việc gì tôi phải sợ? Mìn tôi đây không sợ trời không sợ đất chỉ sợ....-Nói đến đây nó ngắt ngứ. Chết, nói lố quá rồi!

-Em sợ gì?-Cậu tròn mắt nhìn nó.

-Thì....sợ..... Mà thôi anh đi mua đồ ăn đi tôi đói sắp chết rồi!

Cậu biết điều cũng không thắc mắc nữa mà đi lấy đồ ăn. Cậu vừa đi khỏi thì anh bước vào làm bao cô gái trong canteen ngơ ngẩn. Anh không quan tâm đến những con người đó mà chỉ chăm chăm nhìn nó. Đến chỗ nó ngồi, anh lôi nó ra ngoài khuôn viên trường, trong khi nó đang ngơ ngẩn:-Này, anh dẫn tôi đi đâu đấy? Buông ra, tôi còn phải đi ăn nữa! Đói muốn chết à!

Anh vẫn cứ vô tư lôi nó đi mà không hề biết sau lưng họ, Hoài Anh đang nhìn nó đầy tức giận.

Đến nơi, anh buông nó ra và chăm chú nhìn. Sau khi nghe những lời nói của Thế Anh, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Hóa ra là anh đã thích cô bé đó rồi sao? Cô bé mà anh chỉ biết tên qua những người bạn của cô. Sau khi nhận ra anh đã tới tìm cô thù thấy cô đang nói chuyện với Thế Anh dưới canteen. Anh rất tức giận, trong lòng hơi nhói. Khó chịu được tiếp anh mới lôi nó ra đây.

-Này, nghĩ gì thế? Lôi tôi ra đây chủ để nhìn thôi à Lâm thiếu gia?-Nó hỏi, giọng pha chút kích dêu.

Lúc này anh mới thôi không suy nghĩ. Định nói với cô là anh thích cô nhưng nghĩ chưa phải là lúc này. Anh cười nhẹ:-Ừ! Đúng rồi! Em thì có tác dụng gì đâu chỉ để nhìn thôi! Mà sao em biết tên anh?(đổi danh từ nhân xưng nhanh thế!)

Nó bực mình với câu nói của anh. Nó gắt:

-Tôi nói cho anh biết nhé! Thứ nhất: tôi rất có ích, có tác dụng với nhiều thứ mà anh không biết được chứ tôi không vô dụng! Thứ hai: tôi đương nhiên biết tên anh rồi. Kể cả tôi không muốn biết cũng vẫn cứ biết vì mấy bà tám trong lớp cứ nhắc đi nhắc lại tên anh. Và thứ ba: AI ANH EM GÌ VỚI ANH CHÚ!!!!- Nó nhấn mạnh dòng cuối. Anh thấy thế bắt cười:-Lúc em tức giận trông em đáng yêu lắm cô bé à!

Nó bực mình đuổi anh khắp khuôn viên trường mà không biết Hoài Anh đang đứng từ xa nhìn một ánh mắt căm ghét, lôi điện thoại ra gọi một cuộc gọi:

-Tao đây! Xử lí con Min cho tao. Ừ, ừ, nó mặc đồng phục trường tao đang học, tóc màu hạt dẻ dài ngang thắt lưng hơi xoắn dưới đuôi, đi giày trắng, bảng tên trên ngực áo tên Dương đấy. Ừ, xử lí luôn chiều nay giờ tan trường nhé!

Nói rồi Hoài Anh cúp máy. Min! Mấy sẽ phải trả giá vì đã cướp anh Lâm của tao. Nghĩ rồi Hoài Anh bước đi với ngọn lửa thù hận đang cháy phừng phừng.

Bên chỗ Thế Anh, sau khi lấy đồ ăn xong cậu quay lại không thấy nó đâu. Cậu lo lắng đi tìm khắp nơi. Tìm mãi mà chẳng thấy, cậu lủi thủi đi về, định bụng chiều nay gặp sẽ hỏi tội nó.

Đuổi bắt anh một hồi, nó mệt lử ngồi thụp xuống. Anh tưởng nó bị làm sao liền chạy lại. Chưa kịp hỏi thăm thì nó vớ tay anh, đứng lên đấm một quả vào lưng rồi chạy.

-Haha, tôi đấm được anh rồi.

Cuộc rượt đuổi lại bắt đầu. Đến khi nó mệt không chịu nổi nữa nó liền nói:

-Được rồi tôi xin lỗi. Bây giờ về nhà đi chiều còn phải đi học nữa. Cúp tiết này giờ à!

Anh cuối cùng cũng tha cho nó.

-Để anh đưa em về!

-Thôi, tôi có xe mà! Với cả tôi đi với anh để đám fan nữ của anh rạch mặt tôi ra à!-Nó nói. Thật ra lí do chính là nó không muốn anh biết thân phận của nó(nó đang ở biệt thự nhà nó mà)

Anh nghe nó nói cũng có lí. Anh muốn nó được an toàn khỏi đám fan nữ của anh nên cũng thôi không đòi nữa. Thế là hai người về hai ngả khác nhau, hai suy nghĩ khác nhau. Nhưng rồi cũng về nhà ăn cơm và chuẩn bị để chiều tiếp tục đi học.

-Hết chương 7-

Chúc mọi người đọc truyện vui về!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nó Bị Bắt Cóc

Chiều. Nó vừa đến lớp. Anh vẫn chưa đến. Đang định đặt mông xuống ghế thì Thế Anh đã lôi ngay nó đi. Nó cáu gắt:-Tôi có chân, tôi đi được, sao anh cứ lôi tôi thế? =_ =

Lôi nó đến sân sau trường Thế Anh mới bỏ tay nó ra.

-Sáng nay em đã đi đâu?

-Tôi cúp tiết đi chơi. Sao không? -Nó nhấn nhó. Đầu liên quan gì đến cậu đâu mà cậu cáu gắt nhĩ? Đã thế thì chọc chơi vậy!

-Với Lâm?

"Sao tên này biết hay quá vậy?"-Nghĩ nghĩ nó liền đáp lại.

-Ồ. Tại anh ta cứ lôi tôi đi.(bịa chút >_>)

-Biết rồi!! - _-

Nó lững thững lên lớp. Anh vẫn chưa thấy đến. Ngồi vào chỗ thì có một tin nhắn gửi đến.

-Cô ra cổng trường gặp tôi chút chuyện!

Nó lọ mọ ra cổng trường. Trường thì to mà sao cứ phải lết bộ đi hết chỗ này đến chỗ khác. Số nó đúng là khổ mà! Đến cổng trường, nó ngó ngang ngó dọc. Không có ai hết. Nó định lết thân vào lớp, trong lòng không ngừng chửi rủa cái tên nào rảnh hơi nhắn tin cho nó rồi không thấy đâu thì bỗng có một chiếc khăn bịt mồm nó. Nó đẩy dụa. Vô ích. Nó ngất lịm đi.

Khuôn viên trường, có hai người con trai đứng đối diện nhau. Thế Anh lại gần Lâm hỏi:

-Thế nào? Nghĩ thông rồi à? Mày cũng thích cô ấy?

-Đúng vậy! Haha, thật không ngờ có một ngày tao với mày lại yêu cùng một người con gái!-Anh trả lời, không chần chừ.

-Vậy tao với mày sẽ cạnh tranh công bằng nhé!

-Được thôi!

Thế Anh và Lâm đi lên lớp mà có cùng một suy nghĩ. Không biết em sẽ chọn ai, cô bé!

Vừa vào lớp, việc anh và cậu làm đầu tiên là đảo mắt tìm nó. Nhưng kì lạ là không thấy. Anh với cậu rất muốn chạy đi tìm nhưng bị bọn con gái bao vây, không thể thoát ra được. Anh với cậu đành phải nhận hết quà của lũ con gái, cười với họ một nụ cười méo mó rồi tức tốc đi tìm. Tìm khắp trong trường không thấy, anh với cậu lấy xe phong đi tìm. Chợt anh nhớ ra một điều gì đó quan trọng:

-À, tao vừa nhớ ra là tao có gắn thiết bị định vị vào máy của cô ấy. -Anh tức tốc mò điện thoại.

-Sao mày không nhớ sớm hơn chứ!-Cậu nhăn nhó.

-Thấy rồi! Nhà hoang X thành phố Z.

Anh phóng như điên(Thế Anh ngồi chung xe với anh). Trong đầu cả hai người đều có cùng một suy nghĩ:"Bé con, nhất định em không được xảy ra chuyện gì!"

Nó bị trói vào một cái ghế. Một kẻ bịt mắt hắt thau nước vào nó làm nó tỉnh, người run lên vì lạnh.

Nó dần ý thức được sự việc. Hoá ra nó bị bắt cóc à! Thủ đoạn hèn hạ của kẻ nào đây??

Nó gất lên với người bịt mắt vừa tạt nước vào người mình:

-Ông là ai?? Sao ông lại bắt tôi?

-Cô chủ sai tôi làm. Thật tội nghiệp đó cô bé! Cô đã làm gì để cô chủ của chúng tôi tức giận vậy?-Tên đó vừa nói vừa định chạm tay vào mặt nó thì nó lấy mặt hất tay tên đó ra. Làm sao có thể để bàn tay dơ bẩn đó chạm vào mặt mình được chứ!

-Con nhỏ chết tiệt. Tụi bay đâu, vô xử lí nó cho tao!

Sau lời của tên đó thì mấy người bịt mặt nữa bước vào. Tay người nào cũng có một cây gậy sắt. Nó cố giải thoát cho cái tay mình ra khỏi đồng dây thừng loằng ngoằng làm nó đau tay. Lúc mấy tên kia định nhào vào thì cái tay của nó cũng đã được giải thoát. Nó vùng lên đánh lại mấy tên kia dễ dàng như ăn kẹo. Nhưng không may có một tên đánh lên vào đầu nó làm nó choáng. Đúng là hèn hạ mà. Nó cố đứng vững đánh nốt mấy tên còn lại rồi cũng không chịu được nữa ngất lịm đi. Khi mắt nó chuẩn bị nhắm tịt vào thì cánh cửa kho bống mở toang ra. Những ánh nắng sót lại cuối cùng của buổi chiều lọt qua khe cửa làm nó chói mắt. Nhìn bóng 2 người con trai trước mắt. Tuy không thấy rõ mặt nhưng nó cũng biết là ai rồi. Nó yên tâm ngất đi.

Anh và cậu nhìn khung cảnh trước mắt. Đúng là một bãi chiến tranh mà! Một mình nó hạ được những tên này sao? Quả là khó tin. Đưa mắt nhìn quanh, hai cặp mắt dừng lại trên người của một cô gái tóc hạt dẻ dài. Là nó. Đầu nó chảy ra một dòng máu đỏ tươi. Mắt đã nhắm nghiền lại. Anh không để i xung quanh chạy đến bế cô ra xe. Thế Anh với lấy thìa khoá xe từ anh. Cả ba con người đang lao vun vút trên con đường đến bệnh viện.

"Nhất định em không được xảy ra chuyện gì đâu đấy!"

Bệnh viện.

Nó vẫn đang trong phòng cấp cứu. Anh và cậu ngồi ở trước cửa phòng. Mặt ai nấy đều hiện lên vẻ lo lắng. Moon chạy đến, hỏi:

-Nó làm sao rồi? Tại sao lại bị thế này?(anh gọi cho Moon đến)

-Chuyện này để khi nào nói sau.-Cậu nặng nhọc cất tiếng. Phải, cậu đang rất lo. Cậu lo nó sẽ bỏ cậu mà đi. Cậu rất sợ.

Đèn phòng cấp cứu vụt tắt. Bác sĩ vừa bước ra khỏi cửa đã bị ba đứa kia xấn xỏ vào hỏi:

-Nó sao rồi bác sĩ?

-Mọi người bình tĩnh. Cô bé không sao. Chỉ bị thương một chút ở đầu. Lúc sau sẽ tỉnh lại.

Bác sĩ nói xong rồi rời đi. Cả bọn thở phào nhẹ nhõm.

"Cuối cùng thì mày/em cũng không sao rồi"- Anh và Moon nghĩ.

"Cuối cùng thì em cũng không bỏ tôi mà đi!"- Thế Anh nghĩ.

-Hết chương 8-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: \trả Ôn\???

Trong phòng bệnh trắng xoá với mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Đây là lần thứ hai nó vào bệnh viện mà người nó nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh dậy là anh. Nó đau đầu kinh khủng. Nó chỉ nhớ là nó đã giải quyết xong bọn kia rồi ngất đi, hai người bọn họ đã đưa nó vào bệnh viện.

-Tỉnh rồi à?-Cả ba đứa bu vô chỗ nó.

-Chân tay có bị làm sao không?/Có đau ở đâu không?/Có khó chịu không?/.....

Anh, cậu với Moon nhào vô hỏi liên miên làm nó đau hết cả đầu, quát lớn:

-Im lặng!

Cả bọn im phăng phắc. Cậu cố hỏi nốt một câu, khá nhỏ nhưng nó vẫn nghe thấy.

-Có đói không?

Nó nghe xong mừng rơn. Bụng nó sôi nãy giờ. Đây là câu hỏi mà nó thích nhất trong cả chùm câu hỏi mà nó bị hỏi nãy giờ. Nó toe toét:

-Có, đói lắm! Mua thức ăn cho tôi đi!

-Ừ, đợi chút nhé! -Anh phi ngay ra ngoài cửa. Bây giờ thì không phải hỏi nó thích ăn gì nữa rồi. Cậu đã biết.

Trong phòng còn lại nó, anh và Moon. Tự cảm thấy mình dư thừa, Moon bảo ra ngoài nghe điện thoại một lát.

Bây giờ căn phòng chỉ còn 2 người. Anh mới bắt đầu nhìn nó thật kĩ. Đầu nó có một vết thương to dùng được băng lại. Cái băng gạc có một vũng máu hồng nhạt. Máu của máu. Anh bức mình. Anh mà biết ai làm chuyện này với nó thì anh sẽ băm người đó ra thành trăm mảnh.

Anh hỏi nó:-Có đau không?

Nó bủn rủn-Có phải thần thánh đâu mà không đau.-Bình thường, nó sẽ nói là không. Nhưng trước mặt anh nó lại không muốn dấu. Nó trả lời thẳng thắn.

Nghe nó trả lời như vậy, anh càng xót hơn. Được rồi. Đợi khi nó khoẻ anh sẽ điều tra xem đứa nào dám động vào Mìn của anh.(của anh hỏi nào zơ??)

Cậu bước vào. Thật ra khi vào cậu cũng hơi khó chịu khi thấy có mỗi anh với nó trong phòng. Nhưng vì nó đang bệnh nên anh cũng chẳng để ý lắm mà mang thức ăn vào cho nó.

Nó nhìn đồng thức ăn trước mặt. Ôi nhìn ngon muốn chết.

-Cảm ơn anh nha!-Nó mắt sáng như đèn pha nhìn đồng đồ ăn, miệng thì nói cảm ơn cậu, tay thì cầm lấy tay cậu cảm ơn rồi rít.

Cậu thấy vậy thì hơi sững người, nhưng rồi cũng cười hiền xoa đầu nó.

-Nếu em thích, tôi có thể mua cho em cả đời.-Câu này cậu nói rất nhỏ, rất nhỏ nhưng không hiểu sao lại lọt được vào tai anh.

-Anh nói cái gì cơ? *nhai nhai*-Nó vừa cắn một miếng hamburger, nhai nhai hỏi anh.-Nói gì mà lí nhí!*nhai nhai*

-À không có gì đâu!

Anh đang cảm thấy khó chịu. Vì lời nói nhẹ nhàng ấy của cậu nói, vì ánh mắt cậu trêu mến nhìn nó, vì sự quan tâm mà cậu dành cho nó, vì quan tâm nó lúc anh ngồi đây mà coi anh như không khí, vì..... Vì rất nhiều thứ.

-E hèm..-Anh hắng giọng.

Cậu quay sang nhìn anh. Nó thì vẫn đang tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình.

Cậu tiến lại gần anh, ghé vào tai anh nói nhỏ:-Mày ghen à?

Anh đỏ mặt phùng phùng. Ghen gì mà ghen chứ!

Nó nhìn vào không hiểu chuyện gì nhưng với trí tưởng tượng phong phú của nó, nó đã suy diễn vấn đề thành như sau.

Thế Anh đến chỗ Lâm, nói nhỏ vào tai-Anh ghen với nó à? Anh yên tâm, e chỉ yêu mình anh thôi!(eo ôi kinh thật). Sau đó Lâm đỏ mặt, nói lại với Thế Anh-Anh cũng thế!

Tưởng tượng đến đây thì nó hoảng hốt." Hoá ra hai thằng bạn mình yêu nhau sao? Chúng nó bị gay ư??? Trời ơi, thế mà dẫu bạn bè. Yên tâm, ta đây không kì thị gì đâu!"

Nghĩ rồi nó quay sang anh và cậu nói-Hai anh cứ yên tâm tôi không kì thị gì hai anh đâu!

Anh với cậu đưa bộ mặt(-_-) ra nhìn nó. Nó đang nói cái gì thế nhỉ??

Ở một nơi khác, tên bịt mặt gọi cho một cô gái.

-Cô chủ, thất bại rồi. Tường nó chân yếu tay mềm ai dènó cong mạnh hơn cả võ sư í!

Cô gái đầu dây bên kia gắt gỏng:-Cái gì? Thất bại ư? Đúng là một lũ vô dụng mà! Một đứa con gái xử cũng không được. -Nói rồi cô gái tắt máy, miệng nhả mạnh:- NGUYỄN BẠCH DƯƠNG.

Tối, nó ra viện. Moon nói có việc nên về trước. Nó bảo anh với cậu:

-Cảm ơn vì đã cứu tôi. Hay như vậy đi! Tôi mời hai người đi uống nước, được không?

Hai người kia không chần chừ gật đầu luôn. Được nó mời đi uống nước ngu gì từ chối.

Nó dẫn hai anh vào Ding-Tea, quán trà sữa mà nó hay vào. Mọi người trong quán ai cũng nhìn tụi nó. Đúng hơn là nhìn hai anh.(bởi trong quán nhiều con gái hơn) Nó bực. Hai anh thu hút sự chú ý quá làm vẻ đẹp của nó bị lu mờ.

Gọi nước xong, nó bảo hai anh lên trước để nó bê nước lên sau. Nó xin cửa hàng một ít muối và một ít chanh, một ít gia vị, một ít bột ớt. Nó cho vào cốc của 2 anh. Tiện để trả thù vụ khi nãy làm nó bị lép vế."Hai anh chết chắc rồi!"

Nó cười vui vẻ bê 3 cốc trà sữa lên. Anh và cậu định uống thì nó ngăn:

-Từ từ đã! Để uống cho ngon thì hai anh ngồi quay mặt vào nhau rồi uống nhé!-Nó quay ra sau cười đều.

Hai anh nhìn nó ngơ ngác. Uống nước mà cũng phải tạo kiểu ngồi cơ à? Nhưng rồi cả hai anh ngồi xoay vào nhau. Chiều nó vậy.

Nó mở to mắt ra xem kịch hay. Anh với cậu vừa đưa cốc lên uống một ngụm. Nước chưa kịp trôi xuống họng đã bị hai anh phun ra không thương tiếc. Kết quả là mặt hai anh toàn nước là nước. Nó ngồi một bên cười ha hả.

-Hết chương 9-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trong Bang Có Chuyện??

Nó ngồi cười như một con bé vừa trốn viện. Hai anh quay sang nhìn nó. Hoá ra đây là lí do mà nó bắt hai anh quay mặt vào nhau. Anh với cậu giả vờ giận dỗi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi chân tay. Thật ra đã xong từ lâu nhưng vì muốn nó phải đợi sốt ruột mà gọi cho hai anh nên hai anh mới bảo nhau từ từ hần ra. Hai người ngồi một bàn ở ngoài rút điện thoại ra ngồi nghịch. 1 tiếng trôi qua. Quái lạ, sao nó không gọi cho anh hay gọi cho cậu. "Chắc là lì lợm đây mà"- Anh với cậu cùng chung suy nghĩ. 2 tiếng. Vẫn chưa gọi. Hết chịu nổi, Thế Anh chạy luôn vào chỗ nó với mọi người ngồi đầu tiên. Anh cũng chạy theo sau. Vào đến nơi, thì thấy nó đang.....ngủ. Thật ra nó đợi Lâm với Thế Anh lâu quá mà điện thoại nó lại hết tiền nên nó lờ trợn trên giả xuồng đọc, thế mà ngủ gục mất lúc nào không hay. Nó mệt vì chuyện chiều nay rồi.

Cậu và anh nhìn nó mà cảm thấy tội lỗi. Anh định lại gần bế nó về nhưng lần này chậm mất một bước. Thế Anh đã cõng nó trên lưng rồi. Anh cũng không muốn đánh thức nó dậy nên đành để nó ngủ trên lưng cậu.

Đến khi mọi người lên xe mới ngó ra một điều: Cả anh và cậu đều không biết nhà nó ở đâu cả!

Bây giờ mang nó về nhà anh thì cậu không muốn mà mang nó về nhà cậu thì anh cũng không chịu nên đưa ra quyết định cuối cùng: Ngủ trong xe.

Anh và cậu ngồi ngủ ở hai ghế đằng trước còn nó thì nằm ghế đằng sau. Cứ thỉnh thoảng anh và cậu lại quay xuống nhìn nó một cái rồi lại quay lên, như thể sợ nó chạy mất.

Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy trong khi hai chàng kia vẫn ngủ. Cả tối hôm qua nó ngủ trong xe cùng hai tên này ư?

Nó hét lên: -HAI CON LỢN MÊ NGỦ KIA DẬY MAUUUUU.....

May cho nó là cửa kính ô tô của anh cách âm rất tốt nên bên ngoài không nghe thấy gì cả. Chứ không thì nó đã bị lôi vào bệnh viện tâm thần rồi.

Lâm với Thế Anh giật mình tỉnh dậy. Kêu người ta dậy có cần phải hét ầm lên thế không?

-Ừ ừ tụi anh dậy rồi đây!

-Hôm qua hai anh có làm gì tôi không đấy? -Nó hỏi bằng giọng nghi hoặc.

Cả anh với cậu đều bật cười:

-Đương nhiên là không rồi! Em chả có chỗ nào quyền rũ cả! -Anh trêu nó.

-Ai bảo anh là tôi không quyền rũ???-Nó vênh mặt.

Cậu tiến sát lại gần mặt nó, cổ nhin cười:

-Vậy bé muốn bọn anh làm gì bé à??

Nói rồi cả hai anh bật cười. Mặt nó ngu ngu- Làm gì có!

Thấy mình đang bị trêu, nó liền chống chế lại:

-Bộ hai anh bị tâm thần hay sao mà cười như kiểu vừa trốn trại vậy?

Anh với cậu im hẳn. Anh với cậu ý thức được:"Phải chuyển chủ đề ngay không chiến tranh thế giới thứ ba sẽ bùng nổ"

Anh hỏi nó: -Nhà em ở đâu để anh đưa em về? Hôm nay tụi anh xin cho em nghỉ học rồi!

-Nhà tôi ở....-Đang định nói ra thì dừng lại. Trời! Suýt thì nói ra mất rồi. Lỡ mà nói ra thì công sức dẫu điểm bao lâu nay của nó đổ vỡ hết.

-À thôi tôi tự đi về cũng được!-Nó cười hi hi.

-Không được!-Cả anh và cậu đồng thanh. Nhỡ nó lại bị bắt cóc nữa thì sao!!

Nó bất lực. Rồi sẽ một ngày tôi cho hai anh biết về thân phận thật sự của tôi nhưng không phải bây giờ. Nghĩ rồi, nó nói địa chỉ nhà Moon cho anh.

Đến nơi, nó bấm chuông. Moon đang ở nhà. Hay thật, hôm nay nó cũng nghỉ cơ à??

Nó nói nhỏ với Moon: -Làm bộ coi như tao ở đây với mày đi. Tao sẽ ở đây mấy ngày tại ông Lâm với ông Thế Anh cứ bám theo tao hoài à!

Moon giọng hình sự:

-Mày không tự nguyện đến thì tao cũng lôi mày đến! Bang mình có chuyện rồi!

Nói rồi Moon kéo nó đi làm anh và cậu còn chưa kịp tạm biệt nó. Anh với cậu lái xe ra về.

Trong nhà Moon có cả bọn thằng Bùm

-Sao bọn mày cũng ở đây? -Nó ngơ ngơ.

-À tao nói luôn. Thằng Bùm, Ben, Bom là bang chủ, bang phó với người quản lí bang Over. Cái Mon, Mẫn là bang chủ và bang phó bang N&M.

Moon giải thích một hồi, nó ngơ ngời. Bọn này hoá ra là hoạt động ngầm à. Thảo nào không tìm thấy.

-Sao bây giờ tụi mày mới nói cho tao biết? Thế tụi mày còn giấu tao gì nữa không? -Nó bất bình, tụi này giấu nó lâu vậy.

-Mày muốn biết lí do à? Được! Mấy hôm nay mày toàn bỏ bạn theo trai đi chơi, bọn tao có thấy cái bản mặt mày đầu đầu mà nói được. Bây giờ tao mới thấy nghi nghi nè. Có phải là mày nhớ bọn tao không mà bọn tao mới về là mày được đà quên luôn. Tao tưởng mày đau khổ lắm chứ! -Mon nói giọng trách móc được cả bọn tán thưởng. Đúng, đúng.

-Ồ nhỉ, tao quên mất bọn mày. Nhưng tao có bỏ bọn mày đâu! Là mấy tên kia cứ kéo tao đi chớ bộ! -Nó biện minh.

-Thôi chúng ta bàn việc chính đi.

Cả bọn chăm chú lắng nghe Moon.

-Bang ta bị bang Devil đánh lén, huỷ hoại bao nhiêu căn cứ. Thấy bang chủ bang ta đi vắng nên chúng vẫn không dừng lại. Vừa nãy là có mật báo bang Devil muốn thách đấu bang ta. Địa điểm khu bỏ hoang đường XY, phố T, 10h tối nay. Tao gọi cả bọn Bùm đến là để muốn mượn thêm viện trợ vì anh em bang ta bị đánh lén đang bị thương chưa hồi phục nên không thể đánh. Tao muốn hỏi ý kiến mày.

-Chuyện lớn như vậy mà bây giờ mới cho tao biết hả? -Mặt nó bắt đầu sắc lạnh lại.

-Ừ thì tao muốn cho mày nghỉ ngơi chút. Đã phải vất vả đi làm ở công ty lại còn phải giải quyết chuyện trong bang nữa. Thế nên tao mới ngăn không cho tụi nó nói với mày.

-Về chuyện mượn viện trợ, không cần đâu.

-Nhưng mà....-Moon chưa kịp nói hết thì nó đã ngắt lời: -Quyết định vậy đi!

-Hết chương 10-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Giao Đầu

Nó nói xong đi một mạch lên phòng. Nhà Moon luôn có một phòng của nó. Phòng mà có đầy đủ mọi thứ nó cần. Vì bố mẹ nó hay đi công tác nên nó hay sang nhà Moon ở.

Nó lên phòng, đi tắm rồi thả mình lên giường. Nó mệt mỏi quá. Đầu nó vẫn còn đau bởi dư âm vụ hôm qua. Nó nghĩ ngủ một giấc sẽ giúp nó tỉnh táo hơn. Nó nhắn tin cho Moon là đừng lên gọi nó, xong rồi vứt điện thoại qua một bên đi ngủ. Sự mệt mỏi giúp nó dễ ngủ hơn. Nó chìm sâu vào giấc ngủ đến tận 8h tối.

Nó thức dậy, vào nhà vệ sinh làm vsen, thay một chiếc áo đen có hình đầu lâu, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác da màu đen, mặc quần da đen dài bó sát, đi đôi giày converse đen cao cổ. Và không thể thiếu chính là cái mũ đen thân yêu của nó. (nó rất thích đội mũ)

Thay xong nó xuống nhà. Bây giờ mới 8h30" nhưng Moon đã có mặt sẵn đấy. Đồ Moon mặc chẳng khác nó là mấy. Cũng đen toàn tập. Khác ở chỗ là

Moon mặc áo Bomber đen.

Hai tụi nó xuống gara, chọn một cái xe mui trần đen rồi đi đến trụ sở chính của bang. Trên đường đi 2 bọn nó chẳng nói câu gì với nhau.

Đến nơi, đàn em thân cận của nó đã ra đón.

-Đại tỷ, nhị tỷ. Hai người mới đến.

Nó với Moon cũng chỉ gật đầu một cái rồi vào phòng chính của trụ sở. Phòng này là nơi để tụi nó cũng như bọn đàn em làm việc. Trong trụ sở chính của tụi nó có 998 người. Tính cả 2 tụi nó nữa là một nghìn. Trong trụ sở có 3 giai cấp chính. Đứng đầu là nó với Moon. Tiếp đến là các sát thủ chuyên nghiệp có tiếng trên thế giới-đàn em thân cận của bọn nó, sát thủ loại S-loại cấp cao nhất. Cuối cùng là sát thủ loại A-loại bình thường đối với bang nó nhưng là loại cấp cao đối với các bang khác. Sát thủ loại A đạt đến ngưỡng của sát thủ loại S sẽ được chuyển sang cùng nhóm với các sát thủ loại S, sát thủ loại A được chia ra làm nhiều bộ phận cho dễ hành động. Tất cả mọi người trong trụ sở chính là những người ở lâu năm nhất trong bang, những người trung thành nhất với bang. Nói là những người trung thành nhất thôi chứ người của nó thì ai cũng phải trung thành. Những kẻ phản bội hay gián điệp của các bang khác cài vào đều chết rất thảm. Không những thế còn liên lụy đến cả gia đình và bạn bè nữa. Những trường hợp như vậy trong bang nó mới xảy ra 3 lần. Nó chắc chắn tất cả đều trung thành với nó vì nó luôn quan sát mọi người trong bang, không những thế nó còn rất tinh ý. Chỉ cần có sơ hở nhỏ thôi nó cũng phát hiện ra và diệt tận gốc.(các sát thủ đều là do nó với Moon đào tạo, nó thì thích võ và bắn súng từ bé nên được bố mẹ mời thầy dạy võ nổi tiếng thế giới về dạy cho nó. Sau này còn giỏi hơn cả thầy, nó thôi không học thầy và bắt đầu tự sáng chế ra những chiến thuật của mình. Sau, gặp Moon thì nó đã đào tạo Moon thành như bây giờ. Có thể nói trên thế giới không ai địch nổi nó.) Trong bang chỉ toàn là sát thủ, không có người thường.

Nó gọi Minh-đàn em thân cận mà nó tin tưởng nhất ra.

-Báo cáo tình hình hiện nay đi!

-Vâng, đại tỷ.

Sau khi nghe xong, nó không phản ứng gì. Vẫy tay bảo Minh ra ngoài.

-Thế nào? Tao biết chúng ta có thừa người nhưng tao nghĩ chúng ta chưa cần phải dùng đến những người trong trụ sở chính nên mới nhờ viện trợ của bọn Bùm.

Moon nói rất đúng. Chưa cần phải dùng đến người của trụ sở chính. Một mình nó cũng có thể hạ được một bang nhóm chỉ trong 1 tiếng. Nếu quá đông thì 2 tiếng. Nhưng đây là bang lớn thứ hai chỉ sau bang nó nên cũng không thể khinh xuất được.

-Bang Kevil nói sẽ dẫn khoảng 200 người đến.-Nói xong nó thờ dài.

-Gọi cho các anh em còn lại trong 5 căn cứ bí mật ở Việt Nam đi. Bảo tụi nó chuẩn bị 8h45 khởi hành.

Moon nhanh tay cầm điện thoại gọi cho các anh em

Xin giải thích thêm: Bang nó được rải rác khắp nơi trên thế giới. Mỗi nước có 3 đến 5 căn cứ bí mật. Mỗi căn cứ có một người quản lý riêng là sát thủ loại A. Trong các căn cứ ấy cũng toàn là sát thủ, không phải người thường nhưng là sát thủ loại B. Học xong cấp 2 bọn thằng Bùm biến mất nên nó với Moon đã đi khắp thế giới nên trên thế giới ở đâu cũng có tai mắt của bọn nó. Mỗi căn cứ sẽ có 100 người.

8h45, nó với Môn bắt đầu di chuyển đến chỗ hẹn. Các anh em của nó cũng đã đến đủ. Nó chỉ gọi cho 50 người đi theo nó với Moon. Trước khi đi vẫn luôn phải đeo mặt nạ nhưng nó vẫn không cởi mũ ra.

Đúng 9h, bang Devil đã đến. Nó nhếch môi cười. Muốn chiếm ngôi của bang ta à? Mơ đi!

Cả đám bắt đầu lao vào đánh nhau. Quân ta gục gần một nửa. Nó cười: -Cũng không tệ!

Đến khi người của nó chủ còn vẹn vẹn 6 người, nó với Moon mới bắt đầu xắn tay áo lên vào đánh. Quả không hổ danh bang chủ bang lớn nhất thành phố ngầm. Nó vừa xông lên là quân địch gục hàng loạt. Đến khi bang nó còn 2 người(là nó với Moon) và bang Kevil còn 3 người(Gia Khiêm cũng ở trong bang với vai trò là người quản lý, còn hai người kia là Lâm với Thế Anh).

Cả hai bên vẫn chưa nhận ra nhau. Do bên anh cũng đeo mặt nạ.

-Quả đúng là bang chủ và bang phó bang Angle! Lợi hại, lợi hại!-Anh nói.

-Bang các người cũng không tồi!-Nó lên tiếng. Chết tiệt, con đầu đầu do vụ hôm qua lại tái phát.

-Nhưng mà là con gái thì ở nhà mà học nấu ăn, trang điểm các thứ đi. Cương vị bang lớn nhất thế giới ngầm để chúng tôi đảm nhiệm cho!-Thế Anh nhếch môi nói.

-Ha, tự tin nhì! Để xem con trai các anh có đánh lại con gái chúng tôi không đã!-Nó nói rồi ra ám hiệu. Nó và Moon xông lên.

Hai bên đánh nhau. Năm người đầu với nhau mà như chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ vậy.

-Hết chương 1-

Chú mọi người đọc truyện vui về!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phát Hiện

Đánh nhau được một hồi, nó đã gần thắng. Chỉ cần một cú knock out nữa thôi thì nó sẽ thắng. Bỗng nhiên...

-Bùmmmmm...

Một phát súng bắn tia được bắn ngang từ xa nhắm chuẩn vào người nó. Với một người như nó thì có phát hiện và tránh dễ dàng nhưng đầu nó đang rất đau bởi vết thương hôm qua chưa lành mà lại hoạt động mạnh. Nó không để ý đến viên đạn đang nhắm vào nó.

Nó khụy gối xuống. Viên đạn xuyên qua bụng nó. Một dòng máu đỏ tươi chảy ra. Nó ôm bụng gắng chịu đựng. Ra ám hiệu cho Moon tiếp tục đánh. Nhưng Moon đâu chú ý đến cái ám hiệu đó. Vẫn đang sững sờ nhìn nó. Gia Khiêm thấy sơ hở liền cầm cây gậy đánh mạnh vào đầu Moon. Moon bất tỉnh, đầu cũng chảy ra một dòng máu đỏ. Đến đây, nó cũng không chịu được nữa mà ngã xuống, miệng lẩm bẩm:-Đồ ngốc!

Bọn anh thấy thế thì mừng lắm. Cuối cùng cũng giải quyết được bang mạnh nhất. Cũng phải cảm ơn cái tên lạ mặt nào đó đã bắn cô gái làm bang chủ đó không thì tại anh cũng thua mất rồi. Bọn anh tháo mặt nạ, định đi về thì Thế Anh gọi lại, bảo:

-Bọn mày không tò mò muốn biết hai cô gái này là ai sao??-Cậu hơn hờ.

Là ai sao? Bình thường thì anh sẽ nói không. Nhưng hiếm khi có cơ hội được nhìn mặt bang chủ bang lớn nhất thế giới ngầm, ngu gì không nhìn. Đến lúc nào đó muốn nhìn cũng không được nhìn ý!

Nghĩ thế, anh gật đầu. Liệu có phải là một mỹ nhân nào không?? Anh tự cười với câu hỏi dở hơi của mình. Anh đã có nó rồi. Quan tâm làm gì đến người con gái khác chứ.

Cho đến khi Thế Anh lật mặt nạ của nó ra, cậu và anh đều giật mình. Nó là bang chủ bang mạnh nhất thế giới ngầm ư? Nhưng việc đó cũng không đáng để suy nghĩ. Anh bế nó chạy vào xe, cậu khởi động xe lao vút đến bệnh viện bỏ lại Gia Khiêm với cô bang phó kia.

Gia Khiêm suy nghĩ. Nếu kia là nó thì không lẽ đây là.....

Thôi suy nghĩ, Gia Khiêm bỏ mặt nạ của Moon ra. Anh ngỡ ngàng. Vậy là anh lừa làm cho Moon, người con gái mà anh chắc chắn rằng sẽ yêu cả đời này một gậy vào đầu với lực rất mạnh.

Khiêm không nghĩ lâu. Trong vòng 5" Gia Khiêm đã bế Moon lên xe của anh, phi đến bệnh viện. Thầm nghĩ may là anh không đi cùng xe với anh và cậu.

Bệnh viện gần nhất.

Nó với Moon, mỗi đứa vào một phòng cấp cứu. Chỉ khác một điều là, Moon vào sau nhưng lại cấp cứu xong trước, chuyển tới phòng bệnh thường nằm nghỉ. Còn nó, vào trước nhưng vẫn ở trong phòng cấp cứu. Một tiếng sau, Moon tỉnh. Ồ, Moon đã nhớ ra tất cả, nhưng không biết ai đã đưa mình vào bệnh viện. Nhìn quanh phòng, thấy Gia Khiêm đang nhìn nó chằm chằm. Bỗng thấy ảm lạnh, Chắc Gia Khiêm đã đưa mình vào. Bỗng nhớ đến nó, chưa kịp để anh hỏi han gì Moon đã chồm dậy, hỏi:

-Anh, Mìn đâu, nó đâu rồi?

-Em bình tĩnh, Mìn vẫn đang được cấp cứu.

-Em muốn gặp nó. Anh, dẫn em tới chỗ nó. Đi mà!-Moon nói, giọng nghẹn ngào như sắp khóc.

-Em đừng kích động. Em vẫn còn yếu lắm. Cứ nằm nghỉ đi!-Khiêm hết lời khuyên ngăn.

-Không, không được. Một là anh dẫn em đi, hai là em sẽ tự đi.

Từ ngày quen nó tới giờ, anh chưa bao giờ thấy Moon kích động đến thế. Có lẽ nó là người rất quan trọng với Moon.

Moon định rút kim truyền nước ra, lao đi thì Khiêm ngăn lại. Anh lấy cây treo truyền dịch, móc túi nước biển vào rồi nhẹ nhàng nói.

-Để anh dẫn em đi.

Moon nhìn anh, nước mắt trực rơi:

-Cảm ơn anh.

Đến trước cửa phòng nó cấp cứu. Đã 2 tiếng trôi qua mà đèn cấp cứu vẫn chưa có dấu hiệu gì là muốn tắt cả. Anh ngồi ở ghế chờ, bóp chặt tay. Bây giờ anh mà bắt được cái người mà bắn nó anh sẽ băm hán ra thành trăm mảnh. Thật ngu ngốc khi vài tiếng trước anh còn có í định nếu biết hán là ai còn sẽ tới cảm ơn nữa chứ!

Cậu cũng chẳng khá hơn anh là mấy. Cậu lại rơi vào trạng thái lo sợ. Lần này sợ hơn lần trước gấp bội. Cậu chẳng bao giờ muốn nó rời xa cậu giống như mẹ cậu đã từng làm vậy. Cậu thề sẽ băm cái tên bắn nó ra rồi cho chó ăn nếu gặp được.

Ở một nơi khác, tên bịt mặt gọi cho một cô gái nào đó:-Đã hoàn thành thưa cô chủ. Tôi đi làm theo lời cô chủ dặn. Viên đạn sẽ không làm cô ta chết được.

-Tốt lắm! Sẽ có thưởng hậu hĩnh!- Ở đầu giường bên kia, cô gái nói rồi cúp máy. Nhếch môi cười thích thú-Tất cả mới là bắt đầu thôi!

(Cô gái thì mọi người cũng biết là ai rồi. Đó là Hoài Anh. Nhờ cô cho nhử theo dõi nó nên mới biết nó là ai. Lúc đầu cô cũng rất shock. Nhưng lại nghĩ ra được một âm mưu: Không đánh được trực tiếp thì đánh gián tiếp. Thế là cô cho người điều tra và biết được hôm nay nó giao đầu với bang Kevil và cho người phục sẵn ở đó, đợi đến thời điểm thích hợp rồi bắn.)

Moon chạy đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của hai người họ.

-Moon? Sao cậu lại ở đây?-Anh và cậu có chút quan tâm vì Moon là người mà nó yêu quý nhất khi không có bố mẹ nó ở đây.

-Không lẽ....-Hai người họ nhìn Khiêm. Chàng gật đầu.

Anh với cậu không hiểu tại sao nó lại dấu thân phận của mình. Hai người nghĩ họ hiểu nó rất rõ nhưng hoá ra họ lại chẳng biết gì về nó cả. Nhưng không quan trọng. Quan trọng là nó đang nằm ở trong kia. Chuyện này khi nào nó tỉnh hai anh sẽ hỏi nó sau. Họ muốn nó tự mình nói về nó cho họ biết.

Đèn cấp cứu vụt tắt. Bác sĩ đi ra. Anh, cậu và Moon chạy lại gần bác sĩ hỏi dồn dập.

-Cô ấy thế nào rồi?

-Cô ấy có làm sao không?

-Nó sao rồi bác sĩ?

Mỗi người một câu làm bác sĩ chẳng biết nên trả lời ai.

-Mọi người bình tĩnh. Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch. Viên đạn may mắn không trúng động mạch nào cả. Bệnh nhân sẽ được chuyển đến phòng hồi sức. Khoảng một đến hai ngày sẽ tỉnh dậy. Tôi xin phép.

Bác sĩ nói xong xin phép về phòng. Cả bọn thở phào. Cũng may nó không sao chứ nó mà làm sao thì tên kia sẽ phải chết thảm khốc hơn nhiều nếu gặp bọn anh với Moon so với tưởng tượng khi này.

-Hết chương 12-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Yêu Anh Mất Rồi!!!

Trên giường bệnh, nó vẫn đang nằm đó. Sự im lặng bao trùm toàn căn phòng.Đã 1 tuần trôi qua, nó được chuyển đến phòng bệnh thường. Anh và cậu đã túc trực bên nó suốt một tuần qua. Vẫn chẳng có dấu hiệu gì cho thấy nó sẽ tỉnh lại.

Hôm nay là ngày thứ 8 sau khi nó phẫu thuật. Vẫn như 7 ngày trước. Nó vẫn nằm đấy, mắt nhắm nghiền. Cậu đã đi ra ngoài mua một ít đồ cá nhân. Trong phòng chỉ còn anh và nó.

Anh đến bên nó, cầm tay nó, thủ thủ:

-Này, sao em ngủ lâu vậy? Có biết tại anh lo lắng không? Mau ngồi dậy cãi nhau với anh đi chứ! Đừng có nằm lì như vậy nữa!- Từng giọt nước nóng hổi rơi trên tay nó. Anh đã khóc. Lần đầu tiên anh khóc vì một người con gái.

Nó vẫn luôn có ý thức. Chỉ là do quá mệt nên không thể mở mắt ra, không cử động được tay chân. Suốt 8 ngày qua, nó luôn nghe những lời tâm sự của anh với cậu. Anh với cậu kể cho nó nghe những việc đã xảy ra trong lúc nó nằm lì ở đây, trách nó ngủ quá lâu, năn nỉ nó tỉnh dậy. Nó rất muốn, rất muốn ngồi dậy đảm cho mỗi thằng một quả vì dám trách nó. Nhưng đâu có được. Mỗi lần nó định vùng dậy là có cái gì đó cứ níu nó lại làm nó không thể đi được. Thế là nó đành nằm đó hằng ngày nghe anh và cậu trách.

Bây giờ, nó cảm nhận những giọt nước nóng hổi đang rơi trên tay nó. Anh đã khóc sao? Có cần phải như thế không? Nó cảm thấy đau. Suốt thời gian qua, anh đối tốt với nó, luôn cãi nhau với nó, luôn cho nó một cảm giác an toàn, đặc biệt nhất là cảm giác quen thuộc mỗi khi ở bên anh. Nó thừa nhận. Có lẽ anh làm nó thích anh mất rồi! Mà không, còn tệ hơn, nó yêu anh mất rồi!

Cảm nhận rõ những giọt nước mắt của anh, nó cố gắng chống chọi cái sự níu kéo ấy, vùng vằng chống lại. Một hồi vật lộn, cuối cùng nó cũng thoát khỏi cái sự kìm hãm ấy.

Anh đang nắm tay nó. Tay nó khẽ động, mắt dần hé mở rồi lại nhắm tịt. Nó chưa thích nghi với ánh sáng ngay được. Sau một hồi nhắm, mở, nhắm, mở, cuối cùng mắt nó cũng mở ra hẳn. Nhìn anh. Anh lại khóc rồi. Nhưng đây không phải giọt nước mắt của đau khổ, mà là giọt nước mắt của sự vui mừng hạnh phúc.

Anh nhanh chóng ấn chuông gọi bác sĩ. Quay sang nó, anh nhẹ nhàng trách móc:

-Em đó! Hư thật đấy! Sao ngủ lâu như vậy hả?

Nó lườm anh-Người ta mới dậy đã trách móc rồi là sao?

Anh xoa đầu nó. Cô bé ngọc của anh.(của anh hồi nào vậy??) Anh sẽ không để bất cứ ai làm hại em nữa đâu!!! Anh cười hiền.

Nó đứng hình trong giây lát bởi nụ cười của anh. Không dấu gì nó cũng mê trai đẹp. Nhưng mà không đến nỗi chết lên chết xuống như mấy mụ trong trường.

Thấy nó nhìn anh chằm chằm, anh cười cười:

-Anh biết anh đẹp trai nhưng em cũng không phải nhìn chằm chằm anh như thế đâu!

Nó tỉnh ra khỏi cái suy nghĩ về cái cười chết người ấy của anh.

-Anh đừng tưởng bở! Anh thì đẹp để gì? Đã xấu rồi mà không biết phấn đấu lại đi ảo tưởng mấy chuyện hư cấu!-Nó cười, nói mỉa mai anh.

Anh chưa kịp đáp lại một câu thì bác sĩ bước vào, cũng vừa hay Thế Anh cũng về đến nơi.

Sau khi khám tổng thể cho nó, bác sĩ nói:

-Sức khỏe của bệnh nhân tiến triển rất tốt! Bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, mấy ngày sau có thể ra viện.

Anh, cậu và nó cảm ơn rồi tiễn ông bác sĩ già. Thế Anh bắt đầu nhảy vào hỏi thăm

-Bé, em có mệt không? Em có đói không? Em có khó chịu không?...bla....bla...bla...

-Anh im ngay. Điếc hết cả tai. Tôi ổn. OK?

Cậu sợ run người. Sao bé hung dữ dữ dội! Đương nhiên là cậu chỉ dám nghĩ thầm. Nói ra là nó sẽ đánh cậu không còn răng mà nhai com mắt.

Anh đẩy bát cháo về phía nó. -Em ăn đi!

Mắt nó sáng lên.-Thank youuuu!!!

Nó vớ lấy thìa ăn luôn. Vì khá là đói nên nó ăn một loáng xong luôn. Anh với cậu nhìn nó ăn mà phì cười."Em thật đáng yêu!" Cả hai có cùng suy nghĩ.

-Tại anh về nhà nghỉ ngơi đi!! Bộ không mệt hử?--Nó hỏi.

-Bọn anh không sao!!-Hai anh nhe răng cười.

Nó nhìn vậy xót lắm chứ. Đương nhiên nó biết cả hai anh đều thức trông nó suốt một tuần một ngày vừa qua. Một người mà nó có tình cảm, một người là bạn mà nó yêu quý nhất, không lo sao được! Mà hai cái người mà nó yêu quý lại yêu nhau mới chết dở. (vẫn nhớ vụ nó suy diễn hai anh yêu nhau!). Nó cũng không muốn ngăn cản vì thấy họ yêu nhau thật lòng. Đành hi sinh tình yêu của mình thôi! Nó tự nghĩ mình thật vị tha. (tgvâng chị duy diễn quá giỏi quá logic! Và chị cũng có một lòng vị tha thật "vĩ đại". -_-)

Nó nhìn hai anh. Nói nhẹ không ưa lại ưa nặng đây mà!

-HAI ANH ĐI VỀ NGAY CHO TÔI! NẾU KHÔNG TÔI SẼ DÙNG BIỆN PHÁP MẠNH ĐÁY!-Nó vừa nhấn mạnh giọng vừa bẻ khớp tay răng rắc.

Anh và cậu lạnh xương sống:

-Ừ...tụi...a...anh...về...ng...ay....đ...ây...chút...t...ùi....a...n...h...lại...v...ào...nh...é...!!-Hai người đồng thanh nói ngắt ngứ. Gì chứ nó mà đánh thì tụi anh chỉ có nước xuống ngồi nói chuyện với "anh" Vương thôi!

Nó hài lòng gật đầu.

Anh và cậu rời khỏi.

"Em cứ tỉnh đường đi! Đến khi em khoẻ anh sẽ hỏi em từng thứ một!!"

Nó nằm trong phòng. Bây giờ còn một mình nó. À bây giờ mới nhớ, Moon đâu rồi nhỉ???!!! Nó nhớ là Moon cũng bị đánh mà! Nó gọi cho Moon hỏi tình hình.

-Tao không sao!!

-Thế sao mày không vào thăm tao??

-À thì...là tại....

-Hết chương 13-

Mọi người muốn biết lí do tại sao Moon không đến không ạ??? Nếu muốn biết thì cùng chờ chương 14 nhé mn. Tiện thể tg nói luôn ạ. Mỗi ngày tg sẽ đăng 1-2 chương. Tùy theo thời gian của tg nhưng mn cứ yên tâm là ngày nào cũng sẽ có chương mới nhé! Yêu mn nhiều!! ♥◻♥◻♥◻

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nàng Và Chàng!!!

-Cái gì nói nhanh đi ấp a ấp úng!!-Nó bực mình. Nó là người rất thẳng thắn và không thích nói vòng vo.(tgvâng thật khó chịu!!)

-Tại....Gia Khiêm không cho tao đi đâu hết!-Moon vừa nói, vừa ngượng không chịu được.

-Mày sợ hấn ta à!! Hay là.....-Nó nói, giọng biến thái không chịu được.

-Mây.... Mà thôi! Mây khoẻ rồi chứ?

-Bây giờ mới chịu hỏi thăm tao cơ à! Đúng là cái con trọng sắc khinh bạn mà!-Nó trách yêu Moon.

-Tao không có í đó!! Tại Khiêm chó bộ....-Moon chưa kịp thanh minh hết thì nó nghe thấy tiếng Gia Khiêm bước vào phòng(phòng Moon á)

-Em ăn đi!-Gia Khiêm ngọt ngào.

-Á à! Không ngờ tụi mày tiến triển nhanh như vậy! Thôi nhé không làm phiền nàng với chàng nữa!! Vui vẻ nhé! *haha*-Nó nói một lèo, cười như con tâm thần rồi cúp máy chẳng để Moon ú ớ được câu gì nữa.

-Ai gọi vậy em???-Anh thắc mắc khi thấy Moon nghe xong điện thoại mà mặt đỏ bừng như quả cà chua chín.

-Anh đúng là cái đồ đáng ghét mà!!

Khiêm ngó người. Sao mình lại bị mắng nhi??

-Ngoan nào! Kể cho anh nghe có chuyện gì mà em lại mắng oan anh thế??

Moon bót ngược, sà vào lòng Gia Khiêm. Dù Moon có là nhĩ tử bang Angle thì cũng chỉ là một con bé hay làm nũng mỗi khi ở bên chàng.

-Không có gì đâu!-Moon nhăn răng cười.

-Ừ, thế em ăn đi!-Chàng đẩy bát cháo về phía Moon. Moon đón lấy ăn ngon lành.

Phải, Moon với Khiêm là một cặp. Từ lúc mới chuyển đến, chàng đã để ý đến Moon. Không hẳn là bơ lùn học sinh mới như nó mà Moon ngẩng lên một cái rồi lại cắm đầu xuống cái điện thoại, tai đeo tai nghe.

Mà trong suốt quá trình học, chàng cũng để ý Moon rất kĩ. Moon học rất giỏi(tuy không bằng nó). Moon là đứa đầu tiên mà chàng chú ý đến mà cũng là người đầu tiên gắt lên với chàng vì mấy cái nhìn ấy. Thường thì bọn con gái mà được chàng liếc qua đều sẽ hò hét ầm lên và chàng được nhận lại cái nhìn đăm đúi từ bọn con gái đó. Nhưng với Moon lại khác. Khi chàng nhìn Moon thì cái chàng nhận lại được là.....một quyển sách bay thẳng vào đầu cùng với một câu nói:-Làm gì mà nhìn con người ta chăm chăm vậy cha nội!

Chàng đã vô cùng bất ngờ bởi cách ứng xử đó của Moon. Cảm thấy Moon không giống như những đứa con gái khác, quyen chàng chỉ bởi vẻ đẹp và tiền bạc của chàng, chàng bắt đầu mở lòng với Moon và cũng chẳng biết đã cho Moon đi quá sâu vào trong trái tim chàng.

Còn về phía Moon, ngày nào cũng được chàng quan tâm chăm sóc, Moon rất cảm động. Moon vốn thiếu thốn tình yêu thương, ngoài nó và bố mẹ nó ra thì chàng là người đầu tiên quan tâm nó đến thế. Moon đã yêu chàng từ khi nào không hay. Một buổi chiều khi nó, anh và cậu đi chơi, chàng đã thổ lộ tình cảm với Moon ở khuôn viên trường. Moon ngạc nhiên vô cùng khi chàng cũng yêu mình. Moon đồng ý. Từ đó hai người thành một cặp, quan tâm nhau everywhere. Bởi vì bọn nó không quan tâm nên chẳng biết thông tin Moon và chàng là người yêu.

Quay lại chuyện chính nào...o...

Ăn xong cháo, Moon quay sang Khiêm nũng nịu:-Anh ơi, em muốn đi chơi!!!

Chàng lắc đầu nguây nguậy:-Không được, em vẫn còn chưa khoẻ mà!!

Moon nhìn chàng bằng đôi mắt cún con:-Plesae!!

Chàng nhìn Moon, véo má. Làm sao mà chàng có thể cưỡng lại được mỗi khi Moon gờ cái anh mắt đó ra chứ!

-Thôi được rồi! Em đi thay đồ đi!

-Yeahhh.... -Moon toe toét chạy vào phòng tắm.

Chàng lắc đầu, mỉm cười."Tuồng em trưởng thành thế nào chứ! Ai dè, trẻ con vẫn hoàn trẻ con!"(tg: anh bằng tuổi chị í mà. Thế hoá ra anh cũng là trẻ con hử?;Chàng: Ta ví von thế thôi mà người cũng phải bắt bẻ à?? Cho ăn đấm bây giờ!*giờ nắm đấm lên*, tg: *plè plè*, *vọt lẹ*, chàng: cứ đợi đấy!)

Thay đồ xong, chàng với Moon thẳng tiến đến công viên giải trí. Đi đến đâu chàng cũng bị bọn con gái nhìn, cười toe toét làm Moon rất bức mà không để ý rằng cũng có khá nhiều anh nhìn mình làm chàng bức chẳng kém. Moon định cầm lấy tay chàng, tay chàng thì lại vòng qua eo Moon làm Moon bắt hệt, đập trúng bụng chàng làm chàng nhăn nhó.

-Em xin lỗi!-Nó nói nhỏ, về mặt vô cùng tội nghiệp làm chàng thấy thương thương. Nhoèn miệng cười, định bụng bảo không sao đâu thì bỗng môi chàng không thể nhấc lên được. Moon đã hôn chàng. Bờ môi Moon mềm mại, ngọt ngào làm chàng lúc đầu cảm thấy ngỡ ngác nhưng vài giây sau cũng đáp trả lại nụ hôn ấy làm bao nhiêu cô gái và chàng trai ở đó mặt mũi nặng lại. "Hoá ra là người yêu của nhau à?"-Đó là hầu hết suy nghĩ của những chàng trai và những cô gái đã ngắm chàng và Moon. Trong đó còn có một cô gái nữa, không phải là cảm giác nuối tiếc mà là cảm giác căm thù, gặm gừ tên Moon. Đó là Bảo Ngọc(mọi người vẫn nhớ chứ ạ? Đây là em gái Thế Anh, học cùng lớp nó mà tg đã giới thiệu ở chương 6, suốt thời gian qua thấy Moon với Khiêm thân mật với nhau làm ả ta thấy ghét Moon cực kì. Mới 16 tuổi nhưng nặng nề đòi học lớp 11 để học cùng với Gia Khiêm.)

Moon rời khỏi môi chàng, mặt đỏ như quả gấc.

-Xin....xin lỗi... Anh không giận em chứ?

Chàng cười cười, nụ cười "giết chết" bao nhiêu cô gái. Hoá ra vừa nãy là Moon xin lỗi về nụ hôn này. Chàng có điên mới giận Moon. Chàng đã muốn hôn Moon từ lâu nhưng sợ Moon không thích nên không dám. Bây giờ là Moon chủ động mà! Tuy vậy, anh vẫn vờ giận dỗi:

-Sao em lại lấy đi nụ hôn đầu của anh mà chưa xin phép hả?

-Em xin lỗi!-(về mặt hối lỗi vô cùng)

-Anh sẽ phạt em!!

Chưa kịp hỏi là phạt gì thì môi mình đã bị môi chàng phủ lên. Moon đỏ mặt. Bị phạt mà như được thưởng vậy!!!

Chàng rời ra tiếc nuối. Kéo Moon đi chơi. Tất cả hành động ấy đã bị 4 tên rình mò bắt gặp. Đó là nó, anh, cậu và Ngọc. Bọn nó thì cười khúc khích nhìn hai đứa kia trong khi Ngọc đang vạch ra một kế hoạch thâm hiểm.

-Hết chương 14-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lại Là Bắt Cóc!!!

Nó, anh và cậu đi theo dõi Moon và chàng. Sau khi biết được chàng và Moon đang ở cùng nhau thì nó vội tìm có tất máy rồi...bật chế độ nghe trộm lên. Nó có gắn một thiết bị nghe trộm vào điện thoại của Moon. Biết được hai người họ sắp đi chơi, nó rủ anh và cậu đi đến khu giải trí đó. Đến nơi, đang tìm cặp chàng và nàng thì bắt gặp cảnh họ đang kiss nhau!! OMG!!!

Đang ngạc nhiên với nhau, quay sang đã thấy chàng và nàng đi mất, nó thất thểu ra về cùng anh và cậu. Anh với cậu cũng vô cùng ngạc nhiên. Cái thằng bạn như cục băng trôi của họ mà cũng làm mấy việc sến sẩm này á??? Thật bất ngờ mà! Bọn nó liền đi về!(Mất dấu rồi mà!-_-)

Quay lại chỗ Môn. Chàng dẫn Moon đi đến du quay không lồ. Mặt Moon vẫn còn đỏ ửng do dư âm của cái kiss bất ngờ từ chàng ban nãy. Chàng quay sang hỏi:

-Em muốn chơi cái này không??

Moon vẫn đang trên mây. Chàng đưa tay lắc lắc trước mặt nó.

-Này, này, em sao đấy? Có nghe anh nói không??

-À, ờ em không sao!-Lại nhớ đến vụ ban nãy, mặt lại đỏ lên như gấc chín.

Chàng dường như hiểu ra chuyện, cười tủm tỉm. Nụ cười đó càng khiến mặt Moon đỏ hơn.

-Anh đúng là đồ dờ hơi, đáng ghét mà!!-Nói rồi quay đi chỗ khác.

Chàng phì cười xoa đầu Môn. Lúc tức giận trông em đáng yêu lắm!!

Chàng và Moon đi chơi cả buổi. Đến tối, cả hai đã mệt lử người, đi ăn tối, chàng đưa Môn về nhà. Đến cổng nhà, chàng còn đứng nhìn Moon vào đến trong nhà rồi mới đi về.

Trong nhà tối om, không nhìn thấy gì. Đang lần mò công tắc điện, bỗng miệng Moon bị bịt kín lại. Moon ngất đi.

6h30" sáng hôm sau.

Chàng đến đón Moon đi học. Đến nhà, cửa nhà hé mở, không khoá. Chàng lấy chìa khoá mở cổng(Moon đưa cho chàng một bộ chìa khoá nhà). Vào nhà, không một bóng người. Moon là người rất cẩn thận, sao lại không đóng cửa nhà?

Xong vào phòng ngủ, chàng thấy chăn gối gấp gọn gàng, không có hơi ấm. Chẳng lẽ hôm qua Moon không ngủ? Tìm khắp nhà. Không có dấu vết gì cho thấy là nó đã ở nhà hôm qua. Rõ ràng chàng nhìn nó vào đến cửa rồi mới về mà! Hay là Moon ở nhà nó?

Chàng rút điện thoại ra gọi cho nó(Moon cho chàng số của nó, bảo là gọi cho nó nếu không thấy Moon nghe máy).

-Alo??-Nó nói bằng giọng ngái ngủ.

-Moon có ở cùng cô không??

Hoá ra là chàng. Vừa hay nó nhớ lại chuyện hôm qua, nổi ý định trêu chàng một phen.

- Vợ anh anh không biết thì làm sao tôi biết được. Hỏi vợ vẫn.

Nói xong nó mới nhận ra vấn đề. Moon không có ở nhà sao mà Khiêm lại gọi cho nó.

- Ở khoan, nó không có ở nhà à?

- Ủ!-Cô có nghĩ là Moon sẽ đi đâu không?-Chàng hỏi giọng khẩn trương.

-Nó thì có thể đi đâu giờ này được chứ. Tôi linh cảm có chuyện không hay. Bây giờ anh đến nhà tôi đi. Tôi với anh đi tìm nó.

-Ok.

Cúp máy, nó ào vào nhà vệ sinh làm vsen, cúp học hôm nay luôn.

Chạy ra cổng đã thấy Gia Khiêm chờ sẵn ở đó. Nó lên xe:-Đi thôi. Nhà hoang X đường Y.

-Sao cô biết??

-Tôi cài GPS vào điện thoại của nó. Mà thôi sao anh hỏi nhiều thế? Đến đó nhanh đi!

Chàng lao vù đi. Chiếc Lamborghini lao vùn vụt trên con đường như hận không thể đâm nát những chiếc xe phía trước. Sao nó với Moon đều dính phải mấy vụ bất cóc?(nghe nhà hoang là biết bất cóc rồi)

Moon bị trói vào một chiếc ghế. Vẫn chưa tỉnh. Dường như Bảo Ngọc không có lòng kiên nhẫn để đợi Moon tỉnh lại.

-Mang một thau nước đá ra đây!-Ngọc ra lệnh.

Một thau nước đá được mang lên. Chính tay Bảo Ngọc hất cả thau nước đá vào người Moon.

Moon tỉnh dậy, người run lên vì lạnh. Đập vào mắt đầu tiên là hình ảnh Bảo Ngọc đang nhếch môi cười. Có vẻ Bảo Ngọc không biết Moon là ai nên mới hành động ngu ngốc mà không biết hậu quả sẽ như thế nào. Mà Bảo Ngọc không biết thật. À ta nói:

-Cô, một con khốn. Dám cướp anh Khiêm của tôi. Cô chẳng là cái gì cả. Cô chỉ là một con bé nhận học bổng để vào học trường Sao Mai. Thế mà lại ở hẳn một căn biệt thự. Hay cô lại ăn cắp tiền ở đâu.-Ngọc vừa nói, tay vừa dơ lên bóp cằm Moon.

Moon nhếch môi cười khinh bỉ. Chàng là của Bảo Ngọc khi nào? Đúng là nhận bừa mà. Moon im lặng không nói gì.

-Mày khinh tao à?-Ngọc vừa nói, có vẻ tức.

Moon vẫn im lặng. Đã quá sức chịu đựng của Ngọc. Cô ta gào lên.

-Tụi mày, xử nó cho tao.

5 tên hình xăm đầy mình bỗng tiến lên. Hmmm... Mấy tên này Moon có thể giải quyết dễ dàng. Nhưng Moon đang bị trói. Điều đó làm việc vốn dễ dàng với Moon nay sao thấy khó khăn đến thế. Thôi thì đành ngồi chờ người đến cứu vậy.

5 tên đó bắt đầu đánh đập Moon. Như vậy nhưng Ngọc vẫn thấy tức vì...Moon không chịu hé răng nửa lời kêu đau hay xin tha. Không một giọt nước mắt, không một tiếng động.

Khi mà Moon sắp không chịu được nữa thì cánh cửa nhà kho bị máy lực mạnh đẩy ra. Chính nó là người đã đập cái cửa không thương tiếc.

Moon yên tâm, gục xuống.

-Hết chương 15-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 16: Không Tên

Nó và chàng xông vào. Đập vào mắt là cảnh Moon đang bị 5 tên mình đầy hình xăm đánh đập. Nó và chàng tức đến điên người. Nhưng có vẻ là trong con tức giận cuar chàng còn có cả sự thất vọng. Ngọc là em gái củ Thế Anh, chàng cũng coi Ngọc như em gái mình. Nhưng có vẻ sự yêu thương đó làm Ngọc tưởng nhầm thành tình yêu. Chàng đã biết và từ chối Ngọc nhưng Ngọc không đồng ý và nhất quyết theo đuổi đến cùng. Ngay cả cái ngày mà chàng tuyên bố Moon là bạn gái chàng Ngọc cũng tức điên lên và kiếm chuyện với Moon. Mấy lần đó chàng có thể cho qua nhưng lần nay thì quá lắm rồi. Trước tiên phải xử 5 tên kia trước rồi mới nói chuyện rõ ràng với Ngọc sau. Chàng muốn cho 5 tên kia một bài học để biết hậu quả của việc động đến người của Gia Khiêm này. Chàng đang định xông lên thì bị nó ngăn lại.

-Anh đi lo cho Moon trước đi! Còn bọn này...cứ để tôi.-Nó nói kèm theo cái nhếch môi bí hiểm.

Chàng không nói gì, chỉ gật đầu. Chạy đến cạnh Moon.

Lúc này chàng mới để ý. Moon đang rất lạnh, toàn thân ướt sũng. Sở dĩ chàng biết vì ngay cả khi đã ngất đi, người Moon vẫn run lên đùng đột. Chàng ôm Moon vào lòng, nói nhỏ.

-Đừng sợ! Có anh đây rồi! Xin lỗi vì anh đã đến muộn!

Lấy áo khoác của mình choàng lên người Moon. Bế Moon ra xe, khoá cửa xe rồi quay lại vào bên trong nhà kho.

Lúc này, 5 tên to con đã nằm bẹp dí dưới sàn nhà. Ngọc nhìn thấy thì không khỏi run sợ. Nó đang định tiến gần lại Ngọc thì Gia Khiêm lên tiếng.

-Cô ta, cứ để tôi!

Nó gật đầu. Dù gì cũng nên để chàng xử lí cái người đã làm người chàng yêu thành ra như vậy.

-Vậy tôi ra xe với Moon trước.

Nói rồi, nó bắt lấy chìa khoá xe mà chàng ném cho, bình thân ra xe với Moon, tìm khăn lau người cho Moon.

-Mấy hạnh phúc thật. Có người yêu mày đến như vậy! Còn tao thì.... -Nói đến đây, nó cười. Cười cho chính bản thân mình.

Trong nhà kho, Gia Khiêm đến gần Bảo Ngọc. Ngọc tưởng chàng sẽ tha thứ cho mình như mọi lần(được Khiêm coi như em gái nên làm sai chuyện gì chàng cũng bỏ qua). Nhưng rồi bỗng.....một cái tát roi thẳng vào mặt Ngọc. Đúng, là chàng đã tát Ngọc.

-Anh... Sao anh lại tát em?hức hức. -Ngọc làm bộ khóc lóc thảm thiết. Tưởng chàng sẽ mềm lòng, ai dè một cái tát nữa lại yên vị trên má Ngọc. Khuôn mặt trắng trẻo(nhờ son phấn) của Ngọc hiện đax đỏ ửng vết 5 ngón tay của chàng.

-Cái tát đầu tiên, tôi thay Moon tát. Cái thứ hai là của Min. Và cái này...-Vung tay lên tát Ngọc thêm một cái nữa. -...là của tôi.

Sau khi giải quyết xong, chàng đi ra. Trước khi đi còn bỏ lại cho Ngọc một câu:

-Đừng bao giờ động đến Moon, không thì khi đó thứ cô nhận lại được...không chỉ là 3 cái tát thôi đâu.-Nói mà không thèm quay đầu lại, chàng đi thẳng. Bỏ lại Ngọc ở trong với lòng căm phẫn tột cùng. Giận run người, tay ôm má, găm giữ tên Moon.

Ra xe, chàng nhìn vào ghế sau(Moon với nó ngồi ghế sau). Lúc này, nó đang ôm Moon mà ngủ lúc nào không hay. Là nó lo Moon bị lạnh. Sắc mặt của Moon bây giờ không còn tím tái nữa mà trở nên hồng hồng hơi ấm. Chàng phì cười với hai người này. Thân nhau quá mà.

Rút điện thoại, tìm cái tên quen thuộc trong danh bạ. Chàng gọi.

-Ê, mày đang làm gì đấy? Đến rước "người yêu" mày đi! Cô ấy ở đây sẽ ảnh hưởng đến tao với "vợ" tao!-Chàng nói, giọng bông đùa. Từ khi quen Moon, chàng thay đổi hẳn. Từ một tăng băng di động bây giờ lại thành một hoàng tử ảm áp, lại còn biết đùa giỡn nữa.

-Ok, đợi tao đến.

Cúp máy.

5 phút sau, chiếc mui trần đen bóng xuất hiện. Lâm bước xuống xe. Chàng đứng ngoài xe chờ anh sẵn. Thấy anh, vẫy tay.

-Sao lâu thế! Bộ không sợ tao gọi cho thằng Thế Anh sao?--Chàng trêu đùa.

Anh mia mai lại: -Ô ai đấy? Có phải là tăng băng di động mà tôi quen không vậy?

-Ồ, thì sao?--Chàng lấy giọng lạnh lùng đáp lại. Cả hai người đều cười làm cho hai người con gái nhìn này giờ. Tuy cửa kính có cách âm nhưng không hiểu sao vẫn nghe thấy hai người họ cười dù rất nhỏ.

Quay sang, chàng thấy hai cô gái đang nhìn họ ngơ ngác. Mở cửa xe, nó đi ra. Nó đã thấy anh. Không muốn làm phiền giây phút của "hai vợ chồng" Moon, nó biết điều nói.

-Anh chăm sóc Moon nhé. Tội về trước.-Nói với Khiêm, quay lại Moon:-Vui về nhé!!!-Nó nói bằng cái giọng điệu biến thái kinh khủng làm Moon đỏ mặt.

Nó vừa đi vừa kéo anh, vẫy tay tạm biệt hai người kia.

Chàng vào trong xe, ôm Moon vào lòng. -Em có đau lắm không? -Chàng hỏi. Những vết thương trên người Moon làm chàng muốn chạy lại vào trong nhà kho bỏ hoang đó mà đập cho mấy tên kia một trận nữa.

-Em không sao mà!!! Anh đừng lo!-Nghe Moon nói chàng dịu đi được phần nào. Chàng ôm Moon thật chặt, chỉ sợ nếu buông lỏng ra Moon sẽ lại bị người khác bắt đi mất.

Sang bên xe của Lâm, nó nói bằng giọng tỉnh ranh:

-Này, anh có muốn xem họ làm gì không?(tuy trong làm việc nó rất lạnh lùng và tàn nhẫn nhưng nó vẫn rất tỉnh ranh, quý quái đó. Có thể gọi nó là tiểu quỷ được rồi!)

-Sao em cứ thích phá hoại không gian riêng tư của người khác thế hả?- Vừa nói anh vừa cốc yêu một cái lên đầu nó.

Nó nhăn mặt, xoa đầu:-Không thích thì thôi, sao cứ phải động tay động chân thế hả??-Nó phùng má trợn mắt nhìn anh.

Anh xoa đầu nó.(anh đúng là vừa đấm vừa xoa đây mà).

-Được rồi, anh xin lỗi!! Bớt giận bớt giận!

-Xin lỗi là xong à??-Nó hỏi vặn lại.

-Vậy em muốn làm sao???-Anh ngu ngơ.

Nó nghĩ ngợi. Một cái bóng đèn hiện lên trên đầu nó.

-Tôi sẽ phạt anh!!-Nó cười nham hiểm.

-Hết chương 16-

Chúc mọi người đọc truyện vui về!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: 2 Tháng Làm Oxin???

Anh hoảng-Phạt????

Nó gật gật đầu.

Từ nhỏ đến giờ chưa có ai dám phạt anh, kể cả bố mẹ. Nhưng không hiểu sao anh lại để nó phạt mình. Có lẽ là do đã quá yêu nó rồi. Anh có thể làm bất cứ thứ gì mà nó muốn. Anh gật đầu đồng ý.

Nó xoa cằm, tỏ vẻ đắc chí. Bỗng một cái bóng đèn sáng ngay trên đầu nó. Nó cười gian xảo.

-Anh...làm oxin cho tôi 1 tháng!OK?

Oxin ư?? Đường đường là đại thiếu gia họ Hoàng mà phải làm oxin cho nhỏ này ư?? Nhưng anh vẫn gật đầu. Gì chứ làm oxin thì nếu nó đồng ý anh làm oxin cho nó cả đời luôn cũng được.

Nó bất ngờ. Thật không ngờ anh lại đồng ý nhanh đến vậy. Được rồi! Đã vậy nó sẽ cho anh ăn cháo hành trong một tháng tới. Nghĩ đến thôi mà thích không chịu được, nó cười ha hả như con vừa mới trốn trại, quơ tay quơ chân loạn xạ thế nào mà lại đập trúng bản mặt "đập chai" của anh.

Anh cau có. Bây giờ nó đã thoát ra khỏi cái tường tượng kia. Biết mình vừa đập vào cái khuôn mặt "ngàn vàng" của anh, nó cúi đầu hối lỗi.

-Tôi xin lỗi.-Lí nhí hết sức có thể.

Anh nhìn nó. Bộ dạng nhìn giống một chú cún con tội nghiệp đang bị chủ đánh, nếu thật như vậy anh sẽ chạy ra phang tên "chủ" kia một cái!(tên chủ đó là anh chứ còn ai vào đây nữa!!-_-)

Nhìn thương thương, anh xoa đầu. Một con nhóc bướng bỉnh như nó mà cũng có lúc ngoan ngoãn thế này cơ đấy! Có gì đó hơi mờ ám. Nhưng mà thôi anh cũng chẳng buồn nghĩ ngợi mà ngồi ngắm nó.

Vài phút sau, anh cảm thấy hối hận vì đã nghĩ ngợi nó mà không phòng bị gì!! Trong khi anh xoa đầu nó thì nó đập một phát vào chân anh rồi chạy đi, mặt còn "lêu lêu" trên anh nữa. Đứng là tức chết mà!!

Thế là ở gần khu nhà hoang, có hai đứa đang ngồi ôm nhau trong xe. Có hai đứa đang đuổi bắt nhau quanh xe.

Chàng thấy vậy không chịu nổi nữa. Đang lúc định hôn Moon một cái thì bị nó và anh chạy quanh xe hô hào. Mở cửa xe, mắng xa xả vào mặt nó với anh.

-Chúng mày làm cái gì đấy hả? Có biết chúng mà đang làm kì đà cản mũi chuyện "vợ chồng" người ta không hả???

Nó với anh mặt cúi gầm xuống. Chàng tưởng bọn anh hối lỗi, rù lòng thương định tha. Nhưng một giây sau anh đã nghĩ lại là không thể tha cho hai "con kì đà" này được. Tại vì....lúc anh tưởng bọn nó hối lỗi, định tha, chưa kịp mở lời đã bị tiếng cười "man rợ" của bọn anh chặn họng. Hoá ra bọn anh cúi xuống là để nhìn cười chứ không phải là hối lỗi. Chàng tức giận. Dám làm hỏng chuyện đại sự của chàng. Đang gay cấn mà...bọn này lại nhảy vào. Hối có tức chết không chứ!!! Chàng vào trong xe, trước khi đóng cửa khuyến mại thêm một chữ:-Biến!

Mặt nó với anh đỏ bừng. Dám đuổi nó với anh như đuổi con dog. Đã vậy nó với anh sẽ phá đám đến tận cùng.

Anh nhìn nó, nó nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau rồi nhếch môi cười gian nanh. Anh và nó bắt đầu....chạy xung quanh xe của chàng, hét loạn lên, đập cửa loạn xạ,..... Nói chung là chàng bức kinh khủng. Biết bây giờ có ra nói tụi anh cũng không dừng lại, chàng liền lấy điện thoại gọi cho mấy đứa đàn em.

-Đến nhà hoang X, đường Y. Lôi Lâm với nhỏ đi cùng ra chỗ khác!-Nói rồi cúp máy luôn. May là cửa kính cách âm tốt. Nhưng mà bọn anh cứ đập cửa ầm ầm loạn cả lên. Chàng làm lơ, ôm Moon...ngủ. Tại Moon đã thiếp đi từ lúc nào không hay, có lẽ do quá mệt.

Thấy chàng không để ý, nó với anh dừng lại thở một chút. Định phá hoại tiếp thì thấy mấy người áo đen đi tới. Đây là người riêng của Khiêm. Anh cũng chẳng làm gì được. Kéo nó vào trong xe, anh phi xe như bay.

Bây giờ thấy khoang còn tiếng đập cửa nữ. Biết là bọn anh đã đi, chàng yên tâm ôm Moon mà ngủ thiếp đi.

Ở xe của Lâm. Sau khi biết rằng không có ai đuổi theo, anh mới dừng xe lại ven đường.

-Ê oxin, bọn vừa nãy là ai vậy??-Nó hỏi anh, miệng không ngừng nhả mạnh từ "oxin".

Anh nghe vậy tức nổi đom đóm mắt. Nhưng anh chịu thôi. Tại anh lỡ hứa rồi. Mà anh là người đã hứa là phải giữ lời. Nhưng nó có cần gọi thẳng anh là oxin ra không?? Phải giữ lại chút thể diện cho anh chứ!

-Em đừng gọi anh là oxin được không??

-Anh là oxin của tôi, tôi không gọi anh là oxin thì tôi gọi anh là gì??-Nó vênh mặt lên hỏi.

Anh cười gian nanh.

-Gọi là ông xã đi! Anh làm oxin cả đời cho em luôn!!

Nó khựng lại mấy giây. Cái gì cơ? Ông xã? Nó rất bức. Sao anh lại đùa nó thế chứ! Nhưng không hiểu sao trong lòng nó cảm thấy vui vui. Lắc đầu cho mấy suy nghĩ kia đi ra!"Mày nghĩ gì vậy? Lâm đã là "của" Thế Anh rồi!!!"-Nó tự giải thích với mình. Sau khi phân tích xong câu nói của anh, nó không "thương hoa tiếc ngọc" mà cho anh một bạt tai lên đầu.

-Oxin, ăn nói bậy bạ!

Anh xoa đầu nó. Mỗi lần anh xoa đầu nó làm cho nó có cảm giác mình như trẻ con vậy. Nhưng cũng thích thích. Nó gạt tay anh ra.

-Tôi không phải trẻ con nha!! Tôi 17 tuổi rồi đó. Đừng có xoa đầu tôi nữa!-Nó cắn nhàn.

Mặc kệ nó gạt tay anh ra, anh vẫn đưa tay lên xoa đầu nó.

-Anh thích! Em cấm được anh à!!-Anh nói bằng giọng thách thức.

Nó tức trào máu họng. Nhưng cũng đủ bình tĩnh mà trả lời anh một câu.

-Ô hay thời đại bây giờ lạ nhỉ! Oxin mà cũng thách thức chủ! Đã vậy tăng mức phạt lên thành 2 tháng.-Nó nói, giọng đậm mùi ra lệnh. Anh nghe thì há hốc. Một tháng đã lâu, nay thành hai tháng. Nếu vậy thì không biết nó sẽ hành hạ anh thành ra thế nào trong hai tháng nữa đây. Anh vội lắc đầu, nài nỉ:

-Ôi, em giảm cho anh đi!! Những hai tháng để anh bị....-Chưa nói xong về sau là "em hành chết à" thì vội bật mồm lại. Nói nữa chắc nó cho anh lên quay như vịt quay quá!!

-Không mặc cả. Nếu không tăng lên 3 tháng.-Nó nói giọng chắc nịch làm anh không dám hó hé câu nào. Ngu gì nói. Nói để thời gian anh bị hành tăng lên à!! Mà một nửa anh muốn thời gian tăng lên một nửa lại không muốn. Nếu làm oxin cho nó thì anh sẽ được ở cạnh nó nhiều hơn Thế Anh. Nhưng mà bị nó hành thì khổ lắm. Nhưng quyết định cuối cùng của anh là im lặng và đưa nó về nhà(nhà Moon)

-Hết chương 17-

Chúc mọi người đọc truyện vui về!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhớ Lại Điều Gì???

Quay lại chỗ chàng. Sau khi cả hai có một giấc ngủ ngon lành trong xe thì trời đã tối mịt. Chàng đưa Moon về nhà. Khi về không quên hôn chao tạm biệt Moon. Còn nó thì sau khi được anh đưa về thì đi tắm rửa rồi leo lên giường đi ngủ luôn.

Sáng hôm sau, "mới" 7h kém 15' mà nó "đã" dậy rồi. Nó nhìn đồng hồ!!! Trời ơi!! Muộn học, muộn học. Làm sao bây giờ??? Nó chạy nhanh vào nhà vệ sinh làm vsen, thay quần áo rồi tức tốc bay đến phòng Moon.(hôm qua nó ở nhà Moon). Vừa đi nó vừa chú ý lắm. Con nhỏ Moon này rõ ràng rất hay đến gọi nó dậy bằng mọi cách. Lật chăn lật chiếu, lật tung tất cả mọi thứ lên bao gồm cả người nó luôn. Moon lật đến khi nào nó chịu dậy thì thôi. Thế mà hôm nay không thêm sang gọi, lại còn tắt đồng hồ báo thức của nó nữa. Đúng là muốn troll nó đây mà! Nó bực. Đã đến trước cửa phòng Moon. Hiện Moon vẫn đang ngủ. Hôm nay thì đến lượt nó lật Moon dậy.

-Dậy, dậy đi học ngay con kia! Mày có biết mấy giờ rồi không hả??

-Mới 7h thôi mà!! Cho tao ngủ thêm!!!-Moon nói giọng ngái ngủ.

-Ngủ nghe gì!! Muộn học rồi!! Còn không mau dậy??-Nó bắt đầu hét lên!

Bây giờ thì Moon đã hiểu. Ngồi dậy đối diện với nó, giọng "nhẹ nhàng" đến nỗi như muốn bóp cổ nó.

-Bạn hiền à!! Hôm nay là chủ nhật! Thế nên mày mau CÚT-VỀ-PHÒNG-ĐỂ-TAO-NGỦ!!!!

Moon như hét lên câu cuối.

Hôm nay là chủ nhật sao?? Thế mà nó cứ tưởng!! Nó xấu hổ!! Thôi thì, nó nhảy lên giường nằm với Moon, nhẹ giọng:

-Tao ngủ với!

Vì đang rất buồn ngủ nên Moon gật đầu nhanh chóng. Gai bẹn nó mỗi đứa một nửa giường, lăn ra ngủ như chết mà không biết chàng và anh đã vào nhà từ lúc nào.

Thật ra lúc trước anh đã lấy chìa khoá nhà trong balo nó rồi đi đánh làm 2 chum, anh một chàng một. Nhưng cũng chưa từng dám vào. Bây giờ thì bấm chuông mãi không thấy đứa nào ra mở cửa, anh liền rút chìa khoá ra mở. Đi vào nhà, phòng đầu tiên anh tìm đến là phòng nó. Và đương nhiên thì chàng đi lên phòng Moon rồi! Anh đi đến phòng nó, gõ cửa.

-Cộc cộc cộc!!

-.....

-CỘC CỘC CỘC!!!

-.....

-CỘC CỘC CỘC!!!!-Anh gõ mà như muốn đập nát cái cửa ra vậy!

-.....-Vẫn im lặng.

Anh không chịu được nữa, xông vào phòng nó.

Chống trộm!!! Chẳng thấy nó đâu cả!! Định gọi cho nó thì....

Bên phòng Moon, chàng bước vào, chẳng cần gõ cửa gì luôn. Trên giường, có hai người con gái đang ôm nhau ngủ. Mà đúng hơn là nó ôm Moon. Ôm không phải là kiểu tình cảm tình cảm mà là....ôm như cái gối ôm!!

Đang ngắm tụi nó ngủ, đúng hơn là ngắm Moon thì bị nó phát hiện. Nó ngồi dậy, chàng vẫn chẳng để ý. Nó "e hèm", chàng vẫn dán mắt vào Moon. Bực mình vì bị xem như là không khí, nó nổi cáu. Lần này thì không phải là "e hèm" hay là ngồi dậy cô làm gì đấy để phát ra tiếng to, mà là lật thẳng Moon dậy. Thế mà cái chiêu này lại có tác dụng. Cả hai người nhìn chăm chăm nó. Nó chả thèm nói gì nữa lóc dẩy đi về phòng.

-Cạch.

Nó mở cửa phòng, nhào lên giường ngủ tiếp mà không chú ý rằng trong phòng nó đang có "người thứ hai". Anh ngo ngoe nhìn nó. Đang định đi tìm thì nó lại chạy đến. Càng tốt, đỡ tốn công. Cơ mà nó lại chẳng chú ý đến anh làm anh có chút khó chịu. Định lóc nó dậy nhưng...thôi, anh sẽ đi khám phá phòng nó. Đây là lần đầu tiên anh vào phòng nó.

Đi "thăm quan" một vòng, anh bỗng dừng lại ở chỗ một khung ảnh. Trong ảnh là hai đứa trẻ đang khoác vai nhau, dơ tay hình con thỏ ra cười thật tươi. Bỗng đâu anh đau. Anh đang nhớ lại cái gì đó. Mập mờ mập mờ. Rốt cuộc thì nó là ai?? Đây là câu hỏi duy nhất còn lại trong đầu anh ít nhất là bây giờ. Anh ngồi phịch một phát xuống đất, ôm đầu. Nó choàng tỉnh khi nghe thấy tiếng động. Định mắng anh vì tự tiện vào phòng mình thì thấy anh đang ôm đầu ngồi khỗ sở dưới đất, nhìn chăm chăm vào bức ảnh. Nó thấy kì lạ, nhưng rồi cũng chạy lại đỡ anh ngồi lên giường.

-Anh làm sao vậy, oxin???-Nó sốt sắng nhưng giọng vẫn có chút bông đùa.

-Anh không sao!!-Anh trấn an nó. Nhưng càng nhìn mặt nó, đầu anh càng đau lên, đau quá rồi anh cũng ngất đi. Nó phát hoảng khi thấy anh lịm đi. Định chạy đưa anh đến bệnh viện thì tự đập vào đầu mình. Nhà có bác sĩ riêng mà sao phải vào bệnh viện. Nói rồi nó gọi cho ông Hàn, bác sĩ riêng của nhà nó.

-Bác Hàn à, bác đến nhà Moon ngay bây giờ nhé! Bạn cháu bị bệnh.-Nó nói rồi cúp máy sau khi nghe tiếng ừ của bác, đỡ anh nằm xuống.

Đúng 5' sau, ông bác sĩ già đến. Ông khám tổng thể cho anh, ra nói chuyện với nó.

-Có phải bạn của tiểu thư bị mất trí nhớ không vậy?

-Mất trí nhớ? Cháu cũng không biết nữa!! Nhưng rốt cuộc là cậu ấy bị sao vậy ạ???

-À, cậu ấy bị chấn động tinh thần chút thôi. Có vẻ như đang cố nhớ lại chuyện quá khứ. Có vẻ nhớ được vài phần nhưng lờ mờ. Tiểu thư không cần lo, chỉ cần nghỉ một chút là thiếu gia đây sẽ tỉnh lại thôi!

Nó gật đầu, tiễn ông bác sĩ già.

Mất trí nhớ? Anh bị mất trí nhớ sao? Bỗng trong đầu nó chạy xẹt qua một hình ảnh. Là cậu bé đó. Không lẽ anh lại là cậu bé đó??

-Hết chương 18-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đi Chơi

Một lúc lâu sau, anh tỉnh dậy. Thấy nó đang ngồi bên cạnh giường trong tình trạng.....ngủ gật. "Ngồi mà cũng ngủ được! Thánh!"-Anh nghĩ.

Anh ngồi dậy ngắm nó. Có lẽ anh sẽ chẳng thể làm gì để nó dậy được nếu chàng với Moon không vào. Moon mở toang cửa ra. Bước vào oai phong như một vị vua, còn chàng đi sau Moon nhìn như...nô tì.

-Mày tỉnh rồi?-Chàng hỏi anh.

-Ừ!-Quay sang nhìn nó. Lạ thật! Có người vào, nói chuyện như thế mà vẫn ngủ được. Bây giờ mà bắt cóc nó chắc nó cũng chẳng biết đâu!

Moon thấy nó vẫn chưa dậy, chạy lại chỗ nó, vừa nhéo vào má nó vừa lên giọng.

-Con kia, mày có dậy không hả?

Nó phũ phàng gạt tay Moon ra.

-Đi ra chỗ khác chơi, để yên cho tao ngủ!-Giọng nó vẫn còn ngái ngủ.

Moon vẫn ngoan cố nhéo tiếp.

-Dậy, dậy ngay cho tao!

-Hôm nay chủ nhật mà cho tao ngủ thêm chút nữa.

-Nhưng nhà ta đang có khách.

-Kệ khách! Tao không quan tâm! Thích thì mày tiếp khách một mình đi!

-Nhưng đây là khách của mày mà!

-Vậy đuổi khách đùm tao!

Anh và chàng đứng nghe hai bọn nó nói chuyện nhin cười muốn rót nước mắt.

Moon biết nhéo nó không có tác dụng nên đành sử dụng chiêu cuối cùng! Moon ghé gần vào tai nó, nói nhỏ gì đó, nói xong, nó bật dậy luôn, phóng vào nhà vệ sinh làm vscn. Hai anh chàng ngỡ ngác. Rõ ràng vừa ngoan cố đòi ngủ mà bây giờ lại bật dậy như lò xo! Moon giỏi quá Moon ơi!

-Em nói cái gì mà cô bé chịu dậy vậy?-Hai chàng đồng thanh.

-Bí mật!!!-Moon nháy mắt tinh nghịch rồi chạy về phòng thay quần áo. Thấy thế Gia Khiêm cũng chạy theo luôn. Thật ra vừa nãy Moon nói với nó là dậy chuẩn bị đi chơi, thế nên nó mới bật dậy như vậy.

Bên phòng nó. Nó vscn, thay quần áo xong rồi ra ngoài. Hôm nay nó mặc yếm bò dài mix với áo kẻ ngang oversized và một chiếc khăn lụa. Trông nó có vẻ cá tính, nhưng cũng có phần nữ tính.

Nó ra ngoài, thấy anh đang nhìn, quơ quơ tay trước mặt anh, gọi.

-Nè, nhìn cái gì vậy?

-À, không có gì! Em chuẩn bị đi ra ngoài sao?

-Ừ, tôi đi chơi với Moon! Không phải là bọn anh rủ sao?

-Moon nói thế à?

-Ừ, đúng rồi, sao anh biết?

Anh bây giờ bắt đầu tư duy. Sau 5' thì búng tay một cái. Hóa ra nó ham chơi nên Moon nói thế để nó dậy. Thôi, không sao, dù gì cũng là chủ nhật, đi chơi vậy.

-À, không, anh đoán mò í mà!

Nó cũng không hỏi nữa. Đi xuống phòng khách đã thấy Moon và chàng đã ở dưới. Nó nhảy đến khoác vai Moon, chạy ra xe trước. Anh với chàng đi sau, lác đác. Đúng là trẻ con mà!!!

Đến khu giải trí, nó với Moon chạy khắp nơi, hết sờ trò này lại mó trò kia mà không thèm để ý đến 2 anh chàng đang bị bao vây. Anh và chàng cố lắm mới chen ra và trốn thoát khỏi cái đám girl được. Chạy được một đoạn khá xa, anh với chàng dừng lại, thở dốc. Thở được một phút thì mới phát hiện ra là đã lạc tụi nó mất rồi. Anh và chàng lại phải chạy đi tìm nó và Moon. Lục cả cái khu giải trí này lên mà vẫn không thấy, anh và chàng định xuống phòng giữ trẻ lạc để nói bọn nó đến đây thì thấy nó và Moon đang ở trong một quán kem, ngồi nhâm nhi từng thìa kem trong khi anh và chàng đi tìm bọn nó mệt muốn chết. Đi đến chỗ bọn nó, anh với chàng bức xúc.

-Các em ngồi đây ăn kem này giờ hả?-Giọng nhẹ nhàng hết sức có thể.

-Vâng!-Bọn nó đồng thanh đáp, tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

Đến đây thì anh hết chịu nổi, đập bàn làm bọn nó đang ăn bỗng giật mình, nó làm rơi thìa kem xuống đất.

-Anh định hù chết bọn tôi đấy hả?-Nó bắt bình lên tiếng.

-Em có biết là trong khi các em ngồi đây ăn thì bọn anh phải tìm chỗ sờ thế nào không? Gọi điện thì không nghe máy. Các em muốn bọn anh lo lắng chết phải không?-Anh tuôn một tràng rồi hít lấy hít để không khí.

Nó với Moon mới bắt đầu lời điện thoại ra.

-À, điện thoại chúng tôi hết pin, hê hê!-Nó cười cười nhìn anh.

-Sao cả hai cái điện thoại cùng hết pin vậy?-Chàng bây giờ mới lên tiếng.

-À, không biết nữa. Chắc tại "chúng nó" muốn cùng nhau đi chơi nên rủ nhau cùng hết pin í mà!-Nó đáp!

-Thôi, đi về, không chơi nữa!-Giọng anh nồng nặc mùi ra lệnh.

-O, chúng tôi đã chơi được cái gì đâu!-Hai bọn nó đồng thanh, mặt nhăn nhó.

-Không chơi nữa, đi về!-Anh cố gắng nén cơn tức lập lại một lần nữa.

-Tôi không về. Anh thích thì đi mà về một mình đi!-Nó ngoan cố, định quay sang kéo Moon đi thì đã thấy Moon trong lòng chàng rồi. Nó nói với Moon.

-Á à, mày được lắm. Trọng sắc khinh bạn. Nhớ mặt tao đấy!-Nó trách yêu.

-Cái bản mặt mày thì không muốn nhớ tao cũng cứ bị nhớ, không muốn nhìn mà cứ đập vào mắt cái bản mặt mày. Thế nên mày yên tâm, tao không quên mặt mày đâu mà lo.-Moon lè lưỡi trêu nó.

-Nhớ đấy!-Nó lờm Moon.

Nó đi lên tầng. Có vẻ là không ai giữ lại nó rồi! May thật! Nó đang vừa đi vừa hí hửng thì đâm sầm vào một người.

-Aiss...Tôi xin lỗi!-Nó cúi xuống xin lỗi, ngẩng mặt lên thì khuôn mặt Thế Anh đập vào mắt nó.

-O, Thế Anh?

-Ừ! Trùng hợp nhỉ! Không ngờ lại gặp em ở đây!

Thật ra là không trùng hợp chút nào. Là Thế Anh theo dõi bọn nó đến đây.

Nó thấy thế giật đầu, vừa hay có người đi chơi cùng, nó rủ.

-Chúng ta đi chơi đi!-Nó rủ rê.

Tất nhiên là Thế Anh đồng ý.

Đang định quay đi thì tay nó bị tay ai đó giữ lại, tiếp theo đó là bị kéo đi, mà không, phải nói là lôi xềnh xệch như lôi lợn đi mới đúng.

Nó quay sang, chưa kịp trách móc gì đã bị anh quăng vào xe.

-Này, anh làm cái trò gì vậy?

-Đi về!

-Anh làm sao đấy? Tôi có làm gì đâu mà anh giận? Tôi mới chính là người nên-Nó chưa nói xong đã bị anh...khóa môi.

-Hết chương 19-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị Đánh Ngay Tại Nhà!!!

Anh hôn nó khá lâu, phải khoảng 5' mới rời ra trong tiếc nuối. Nó ngo ngoe nhìn anh! Sau 5s nó mới nhận ra mình vừa mất nụ hôn đầu, nó bắt đầu gất.

-Hoàng Gia! Anh làm cái quái gì vậy hả?-Nó tức giận, nhưng mà cũng thấy vui vui. Nó chẳng hiểu nó bị làm sao nữa.(nó thường gọi anh là Hoàng Gia)

-Anh có làm gì đâu?-Anh đáp tỉnh bơ như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Anh có biết là tôi giữ gìn cái first kiss này suốt 17 năm qua không hả? Thế mà hôm nay lại bị anh cướp một cách trắng trợn. Anh đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!-Nó nói, nghiêng răng ken két.

Anh tự nhiên thấy vui vui khi nghe nó nói đây là nụ hôn đầu. Không ngờ nó trong sáng vậy. Thoát khỏi dòng suy nghĩ, anh nhanh nhẩu cầu xin nó, chứ mà để nó đập thì anh vào quan tài nằm thật.

-Ồ, anh có làm gì đâu!-Giọng ngây thơ đến bất ngờ!

-Anh không làm gì?-Nó kiên nhẫn hỏi.

Anh nghe nó hỏi như vậy, cảm thấy ớn lạnh. Nghe giọng nó đầy mùi thuốc súng. Nhưng anh là ai? Anh đâu thể tỏ ra yếu đuối được. Nghĩ rồi, anh nói về đe dọa ngược lại.

-Em mà còn nói nữa là anh sẽ lấy luôn cái second kiss của em đó!

Nó nghe thấy vậy thì im bặt, không dám nói câu nào nữa. Nhưng trong lòng thì nó lại không ngừng chửi rủa anh. "Anh cứ đợi đấy. Để xem 2 tháng làm oxin của anh sẽ trôi qua như thế nào?!"

Còn anh, khi anh nhìn thấy nó đi với Thế Anh, lòng anh lại hùng hực lên cái "ngọn lửa" ghen tuông. Thế nên anh mới chạy ra lôi nó đi, mặc kệ Thế Anh ở đấy. Nhưng bây giờ thì anh đỡ bức rồi. Vì nụ hôn đầu đó.

Ở chỗ Thế Anh, sau khi thấy anh lôi nó đi, cậu cũng không đuổi theo, bởi cậu biết nó sẽ vẫn đi theo anh. Nhưng cậu không muốn chứng kiến cảnh đó. Thôi thì cứ để nó đi còn hơn. Cậu lẻ bước đi về với nụ cười buồn.

Anh đưa nó về nhà, bây giờ trời đã tối. Khi nó xuống xe không quên vẫy tay chào tạm biệt nó. Nó thấy đèn trong nhà Moon sáng. Có lẽ Moon đã về. Mở cửa chạy vào nhà thì thấy trong nhà không phải Moon mà là....tối om. Nó bị bịt thuốc mê.

Sau khi tỉnh dậy, nó thấy mình đã bị trói trên ghế. Đưa mắt nhìn xung quanh xem ai dám làm chuyện động trời này, nó thấy Hoài Anh đang ngồi trên ghế sofa, nhâm nhi một li rượu. Nó cười khinh bỉ.

-Tỉnh rồi à?-Hoài Anh nói khi thấy nó nhúc nhích.

-Biết rồi sao còn hỏi?-Nó đáp tỉnh bơ, lời nói như muốn trêu tức Hoài Anh.

Hoài Anh tức giận bỏ li rượu xuống bàn, đứng dậy lại gần chỗ nó. Bây giờ chúng cảnh giác hơn với nó nên đã trói nó bằng dây xích chắc chắn nhất mà bọn nó sản xuất ra, chỉ có công ty nó bán, dấu vân tay của người khóa mới mở được. Nó đang nguyên rủa đứa nào bán xích này cho nhỏ Hoài Anh.

Hoài Anh đứng trước mặt nó, nâng cằm nó lên, tát một phát vào mặt nó. Má nó giờ đang đỏ ửng in dấu 5 ngón tay của Hoài Anh trên mặt.

-Không ai dạy cô là không được tùy tiện vào nhà người khác à? Lại còn tự nhiên như nhà mình, đánh chủ nhà nữa chứ!-Giọng nó chứa đầy mùi khinh bỉ.

-Mày...mày...-Hoài Anh tức đến nổi không cất thành lời.

-Tôi? Tôi làm sao? Tôi nói gì sai sao?-Nó khiêu khích.

Bây giờ thì Hoài Anh đã không chịu được nữa. Nhỏ đó nói như hét lên.

-Tụi mày, xử lí nó cho tao!

Thế là 6, à không, 10 người nhảy vào đánh nó. Nó không hé răng nửa lời kêu đau hay oán trách, thậm chí mặt còn giữ nguyên trạng thái lạnh băng như không có chuyện gì xảy ra khiến Hoài Anh tức muốn nổ mồm.

Đánh một hồi thì nó ngất đi, người dính đầy máu. Hoài Anh vẫn chưa chịu dừng lại, ra lệnh.

-Bê chậu nước ra đây tạt vào nó cho tao!

1 người chạy vào nhà tắm bê chậu nước ra tạt vào người nó. Những vết máu chưa khô lại thêm ướt. Nó lơ lơ mờ mắt. Mặt nó vẫn không có một biểu hiện gì. Lạnh tanh. Không ngờ nó bị tấn công trong nhà mình ở.

-Đánh mạnh hơn lúc này cho tao.

Bọn kia lại bắt đầu đánh. Một hồi lâu sau, nó lại bất tỉnh. Hoài Anh chán, không muốn đánh nữa ra lệnh cho bọn kia đi về.

Trong nhà, còn mỗi mình nó đang nằm sõng soài trên sàn nhà với bộ quần áo dính đầy máu. Lúc bọn kia đi về là 7h tối, nó ngất đến tận 9h. Lọ mọ ngồi dậy, nó rút điện thoại ra thấy có tin nhắn của Moon và anh. Moon nhắn lúc 7h15' là sẽ ở lại nhà Gia Khiêm, mai sẽ đi học luôn, rồi hẹn gặp nhau ở lớp. Còn anh thì nhắn vừa xong là chúc ngủ ngon. Tên này đúng là dở hơi mà! Mới 9h thì ngủ nghe gì! Nó nghĩ rồi cố lết lên phòng. Nó cầm bông băng sát trùng vết thương, dán băng keo cá nhân khắp người. May là bọn chúng không đánh vào mặt hay đầu nên có thể giấu với mọi người được.

Sau khi dán xong hết, nó nằm luôn xuống giường ngủ, không quên đem giặt bộ quần áo dính máu kia. Nó nằm ngủ một mạch đến sáng.

6h.

Nó tỉnh dậy, người ê ẩm do những vết thương. Tâm trạng nó không tốt nên cũng chẳng buồn ngủ nướng. Vào nhà vệ sinh làm vsen, thay đồng phục rồi ra ngoài. Nhưng hôm nay đồng phục nó mặc là quần áo dài, dành cho mùa đông trong khi tiết trời vẫn mát mẻ, mới đang giữa tháng tám. Nó dọn dẹp đồng bông băng dính máu tối qua và cất hộp y tế về chỗ cũ. Định đi học luôn mà không ăn sáng, nó bước ra cổng thì thấy anh đang đứng dựa vào xe. Anh cũng nhìn thấy nó. Bỏ cái kính thời trang mấy chục triệu xuống, anh lại gần nó, cười rồi lôi nó ném vào trong xe.

Chiếc xe chạy tới trường. Trong xe im lặng đến lạ kì. Mọi khi nó sẽ hỏi các thứ rồi tức giận hét lên với anh, nhưng hôm nay nó chẳng nói gì. Đơn giản là chẳng có sức mà nói. Anh cũng thấy lạ về điều đó.

-Sao em không hỏi anh đưa em đi đâu?

-Đến trường chứ còn chỗ nào để đi nữa!-Nó nói, giọng mệt mỏi.

-Em ốm à?-Anh dừng xe lại, quay sang hỏi nó.

-Không, thôi anh đi đi, kéo lại muộn học.-Nó đánh trống lảng, anh thấy nó không nói thì cũng không hỏi nữa. Không muốn nói thì thôi lại còn lấy cớ là muộn học. Mới có 6h20' thôi mà.

Tới trường, người trong xe thì im lặng đến lạnh sống lưng, còn người ngoài xe thì cứ hò hét y như cái chợ vỡ.

-Hết chương 20-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Văn Nghị Luận Về Cô Giáo \kính Yêu\

-Anh Lâm...hoàng tử của lòng emmmm...

-Anh Lâm, anh đã lấy đi trái tim em mất rồi!!!

-Anh Lâm....

-Anh Lâm..

Vô vàn từ "Anh Lâm" mà nó không thể đếm hết được. Lũ này thật phiền phức.

Nó với anh bước xuống xe, những tiếng "Anh Lâm" lại bắt đầu nổi lên, còn nhiều hơn lúc này.

-Anh Lâm sao lại đi với nhò đó vậy?

-Anh Lâm bị nhò đó quyến rũ rồi sao?

-Anh Lâm thích ai không thích lại thích nhò đó là sao?

-Anh Lâm.....

Ừ, rõ đau đầu với bọn này mà! Anh định kéo nó đi lên lớp thì bỗng nhiên Hoài Anh lao tới, ôm lấy anh làm nó đơ 5s, sau đó nó bỏ đi lên lớp trước. Anh đang định đuổi theo nó thì bị Hoài Anh giữ lại, về nững nịu.

-Anh à, anh đi chơi với em đi!

Anh vùng vằng gỡ tay Hoài Anh ra rồi phang vào mặt một câu.

-CÔ BỊ ĐIÊN À?-Nói rồi anh bỏ đi. Còn Hoài Anh đứng đấy bị bọn fan nữ của anh cười làm xấu hổ chết luôn. Nhưng mà không sao, dù gì Hoài Anh cũng làm nó hiểu lầm rồi! Nghĩ rồi Hoài Anh lên lớp.

Nó đi lên lớp thì vút cặp xuống rồi gục luôn xuống bàn. Một hồi. Nó nghĩ lại chuyện vừa xong. Tự cười bản thân mình. Nó với anh có là gì của nhau đâu mà ghen với tuông. Ngẩng lên, Moon vẫn chưa đến. Rồi lại gục xuống. Nó ngủ lúc nào không hay.

Tiếng trống vào lớp làm nó tỉnh dậy. Moon đã đến và ngồi bên cạnh Khiêm, và bên cạnh nó anh cũng đã về chỗ ngồi, yên vị...ngủ trên mặt bàn. Nó ngồi nhìn anh. Công nhận anh đẹp trai thật!

-Anh biết anh đẹp trai nhưng em cũng không cần phải nhìn kĩ vậy đâu! Mặt anh để cho em ngắm suốt đời luôn! -Anh nói một lèo xong mới mở mắt. Nó quay đi.

-Ai thèm nhìn anh chứ!

Vào lớp.

Tiết đầu là tiết văn, tiết của bà giáo chủ nhiệm của nó. Bà ta chẳng ưa nó và đương nhiên nó cũng chẳng ưa bà ta.

Bà ta viết lên bảng đề bài : Em hãy viết một bài văn nghị luận chủ đề tự chọn. Rồi bà ta nói thêm-Các em làm xong thì dơ tay rồi đọc bài cho cả lớp nghe nhé!

Một cái bóng đèn lóe sáng trên đầu nó. Đây là lúc thích hợp để trả đũa bà. Tuần trước bà dám bắt nó đi dọn vệ sinh vì bọn gato với nó tố cáo là bị nhấc nên số đầu bài mới bị điểm kém mặc dù giờ điểm kém không phải do nó. Thế mà bà chẳng thèm nghe nó giải thích mà bắt đi dọn vệ sinh luôn. May mà hiệu trưởng kiểm có để bà dòi ngày nên bà cũng quên luôn. Lần này nhất định phải cho bà tức đến mức nhập viện luôn. Nó cười đều.

Anh thấy thế thì thờ dài, không biết nó lại bày trò gì nữa. Cứ giáo viên mà nó không thích là nó lại bày trò làm giáo viên đó tức đến nhập viện. Thế mà không bị đuổi học. Không biết nó có quan hệ gì với hiệu trưởng nữa. Nhưng thế này cũng tốt, còn hơn là nó ngồi một chỗ mà im ỉm.

Cả lớp bắt đầu viết bài. Nó cũng hí hục viết, viết không ngừng nghỉ. Anh tò mò không biết nó viết cái gì, ngó vào thì bị nó xùy xùy đuổi ra rồi lấy vở che lại. Điều đó làm anh càng tò mò hơn nhưng chẳng làm gì được.

Sau 30', cuối cùng nó cũng xong. Nó nhếch môi rồi dơ tay lên đọc bài. Bà giáo gọi nó nhưng nó có ý kiến.

-Em bị khàn giọng không đọc được. Em có thể nhờ bạn khác đọc hộ được không ạ?

-Được!-Bà giáo cũng chẳng thèm phản đối, bà cũng chẳng thèm quan tâm cho đến khi nó nhờ lớp trưởng đọc hộ và 4 chữ đầu tiên làm bà bắt đầu chú ý đến bài của nó.

-GVCN....

Lớp trưởng đang định đọc tiếp thì phì cười làm cả lớp ai cũng tò mò trừ nó, đến cả bà giáo cũng tò mò không kém. Nó nhếch môi cười.

Lớp trưởng cố nín cười, đọc tiếp.

-[GVCN "kính mến" của chúng em có rất nhiều tật xấu. Ví dụ như là không nghe lời tụi em giải thích, hay bắt bọn em đi lao động dù có bị ghi sổ đầu bài hay không mà chỉ cần nghe tụi gato bọn em nói, rất điệu và chảnh dù đã ở cái tuổi U50 rồi, vân vân và mây mây. Trong đó, cái đức tính xấu mà "bà" ưa nhất cũng chính là cái mà tụi em ghét nhất đó chính là điệu "chây dãi".

Trước tiên chúng ta phải hiểu điệu là gì. Người điệu thường thì ông ẹo, giọng thì ướn ắt, luyến láy phát kinh, di chuyển chậm chạp, ưỡn ẹo từ bên này sang bên kia. Nhìn bà ta y hệt như vậy. Mà có khi còn hơn vậy. Nghe giọng bà ta như kẹo chảy ra thu hút bao nhiêu là ruồi, muỗi, kiến,...

Giọng nói của bà ta ngọt như mía lùi. Nhưng mà khổ nỗi em lại không thích ăn mía. Nó ngọt kinh khủng, ngọt đến phát ón. Còn cả dáng đi của bà nữa.

Nhìn dáng đi của bà, em có cảm giác như đang nhìn mấy đũa gato với em. Bà không những đi như bọn nó mà còn hơn cả bọn nó luôn làm em mất ói! Nhiều lúc em tự hỏi:"Không biết bà với bọn kia có bị lệch xương gì hay không mà không thể đi bình thường được?". Rồi đến cả gu thời trang của bà nữa.

Bà có gu thời trang cực kì "xì tin". Còn hơn cả tụi em nữa. Gu của bà có thể nói là như... thổ dân. Diêm dúa toàn hoa là hoa mặc dù bà chưa mặc váy đi dạy bao giờ. Toàn mặc quần dài với mấy cái áo hoa hòe. Đến cả lòng tự tin của bà.

Bà ta luôn nói với chúng em rằng giọng bà ta rất hay, đọc rất truyền cảm nên nếu lớp ngoan sẽ... đọc truyện cổ tích cho nghe. Những lúc như vậy em chỉ muốn chạy ngay ra nhà vệ sinh mà nôn hết tất cả những thứ trong bụng ra. Bà ta luôn nói bà ăn mặc rất giản dị. Đúng, khá là giản dị. Chỉ có mấy chục bông hoa đủ màu sắc với mái tóc xoắn được nhuộm thôi mà! Em cũng thấy nó thật "GIẢN DỊ". Còn về dáng đi, bà luôn nghĩ rằng dáng đi của bà rất đẹp nên thường trưng ra cho mọi người nhìn.

Em rất "YÊU QUÝ" bà ta! "YÊU KINH KHỦNG KHIẾP " luôn. Em mong bà cũng "YÊU" em như thế và bớt điệu gùm em. Làm như vậy sẽ cứu được mọi người đó!]

Cả lớp cười lẫn cười bò.

-Hết chương 21-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tổ Tình!

Bà giáo đứng đó, đọc đến đâu mặt bà đỏ đến đó. Bà tức xì khói.

-Em, em.... Được lắm. Chút hết giờ lên phòng hiệu trưởng cho tôi!

Bà ta nói xong bỏ ra ngoài. Tiết văn của lớp nó không ai dạy, cả lớp hú hò, hô tên nó như nó vừa giải cứu thế giới. Nó cười tươi mãn nguyện mà không biết vì nụ cười đó mà hai anh chàng nào đó ngáy người.

Tình trạng lớp nó hiện giờ phải gọi là... không thể hỗn loạn hơn. Máy bay giấy liên tục bay trên đầu, tiếng hò hét như đi đánh trận, một số đứa thì chạy quanh lớp đuổi nhau, những viên giấy liên tục bay lên rồi hạ xuống, một số đứa khác thì ngồi ăn vặt, xem phim, chơi game, ngủ,.....

Cái lớp nó y hệt cái chuồng lợn!

Nó đang gục xuống bàn ngủ thì bỗng.....

"Bộp"-Anh đập vào lưng nó, hỏi.

-Không chơi gì à?

Nó nhăn mặt, cố cắn răng không phát ra tiếng kêu. Đau! Anh đập đúng chỗ hôm qua bọn kia đánh. Mặt nó bây giờ nhăn nhó, trán đầy mồ hôi.

-Sao vậy? Em ốm à?-Anh lo lắng khi thấy biểu hiện nó như thế.

-Không..... sao..-Nó khó khăn phát âm từng chữ.

Anh lấy tay ấn vào lưng nó, chỗ anh vừa đập.

-Á, đau! Anh làm cái quái gì vậy?-Nó gất lên.

Anh đứng lên kéo nó đi, mặt lạnh tanh.

Kéo nó xuống phòng y tế, đuổi hết các cô y tế ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

-Cởi áo ra!-Anh ra lệnh.

-Anh điên à? Tự nhiên bắt người ta cởi áo. Anh có biết tôi là con gái không hả?-Nó ngượng chín mặt khi nghe anh nói vậy nhưng vẫn gân cổ lên cãi.

Anh không đôi co với nó, lấy tay xé rách áo đồng phục của nó ra thì..... Bực mình! Nó mặc hai áo.

-Trời như vậy mà em mặc hai áo, không nóng sao?

-Thà tôi chịu nóng còn hơn cởi áo trước mặt anh!-Nó lừ mắt.

-Em thì có gì để nhìn đâu chứ! Lép kẹp à!-Tuy anh đang khá bực nhưng anh vẫn trêu nó.

-Hừ! Vậy anh bắt tui cởi áo chỉ???

Anh mệt. Cãi lĩ với con này chắc đến mai cũng chẳng xong mất! Anh xé luôn cái áo còn lại của nó. OMG!!! Nó vẫn còn cái áo nữa. Đến đây thì anh tức không thể chịu được nữa rồi, gất như hét lên.

-Rốt cuộc thì em mặc bao nhiêu áo vậy hả??

-Ừm, tất cả có 4 cái!-Nó thành thật trả lời mà không biết điều gì đang đến với nó. Anh liền xé luôn hai cái áo còn lại của nó. Ôi xem kìa, mặt nó đỏ như quả gấc.

-Anh.... làm cái gì vậy hả?

May áo nó mặc là áo hai dây, vẫn còn đỡ hơn là cái áo "ấy"!! Đỡ ngực hơn. Da thịt nó trắng nõn được điểm thêm... chẳng chịt những vết thương sát trùng sơ sài, không dán băng keo cá nhân. Mắt anh hằn lên những tia tức giận, xoay người nó lại, anh gần từng chữ.

-Là ai làm chuyện này?

-À, tôi cũng không sao rồi mà!

Anh đang định tra khảo tiếp thì Thế Anh xông vào. Nó cảm thấy biết ơn cậu vì cậu đã cứu nó thoát khỏi kiếp nạn này, nhất định sẽ báo ơn. Thấy nó mặc mỗi cái áo hai dây, anh đỏ mặt định quay đi thì mất kịp thu được những vết thương trên người nó. Cậu chẳng thèm quan tâm nó có mặc áo hay không, chạy lại hỏi.

-Là ai đã làm chuyện này với cậu hả?

Nó ngo. Tưởng cậu sẽ cứu nó chứ! Ai dè! Nó đang nghĩ cách để thoát khỏi hai tên này. Vò đầu bứt tóc, cuối cùng thì cái bóng đèn cũng sáng lên trên đầu nó.

-Các anh quan tâm tôi à?-Mặt ngây thơ vô (số) tội.

Cả hai người cùng gật đầu và mắt nhìn chằm chằm vào nó chờ đợi câu trả lời.

-Thế mà chẳng ai hỏi tôi có sao không hay có đau không mà chỉ hỏi là ai làm. Tôi còn tưởng người hai anh quan tâm là hung thủ đấy!-Nó nói, giọng nghèn nghẹn tủi thân, vơ lấy cái áo khoác của anh mặc vào rồi chạy đi.(Áo nó bị anh xé hết rồi còn đâu!_) Nó nhanh chân chạy ra khỏi phòng y tế chạy lên sân thượng. Nó cười ha hả. Nó công nhận mình có tố chất làm diễn viên thật đấy!

Anh và cậu vẫn đang ở phòng y tế. Ngồi 2' mới nhận ra vấn đề, chạy toán loạn đi tìm nó.(Hai anh thật chậm hiểu!! -_-) Hai người họ chạy đi khắp nơi tìm, không thấy đâu cả. Anh chợt nhớ là mình chưa tìm ở trên sân thượng, liền chạy lên. Trước khi đi còn bảo cậu là đi tìm ở ngoài trường xem có không(Anh đúng là gian xảo mà!)

Nó ở trên sân thượng, gió thổi qua làm tóc nó bay, vương vào khuôn mặt nó. Nó vén tóc sang một bên. Bây giờ mới nhớ đến những vết thương. Đau quá! Trong lòng nó đang nguyên rủa anh:"Tên Lâm chết tiệt. Đánh mạnh tay thật đấy." Nó suyt soa.

Nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang lên sân thượng, nó đoán chắc là anh. Lần này hù anh một phen! Nó cười đều rồi giả vờ ngã xuống. Đúng lúc anh chạy lên đến nơi.

Anh chạy như bay đến đỡ nó dậy. Miệng không ngừng kêu.

-Nè, dậy đi! Em tỉnh dậy cho anh! Đây!

Nó nhăn mặt giả vờ như mới tỉnh dậy, chân thật đến bất ngờ. Mà nó nhăn mặt là do anh tát tát véo véo vào mặt nó đau bỏ xừ đi được.

-Sao lại là anh? Tôi tưởng giờ này anh phải đang đi tìm hung thủ để hỏi xem có sao không rồi chứ!-Nó giả giọng yếu ớt! Nó tự phục mình về tài năng diễn xuất.

Anh không nói gì, ôm nó vào lòng làm nó ngất ngây!

-Anh xin lỗi! Chẳng qua là vì anh tức khi nhìn thấy em bị đánh như vậy nên mới muốn biết hung thủ để trả thù hộ em thôi mà! Em đừng giận anh nhé!- Giọng anh nghẹn lại. Nghe vậy nó cũng xót lắm chứ! Nhưng lỡ phi lao đành theo lao thôi! Nó gỡ anh ra hỏi.

-Sao anh quan tâm tôi dữ vậy?-Nó chẳng biết tại sao nó lại hỏi như vậy.

-Tại vì....

Nó nhìn chằm chằm vào anh chờ đợi câu trả lời.

-Tại vì..... anh thích em!-Câu nói khá nhỏ. Tuy nhiên nó nghe thấy. Nó không tin vào tai mình, sợ chỉ là tưởng tượng, nó hỏi lại.

-Anh nói cái gì cơ?

-Anh nói là..... ANH YÊU EM!!!-Lần này anh hét lên khá to!

-Hết chương 22-

Chúc mọi người đọc truyện vui về!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Sự Việc Sau Lời Tỏ Tình Ngọt Ngào!

Nó ngó người, Không phải anh bị gay sao? Nó lấp bắp hỏi anh.

-Khô...ng...phả...ii...an...h...vớ...Thế...ế...A...n...nh.....

Nó nói không thành câu. Nhưng anh lại hiểu..

-Ý em là..... anh bị gay hả?-Anh nhăn nhó, mong cái suy nghĩ của mình là sai. Nhưng câu trả lời của nó lại làm vụt tắt cái ước mong của anh.

-Thì chẳng phải anh yêu Thế Anh sao?-Nó hỏi, giọng ngây thơ vô (số) tội.

-Này, này, em dập ngay cái ý nghĩ này đi nhé! Anh là men chuẩn 100% đấy!-Anh bức xúc. Lấy biết bao can đảm mới dám thổ lộ với nó. Ai dè nó lại nghĩ anh bị gay. May mà tò tính sớm không nó lại tưởng anh gay mà yêu thẳng khác thì chết.

-Ờ thì cứ coi là vậy đi!-Nó quên bém vạ anh vừa tỏ tình nên giọng vẫn rất tự nhiên.

-Thế em đồng ý nhé!

-Đồng ý cái gì?

WTF! Nó quên nhanh thế sao? Thôi thì anh lừa nó lần này vậy!

-Thì em cứ đồng ý đi!

-Nhưng đồng ý cái gì mới được chứ! Nhỡ điều ấy gây bất lợi cho tôi thì sao?

-Em cứ yên tâm! Điều này hoàn toàn có lợi cho em. Không bất lợi gì đâu! Em đồng ý thì anh sẽ nói cho em biết.

-Thật không?-Nó quét mắt lên người anh làm anh rùng mình.

-Thậ....t. Thật 100% luôn!

-Được rồi thì đồng ý! Rồi, bây giờ anh nói thử coi việc gì mà lại có lợi cho tôi như vậy?

-Là.....em là bạn gái anh!-Nói xong anh đỏ mặt chạy luôn đi mà không biết sau cánh cửa cầu thang có một người đang tức sôi máu.

Nó ngó ngẩn. Bạn gái sao? Nó bắt đầu nhớ lại mọi chuyện, mặt đỏ hần lên, hét vọng theo.

-Anh....anh lừa tôi!

Nói rồi thấy anh cũng không quay lại.Chắc là ngượng! Trông đáng yêu thế không biết. Chuẩn men à? May thật! Bạn gái sao? Được thôi!

Nó đứng đó hóng mát một lúc. Đến tận khi trống vang lên. Nó quay người định xuống lớp thì thấy Hoài Anh đã đứng sau lưng nó từ bao giờ.

-Lại là cô à?- Nó khinh bỉ.

-Hạnh phúc quá ta!-Hoài Anh nói, giọng day nghiêng, nhưng về sau lại nói với cái giọng đều cang, xen lẫn chút vui mừng.-.....Nhưng tôi sẽ dập nát cái hạnh phúc đấy.

Nói rồi Hoài Anh tiến lại gần nó. Theo bản năng nó lùi lại. Bỗng..... cốp. Lưng nó chạm tường. Nó đứng lại, không cố lùi nữa. Vì nó biết nếu cố thì sẽ rơi xuống. Nhưng Hoài Anh vẫn không chịu dừng lại. Vẫn cứ tiếp tục tiến lên cho đến khi nó lên tiếng.

-Cô bị gay à? Muốn hôn tôi sao mà lại gần thế?-Nó nói, giọng khiêu khích. Ai chẳng biết Hoài Anh là một girl chính hiệu. Không những vậy còn là hotgirl nữa. Nó chỉ nói vậy để trêu tức Hoài Anh thôi.

Hoài Anh đứng lại, không đi nữa. Tức nghẹn đỏ mặt, không nói được câu nào. Hoài Anh ra hiệu cho đám đàn em mà cô ta thuê vào.

Trước mặt nó là đội quân 500 anh em nội công thâm hậu(Thật ra có 5 tên thôi à!!) Nó đứng yên phân tích tình hình. 5 tên này là 5 tên mới. Không phải là bọn hôm qua. Nội công thâm hậu hơn nhiều. Nếu nó còn khỏe thì sẽ dễ dàng đánh lại 5 tên này. Nhưng khổ nỗi toàn thân nó đều là vết thương, di chuyển mạnh rất đau. Thấy tình thế bất lợi cho mình, nó tìm cách tẩu thoát. Nhưng trời đâu giúp nó! Xung quanh đã bị bọn Hoài Anh bao vây hết. Đảo đi đảo lại, mắt nó như muốn lòi ra luôn. Mỗi kinh khủng. Đang gần như tuyệt vọng thì thấy Thế Anh dưới sân trường, bóng đèn trên đầu nó lại sáng. Nó nhếch môi.

Quay mặt xuống phía sân, nó ném một chiếc giày của nó xuống trước mặt Thế Anh. Thấy giày của nó thì Thế Anh ngước lên. Nó ra hiệu, ý là lên đây nhanh lên. Cậu gạt đầu cái rụp rồi phi như bay lên sân thượng.

Hoài Anh không biết gì, nói.

-Muốn nhảy xuống sao mà vứt giày xuống? Mà sao vứt có một chiếc? Vứt cả hai đi rồi tao cho mày xuống đó nằm với đôi giày luôn!

Nó quay lại, cười khinh bỉ với Hoài Anh. Gì chứ người như Hoài Anh không đáng để nó phải lên tiếng. Nhìn ra đằng sau bọn người cao to ấy, đã thấy bóng dáng Thế Anh.

Cậu thật bất ngờ với cảnh tượng trước mắt. Sao lại có nhiều người thế này? Nó ra hiệu với cậu là im lặng. Cậu gạt đầu rồi đứng xem.

-Sao hả? Sợ rồi sao?

-Cô là cái gì mà tôi phải sợ? Tôi không làm gì cô thì cô nên biết ơn tôi đi!-Nó vẫn cố tình trêu tức Hoài Anh.

Đến đây thì Hoài Anh không chịu được nữa, ra lệnh cho tụi kia xông lên thì..... tụi nó đã nằm rạp hết trên mặt đất. Ngẩng lên thì..... Thế Anh! Cậu vẫn bình thản đứng dựa vào tường như không có chuyện gì xảy ra, còn nó thì đứng cười đầy ẩn ý.

-Ồ, sao cậu lại ở đây?-Hoài Anh ngạc nhiên. Cô đã nhờ Bảo Ngọc giữ Gia Lâm và Hoài An(mọi người còn nhớ Hoài An chứ? Nếu không nhớ xem lại chương 6 nhé) giữ Thế Anh không cho lên sân thượng rồi mà! Sao Thế Anh lại ở đây được?

-Sao tôi không được ở đây?

-À, thôi tôi đi trước.-Hoài Anh định vụt lẹ. Chứ ở đây để Thế Anh làm thịt à? Hoài Anh thừa biết Thế Anh thích nó.

-Từ từ đã, đi đâu mà vội thế?-Nó giữ tay Hoài Anh lại. Nhếch môi khinh bỉ.

-À, tôi có hẹn rồi!(chị này mặt dày kinh khủng)

-Cô tưởng làm những việc ấy xong mà có thể đi dễ dàng vậy sao?-Thế Anh im im nãy giờ mới lên tiếng.

-Hết chương 23-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lộ Rồi!!!

Hoài Anh quay lại nhìn Thế Anh, người hơi run run.

-Ý.... ý anh là gì?

-Cô còn không hiểu sao?-Thế Anh giọng bình thản, không có gì gọi là nổi nóng.

-Thôi, anh làm người ta sợ rồi kìa!-Nó bông đùa.

-Con người này mà cũng biết sợ là gì sao?-Cậu hùa theo nó.

Nói rồi cậu vẫy tay, một toán người mặc áo đen chạy vào.

-Lôi cô ta đi. Đến tối tôi sẽ đến xử lý.

-Vâng!-Cả đám người đó nói, tiến đến chỗ Hoài Anh, lùi đi.

-Các người làm cái gì vậy hả? Buông tôi ra mau! Có biết tôi là ai không mà dám làm vậy hả? Tôi sẽ bắt các người trả giá!-Hoài Anh hét lên, vừa run sợ nhưng vẫn giữ giọng đe dọa mặc dù chả ai thèm nghe.

Đám người đó đi khuất. Trên sân thượng chỉ còn nó và cậu.

-Cảm ơn anh! Không có anh chắc tôi bây giờ đang nằm dưới kia quá!-Nó vừa nói vừa chỉ xuống dưới sân trường.

-Không có gì! Nhưng mà không có anh thì bang chủ bang Angle như em sẽ cho chúng xuống đó nằm hết chứ nhỉ!-Cậu nói, tay cũng chỉ xuống dưới sân trường.

Nó hoảng! Sao cậu biết nó là bang chủ bang Angle?

-Anh nói cái gì vậy? Tôi có phải là bang chủ gì đâu! Tôi là một người bình thường mà!-Nó cười hề hề, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng.

-Đừng cãi nữa. Moon cũng đã khai hết ra rồi!-Cậu nói, xoa đầu nó.

"Moon chết tiết, khi không lại khai ra làm gì chứ! Khổ công ta bấy lâu nay giấu diếm! Đợi lát nữa ta xuống ta bóp chết mi!"-Đó chính xác là những gì mà nó đang nghĩ. Có vẻ cậu hiểu được suy nghĩ của nó, lên tiếng.

-Không cần trách Moon đâu! Cô ấy là bị tui anh ép nói đấy! Thôi bây giờ em giải thích đi! Rốt cuộc em là ai?

-Hừm, biết rồi thì thôi tôi cũng không đầu nữa. Tôi là đại tiểu thư tập đoàn....., bang chủ bang..... chủ tịch công ty.....bla...bla.... Nó kể một lèo xong chốt câu cuối cùng.

-Đừng cho ai biết đâu đấy!

Cậu hiện giờ đang đứng hình bởi gia thế của nó. Thế hóa ra nó còn giàu hơn cả cậu cơ. Biết nó là bang chủ bang Angle rồi thì nghĩ nó có gia thế lắm. Đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi mà đến lúc nghe vẫn thấy sock. Thật kinh khủng khiếp.

Nó hươ hươ tay qua mặt anh.

-Này, này, anh bị gì thế?

-À, không có gì! Chúng ta đi xuống đi không Lâm lại lo!-Cậu đánh trống lảng.

-Ừ!

Đi xuống, cũng đã được nửa tiết học, thế mà vẫn thấy Hoài An đứng ở dưới hành lang. Hoài An thấy nó với cậu xuống thì tới tấp lại hỏi.

-Anh có sao không? À nhầm hai người có sao không?

-Ừ, tui anh không sao! Cũng nhờ em cả!-Cậu trả lời. Hoài Anh với Hoài An là hai chị em sinh đôi mà tính cách lại khác nhau một trời một vực.

-Không sao là tốt rồi!-Hoài An cười buồn. Khi Hoài Anh bắt Hoài An giữ Thế Anh lại, không cho cậu lên sân thượng để cứu nó thì Hoài An cảm thấy hơi tội lỗi. Nhưng vì cũng hơi ghen tị với nó nên chỉ bảo cho cậu đi lên sân thượng mà không cho cậu biết rằng nó đang gặp nguy hiểm.

-Cảm ơn cậu nhé!-Nó nhẹ giọng.

-Không có gì!-Hoài An cười hiền.-Thôi chúng ta vào lớp đi!

Cả ba người đi vào lớp mặc kệ cô giáo đang giảng bài, không xin phép. Thấy vậy bà giáo tức xì khói nhưng không làm được gì. Bà đâu dám động vào tui nó! Mất việc như chơi! Nhưng còn nó, bà ta đâu biết nó là ai nên cứ thế mà lên mặt.

-Em kia, đứng lại.-Bà ta vừa nói vừa chỉ vào nó, tiện thể trả thù vụ hôm trước nó bêu xấu bà trước lớp luôn. Bà ta vẫn tức vì hiệu trưởng chẳng làm gì nó cả!

Riêng nó thì vẫn đi về chỗ, coi bà ta như không khí. Bà ta ức chế không chịu được, ghi nó vào sổ đầu bài. Mặt nó vẫn tỉnh bơ như không. Đầu bà ta bốc lửa ngùn ngụt nhìn chăm chăm vào nó, hận không thể nhảy tới bóp chết nó. Nhưng trước mặt lớp, bà phải giữ thể diện! Bình tĩnh nào!

Nó về chỗ, thấy anh mà tức muốn chết! Nhưng mà vẫn tỏ ra bình thản.

-Sao hả? Em ngượng đến nổi trốn cả học để tránh mặt anh sao?-Anh trêu chọc nó. Đến nước này thì nó không thể bình thản nổi, hét vào mặt anh.

-Hừ, trong khi anh ngồi đây tưởng tượng linh tinh thì tôi suýt tan xác dưới sân trường rồi đấy anh có biết không hả? Thế mà yêu đương cái nỗi gì cơ chứ? May mà có Thế Anh với Hoài An không thì chắc bây giờ tôi đang uống trà với Diêm Vương rồi anh có biết không? -Nó tuân một lèo, chạy ra khỏi lớp, xuống canteen tìm nước uống.

Sau khi nghe một tràng dài từ nó, anh ngồi ngơ ngẩn, hiểu ra, anh gọi Thế Anh ra ngoài nói chuyện. Bà giáo thì núi lửa phun trào. Cái lũ này không coi bả ra gì mà! Nghĩ rồi bà ta ra khỏi lớp, không còn trí óc đâu mà dạy học nữa. Lớp nó lại quậy tới bên.

-Rốt cuộc là có chuyện gì hả?-Anh căng thẳng hỏi cậu.

-bla....bla.....-Cậu tường thuật lại tất cả mọi chuyện cho anh. Kể đến đâu mặt anh nóng đến đó. Anh bỏ chạy đi tìm nó, trong lòng không khỏi cảm thấy hối hận vì lúc đó bỏ đi. Chạy quanh trường thì thấy nó trong canteen. (Cậu đã kể luôn cả thân phận của nó ra cho anh biết!)

Anh chạy đến, ôm chầm lấy nó. Nó phun hết nước đang ngấm trong mồm ra, hỏi.

-Anh làm cái quái gì vậy?

-Anh xin lỗi!-Khóe mắt anh cay cay khi nhớ lại sự việc đó. May mà có Thế Anh! Nếu không anh sẽ ân hận cả đời vì không bảo vệ được nó mất!

-Bây giờ mới biết mình có lỗi à?-Nó trêu. Thực ra nó cũng không trách anh. Nhưng nhìn bộ dạng bây giờ của anh làm nó muốn trêu anh.

Anh ôm nó chặt hơn, nó kêu.

-Á, đau!- Mặt nó nhăn nhó.

-O, anh xin lỗi, anh quên mất!-Anh gãi gãi đầu!

-Tôi còn chưa tha cho anh về việc anh dám xé áo tôi đâu đấy!

-Anh xin lỗi, anh sai rồi! Tha lỗi cho anh nhé người yêu!

-Ai là người yêu anh? Anh nên nhớ anh vẫn đang là oxin của tôi đấy!

Anh nhăn nhó. Anh quên mất! Đợt này chết rồi!

-Hết chương 24-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đã Từng Gặp Rồi Sao?

Sáng hôm sau.

Bây giờ là 5h, nó gọi cho anh.

-Alo, đứa nào rảnh hơi gọi vào giờ này vậy hả? Ta mà biết mi là đứa nào ta sẽ băm mi ra làm trăm mảnh!-Anh nói, giọng ngái ngủ xen chút tức giận.

-Hừm, oxin, có giờ thì đến đây mà băm tôi nè!

Anh nhận ra là nó. Trên đời này có mỗi nó dám gọi anh là oxin thôi chứ còn ai mà gan to đến mức đó chứ!

-Ày, xin lỗi, xin lỗi, anh không biết là em!-Anh tỉnh ngủ hẳn.

-Đi đến nhà tôi nhanh!(Sau khi anh và cậu biết thân phận của nó thì nó dọn về nhà ở luôn để không phiền đến đôi bạn trẻ Moon&Khiêm)

-Ừ, ừ, đến ngay đây!

-Cho anh 5'!-Nó nói rồi cúp máy. Anh tức tốc vào nhà vệ sinh làm vsen, mặc một bộ đồ thể thao, đi đôi giày nike, phóng xe moto vù đến nhà nó.

Ấn chuông.

Nó ra mở cửa. Hôm nay nó mặc một bộ đồ thể thao nữ adidas mùa đông màu đen, tay áo dài được xắn lên, tóc búi cao gọn gàng, tai đeo headphone cực cute, đi giày thể thao cực chất. Trông nó rất cá tính.

-Muộn 10s!

-Có 10s thôi mà! Em khó tính dữ dội!

-Đi!-Nó nói rồi chạy đi, anh chẳng hiểu gì nhưng cũng phải chạy theo nó.

Đến công viên.

Nó chạy 5 vòng quanh công viên. Anh thì cứ phải chạy theo nó. Bị nó sai đi mua nước, rồi là đưa khăn, rồi cầm đồ cho nó,..... Nói chung là chạy đến 6h. Anh nhìn nhẽ nhại mồ hôi trông đến thương, còn nó thì vẫn phiêu theo nhạc(Khỏe dữ).

-Đi vào siêu thị mua đồ đi!!!-Nó nói, đi trước. Anh lại lèo đèo theo sau. Nó không mệt là phải rồi! Nó có phải mang cái gì đâu! Anh vác hết đó chứ!

Vào siêu thị, anh với ngay cái xe đẩy nhét hết mọi thứ vào rồi đẩy đi, cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Đẩy xe theo nó, nó mua hết cái này đến cái khác, chẳng mấy chốc cái xe đẩy đầy ụ ụ toàn đồ là đồ. Mà nó mua toàn những thứ chẳng cần thiết. Đúng là muốn hành chết anh đây mà!

-Này tiểu thư, em tha cho anh có được không? Anh mệt sắp chết rồi!

-Ai bảo anh nói làm gì rồi bây giờ lại kêu trời kêu đất?

-Ít ra em cũng nể tình anh là bạn trai em chứ! Em nỡ hành hạ bố của các con em sao?-Anh bắt đầu lợi dụng việc kêu ca để trêu nó.

-Muốn thì anh làm bố tôi luôn đi!- Mặt nó đỏ bừng. Tuy thế nhưng cái miệng vẫn bá đạo trên từng hạt gạo.

-Anh làm bố em thì có lợi ích gì chứ!!-Anh không trêu được nó đâm ra hơi bực.

-Có chứ, nếu anh là bố tôi thì anh sẽ là chồng của mẹ tôi, là con ruột của ông bà nội tôi, là con rể của ông bà ngoại tôi, là anh ruột của cô, chú tôi, là anh rể của cậu, mợ tôi, là.....

-Thôi được rồi! Stop ngay!-Anh kịp thời ngăn chặn ngay cái mồm nó lại.

-Đấy, anh thấy lợi ích khi làm bố tôi chưa?-Nó "ngây thơ" hỏi.

-Rồi, anh biết rồi! Nhưng anh không thích là bố của các con em, là chồng em, là con rể của bố mẹ em, là cháu rể của ông bà nội ngoại em, là anh rể của em họ em, là.....

-Thôi đủ rồi! Anh muốn làm gì thì làm!-Nó bịt tai. Anh tra tấn lỗ tai nó hơi lâu!

Anh thì mừng vì trả đũa được nó. -Thôi đi về còn đi học thôi chứ!-Anh khều khều nó.

Nó đang bí không biết trả đũa anh ra sao thì bóng đèn trên đầu nó lại sáng.

-Từ từ đã! Chúng ta đi thanh toán tiền nào!

Anh nhìn vào đồng hồ, tự đập vào mặt mình. "Sao mình lại yêu một con bé thích hành hạ người khác thế này cơ chứ! Nhưng lỡ yêu rồi, đành chịu thôi!" Anh thở dài thườn thượt lết ra quầy thu ngân.

Trên đường về, có biết bao nhiêu người nhìn anh. Đơn giản vì: mồ hôi trên mặt anh chảy ròng ròng, trên tay anh xách bao nhiêu túi đồ to nhỏ có cả, đã thế anh lại đi sau một con bé xách tay không ung dung đi đằng trước như nô tì với vua!- _ . Thật mất mặt quá mà!

Về đến nhà, nó lững thững đi vào gọi người giúp việc xách đồ vào rồi chào anh.

Anh chào lại rồi phóng moto đi về. Thật là một buổi sáng khủng khiếp mà! Nhưng anh về nhà thay quần áo chưa đầy 5' rồi lấy oto đi đến nhà nó làm bố mẹ anh và người giúp việc khá là bất ngờ. Mọi khi anh dậy rất muộn, thế mà hôm nay anh lại dậy cực sớm, mặt lại còn rất tươi tắn. Bố mẹ anh thấy người giúp việc nói là hình như do một cuộc gọi của cô gái nào đó bởi thấy anh xưng anh em. Bố mẹ anh tìm tìm. Không biết cô gái nào làm chàng quý tử nhà này thay đổi vậy!

Anh đi đến trước cổng nhà nó, đứng chờ. Chờ 2' thấy nó bước ra, định xuống gara lấy một cái xe đi thì nhớ ra là vẫn chưa ai biết thân phận của mình nên đành lùi thúi dất xe đạp ra. Nó ghét đi xe đạp lắm chứ bộ! Nhưng hoàn cảnh mà! Lùi thúi dất xe ra cửa thì thấy anh đứng đo voi chiếc oto đen bóng loáng, nó vui mừng vút xe đạp xuống sân chạy đến chỗ anh.

-Cho đi cùng với! Tôi chán đạp xe rồi! Mối chân muốn chết!

-Lên xe đi!-Anh đương nhiên đồng ý luôn. Trước khi đến đây anh còn sợ nó không đồng ý, thấy nó đề nghị trước luôn thì sướng rơn. Con bé này đúng là gây cho người khác bất ngờ mà!

Trên đường đi đến trường, trong xe im lặng. Một lúc sau nó lên tiếng.

-Anh là oxin của tôi mà! Sao tôi lại phải xin anh đi nhờ nhỉ? Tôi hoàn toàn có thể ra lệnh cho anh cơ mà! Đúng là! Lần sau nhớ thường xuyên nhắc tôi việc anh là oxin của tôi nhé!

-Nếu như em muốn!

Lại là im lặng.

-Này vợ, trước kia anh và em từng gặp nhau rồi à?

-Hết chương 25-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đỉnh Hôn?

-Thế anh cũng cảm thấy vậy à?

-Ừ! Anh cảm thấy em rất quen! Hình như là rất quan trọng đối với anh từ rất lâu rồi thì phải!

-Tôi cũng cảm thấy vậy! Để tôi thử hỏi bố mẹ tôi vậy! Anh cũng thử hỏi bố mẹ anh đi nhé!

-Rõ, vợ!

-Ai là vợ anh chứ!-Nó đánh yêu anh một cái vào người anh rồi quay mặt đi. Vợ chồng gì chứ!!!

-Đau anh đó!-Anh giả vờ giận dỗi.

Nó quay sang anh, cảm thấy tội lỗi. Đúng là lúc nãy nó có hơi mạnh tay thật.

-Xin lỗi! Anh đau lắm à?-Nó xoa xoa vào chỗ nó vừa đánh.

-Bất đền nhé!-Anh nói với giọng... biến thái vô cùng. Anh dừng xe lại ở vệ đường.

Nó nhìn anh rồi nhìn mình. Như hiểu ra chuyện gì đó, nó vội dơ hai tay ra đằng trước hình dấu X rồi nói.

-Anh không phải dờ trò gì đâu đấy nhé! Oxin!!

-Anh có làm gì em đâu! Chỉ muốn.....-Chỉ chỉ vào má mình.

Thấy nó dờ dờ một lúc, anh nghĩ kế hoạch của mình chắc chắn thành công. Nào ngờ.....

-Bốp.- Một quyền sách an tọa ngay trên cái má anh vừa chỉ.

-Sao em lại đánh anh?

-Ồ, không phải anh bảo tôi đánh hay sao? Rõ ràng anh chỉ vào má ý là đánh vào má sao?-Nó hỏi, giọng ngây thơ méo chịu nổi.

-Được, đã vậy thì....."CHỤT"-Một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua môi nó.

-Anh.... anh làm cái quái gì vậy?

-Em không làm thì anh làm hộ! Em phải biết ơn anh chứ!-Anh nói rồi lái xe đi tiếp, mặc nó cứ ngồi lái nhái nào là "Ôi second kiss của tôi" hay là "Anh đúng là đồ khốn mà"..... Dù loại câu nói của nó mà chẳng ai trả lời. Còn anh..... vừa lái xe vừa cười tủm tỉm, đối với bọn con gái thì sẽ là một soái ca, hoàng tử ấm áp. Còn với nó thì.... hệt một thằng vừa trốn trại!

Đến trường, bao giờ cũng vậy. Cứ xe anh đến là một lũ chạy ra đứng hai bên cửa như đi đón tổng thống không bằng vậy! Vẫn là mấy lời nói mang tính chất tức giận, đậm chất ghen tị của bọn con gái dành cho nó, lời ca thán thì dành cho anh. Còn về lũ con trai, hầu hết là xì xầm to nhỏ về đồ anh mặc hay cái xe mà anh đi. Nói chung là ồn không chịu được. Và nó vẫn vậy, vẫn không quan tâm và lết lên phòng học. Nhưng có gì đó khác khác ở đây. Hôm nay tay nó không yên vị trong túi váy nữa mà lại... "an tọa" trong tay anh. Cái chân cũng không hướng lên lớp nữa mà là hướng xuống canteen.

-Hờ, đi đâu đây?

-Đi ăn! Sáng giờ chưa ăn gì đúng không?

Nó chưa kịp trả lời thì anh nói tiếp.

-Anh cũng chưa ăn gì, đi ăn thôi! Em không ăn thì cũng phải để anh ăn chứ!

Nó không trả lời cũng chẳng thêm kháng cự. Tùy anh thôi! Vụ đi bộ sáng giờ làm người nó ề ề ảm không chịu nổi. Thế mà anh vẫn như không. Công nhận khỏe thật.

Ăn trong bao nhiêu ánh mắt của lũ con gái, cuối cùng cũng xong. Anh lại kéo nó lên lớp. Đến nơi rồi mà vẫn chưa chịu buông.

-Này oxin, buông tay ra để tôi còn học chứ! Bộ muốn còng tay tôi luôn sao? -Nó nói thầm. Bây giờ vào lớp rồi mà!

-Em nói dối mà không chớp mắt. Thường ngày em có học hành gì đâu! Toàn lẩn ra ngủ thôi! Anh cầm tay em như này em vẫn ngủ được mà! Hay là muốn ôm đi ngủ luôn hả? - Vừa nói dứt câu, đầu anh lại "vình dự" nhận được một bạt tai của nó.

-Ấn nói vớ vẩn.

Anh ôm đầu, lờm yểu nó.

Cả buổi hôm ấy, anh cứ cầm tay nó làm nó rất khó chịu. Mãi về nhà anh mới buông nó ra.

-Bye!

-Bye bye!

Nó chạy vào nhà, phi thẳng lên phòng thay đồ mà không thèm nhìn rằng trong phòng khách đang có 2 vị đại nhân ngồi chễm chệ trên đó.

Thay đồ xong, định xuống nhà tìm chị đầu bếp hỏi xem có gì ăn không, đảo mắt mới thấy 2 vị đại nhân. Ban đầu nó khá ngạc nhiên nhưng rồi cũng nhảy xổ ra sofa sà vào lòng 2 vị đại nhân đó.

-Papa, mama, hai người về từ bao giờ mà không nói cho con biết vậy?

-Về từ lúc cô nương đi học về đó! Chạy vù lên phòng mà không thèm để ý đến hai ông bà già này nè! -Bố nó xoa đầu nó, trêu.

-Gớm, cô nương lớn rồi là quên mặt hai ông bà này luôn! -Mẹ nó hùa theo bố nó.

-Đâu có đâu! Tại con vội quá! -Nó cười hề hề.

-À, bố mẹ về đây có việc gì vậy ạ?

-Ồ thế về đây thăm con gái yêu không được à? Chẳng lẽ có việc gì mới được về sao? -Bố nó lại bắt đầu trêu nó.

-Con đâu có ý đó! -Mặt nó nhăn nhúm vào như khi.

Như nghĩ ra được gì đó, nó hỏi.

-À, bố mẹ à, từ trước đến giờ con có quen ai tên là Gia Lâm không mẹ?

Cả hai ông bà sững sốt. Cái đứa trẻ mà lúc nào cũng dính tới anh, lúc nào cũng bám theo anh, lúc nào cũng anh Lâm này anh Lâm nọ, lúc nào cũng khẳng định chắc chắn sau này sẽ làm vợ anh. Vậy mà đã lại quên anh rồi sao? Ông bà Nguyễn đồng suy nghĩ, nhưng không sao, quên rồi sẽ phải nhớ thôi! Hai người nhìn nhau rồi cười. Không ngờ họ tâm đầu ý hợp đến vậy.

-Rồi con sẽ biết thôi! À mà có chuyện này chúng ta muốn bàn với con. Lần này chúng ta về là có việc vô cùng quan trọng. Việc này nhất định con phải nghe lời đó!

-Việc gì mà nghiêm trọng dữ vậy ạ?

-Chúng ta về là để tổ chức tiệc đính hôn cho con.

-Đính hôn? -Hai từ, một câu hỏi, phát ra từ hai biệt thự, hai đứa trẻ.

-Hết chương 26-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Chương 27: Hội Ngộ!!

-Ừ, đúng rồi! Sao con ngạc nhiên vậy?

-Nhưng con có người yêu rồi!- Vẫn là giọng nói của hai đứa trẻ ấy và từ hai ngôi biệt thự ấy.

-Có rồi? Kệ đi! Người này sẽ khiến con hài lòng, và con sẽ vui mừng khi gặp người đó đấy!

-Không đâu mẹ!!-Nó nhăn mặt.

-Không đi cũng phải đi. Sáng mai 8h đi cùng với bố mẹ!-Nói rồi bố mẹ nó đi thẳng lên phòng, không để nó ứ ở thêm câu nào.

Tại nhà anh.

-Bố mẹ à, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn đính hôn? Với cả con cũng có người yêu rồi. Con chẳng biết cô gái kia là ai nhưng con biết chắc là cô ta cũng không thích con. Hôn nhân ép buộc sẽ không có hạnh phúc. Mà con còn trẻ nữa!....bla.....bla....-Anh giải thích một loạt lí do ra cho bố mẹ anh nghe.

-Stop! Con phải đi. Sáng mai 8h đi cùng bố mẹ.-Nói rồi nhị vị phụ huynh này cũng lên phòng nốt. Anh lết thân lên phòng.

Thật ra anh chỉ xuống hỏi xem trước giờ có quen biết ai tên Dương không. Vậy mà lúc đầu bố mẹ anh còn ngạc nhiên xong rồi tùm tùm cười với nhau làm anh khó hiểu vô cùng. Sau một loạt biểu cảm thì lại bắt anh đính hôn. Thật khó hiểu mà!

Lên phòng, anh lúi ngay điện thoại ra nhắn tin cho nó.

-"Mai anh bị bắt đi gấp mặt để chuẩn bị tiệc đính hôn vợ à!"

Vừa ấn nút gửi thì vừa hay tin nhắn của nó gửi đến.

-"Mai em bị bắt đi gấp mặt để chuẩn bị đính hôn anh à!"-Tình thế cấp bách, đổi danh từ nhân xưng lúc nào không hay.

Cả hai đứa mặt ngơ ngơ nhìn vào điện thoại.

-"Anh/Em cũng bị bắt đính hôn sao?"-Hai tin nhắn gửi cùng một lúc.

Đọc xong thì cả hai đứa thở dài. Bất ngờ, nó chủ động nhắn trước.

-"Dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng buông tay nhé!"

Anh sock với cái tin nhắn đấy của nó. Nhưng rồi anh cũng nhắn lại.

-"Nhất định sẽ không buông!"

Câu khẳng định của anh làm nó yên lòng hơn.

-"À, từ trước đến giờ có câu này em muốn nói với anh. Là..... Thật ra....."

-"?"

-"Thật ra là em rất yêu anh!"

Nhắn xong câu đó thì nó thấy lòng mình nhẹ đi phần nào. Nó nghĩ đây là thời điểm thích hợp để nói ra. Nó không muốn phải hối hận vì không nói điều này sớm hơn.

Về phía anh, anh phải nói là.....ngạc nhiên, vô cùng ngạc nhiên. Nhưng anh cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cuối cùng nó cũng thừa nhận rằng nó yêu anh rồi!

-"Ừ, anh cũng rất yêu em! Muộn rồi, ngủ ngoan nhé, vợ yêu!"-Đây là câu an ủi duy nhất của anh có thể an ủi nó lúc này. Còn về chuyện ngày mai, cứ đến đâu thì đến. Anh chỉ cần biết một điều rằng: Nó mãi là cô vợ bé bỏng trong lòng anh! Cô vợ mà anh sẽ yêu suốt đời! Có thể là kiếp sau, kiếp sau nữa, anh vẫn mãi yêu nó.

- "Anh cũng ngủ sớm đi nhé! Ngủ ngon!"

Nó tắt máy rồi cuộn tròn trong chăn. Những lời nói của anh giúp nó bình tĩnh được phần nào. Không có anh chắc nó thức cả đêm để suy nghĩ cách trốn quá! Nó nhanh chóng đi vào giấc ngủ một mạch đến sáng.

Anh, cả đêm lướt điện thoại đọc đi đọc lại cái câu nó nói yêu anh. Cứ một lần đọc là một lần mỉm cười. Biết nó yêu anh rồi, dù có việc gì thì anh cũng sẽ cố gắng vượt qua!

Sáng hôm sau. Đứng 8h sáng, hai chiếc xe màu đen sang trọng rời khỏi hai ngôi biệt thự nguy nga tráng lệ. Sự trùng hợp đột ngột xảy ra khi..... cả hai chiếc xe cùng đỗ trước cửa một nhà hàng sang trọng. Hai chiếc xe, sáu con người mang đậm chất quý tộc bước xuống.

- Anh/Em?-Đầu tiên là hai đứa trẻ. Tiếp sau là...

-Loan(mẹ anh)/Linh(mẹ nó)?-Nói xong hai bà mẹ xông ra ôm lấy nhau, hồi han rồi rít làm hai đứa trẻ đứng nhìn một cách khó hiểu. Cuối cùng thì đến....

-Ông Hùng(bố anh)/Ông Hoàng(bố nó)?-Nói xong, hai ông bố không xán xỏ như hai bà mẹ, chỉ chạy đến đập vai đập tay nhau thôi! Anh với nó đứng hình tập 2.

-Bây giờ con lớn rồi nhỉ? Trông ra đáng thiếu nữ rồi đấy!-Bà Loan chạy đến hỏi han nó.

Nó thì ngơ ngơ, bối mớ trong đầu xem người phụ nữ này là ai thì bỗng nhớ ra.

-A, bác Loan, bác Hùng! Hai bác có khỏe không ạ? Anh Lâm đâu rồi ạ?

Nó bất chợt nhận ra điều gì đó trong lời nói, vội quay sang nhìn anh. Không lẽ.....

-Đúng rồi! Là nó đấy! Nhưng có vẻ nó vẫn chưa nhớ ra con thì phải!-Bà Loan nói, giọng hơi trầm đi.

Bỗng nó chạy tới ôm chầm lấy anh. Anh ngạc nhiên rồi cũng ôm lại nó. Nước mắt nó tuôn trào. Hóa ra là anh. Thảo nào nhìn anh quen thế. Nó thật vô dụng khi quên mất anh. Vậy thì nó chẳng khác gì anh. Y như một người mất trí nhớ.

-Cảm ơn anh và... xin lỗi anh.-Cảm ơn là vì đã cứu nó khi trước và xin lỗi vì đã quên mất anh.

-Không có gì! Mà em cảm ơn chuyện gì và xin lỗi chuyện gì vậy?-Anh gỡ nó ra, lau nước mắt chốn. Nó thôi khóc, giọng tỉnh ngộ nhưng vẫn còn nghẹn ngào.

-Rồi anh sẽ biết! Tự tìm hiểu đi!

Đằng sau màn sườn mướt của hai đứa con là màn nói chuyện của tứ vị phụ huynh. Bọn nó quay sang thì thấy mặt của phụ huynh trầm hơn lúc nãy, lạnh hơn lúc nãy.

Thật ra lúc nãy là họ hỏi nhau tại sao lại đến đây. Kể cho nhau nghe xong thì họ cảm thấy tiếc. Có thể gặp nhau sớm hơn có phải tốt không! Nhưng bây giờ hủy hẹn thì lại mất mặt với nhà "bạn họ"(ý là nhà đã hẹn nhau đính hôn ở). Thôi đành vậy rồi thì lát gặp mặt rồi nói chuyện vậy. Chắc gì con nhà họ đã thích con nhà mình. Mà con nhà mình thì chắc chắn là không thích con nhà họ rồi! Thôi thì được đến đâu hay đến đấy vậy!

Tất cả bọn họ bước vào nhà hàng nhưng mỗi gia đình một bàn. Đợi hai gia đình khác đến.

Đầu tiên anh và nó tưởng là đính hôn với nhau nên vui vui. Ai dè lại mỗi nhà một bàn thế này! Không khí trở nên căng thẳng lạ thường!

-Hết chương 27-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nếu Các Con Muốn, Chúng Ta Sẽ Làm Tất Cả!

Cánh cửa nhà hàng bật mở, hai gia đình cùng hai đứa trẻ không hẹn mà cùng nhìn ra cửa. Gương mặt mấy vị phụ huynh không thay đổi vì đã biết từ trước. Còn mặt hai đứa trẻ tội nghiệp kia thì.....mặt mờ to hết cỡ, mồm há hốc suýt chắm đất. Đi đến trước mặt nó là gia đình của.....Thế Anh. Bố mẹ nó đưa tay ra bắt tay với hai người trước mặt, miệng cười gượng. Còn Thế Anh thì chào bố mẹ nó rồi nhìn nó cười toe toét. Thấy nó vẫn trong tình trạng ngạc nhiên tột độ, mẹ nó đưa tay huých vai nó làm nó suýt té ghế. Nó hiểu nên cười cười chào hai bác. Còn bên anh thì.....Ồi mẹ ơi! Đó là gia

đình Hoài Anh! Nhưng may thay người ngồi kia là Hoài An chứ không phải Hoài Anh. Nó thả để anh sống với Hoài An còn hơn nhìn anh đi với Hoài Anh!

Bắt đầu cuộc nói chuyện mà nó như người trên mây, mắt chỉ nhìn chăm chăm về phía anh. Bên anh cũng chẳng khá hơn mấy. Anh nghe tai này chữ lọt tai kia. Mắt cũng chỉ hướng về nó. Hoài An cũng chẳng để tâm đến cuộc nói chuyện, mắt nhìn về phía Thế Anh, mong có thể đổi chỗ với nó, liên tục thở dài. Có vẻ trong bốn đứa thì có Thế Anh là vui nhất. Cậu liên tục cười cười, nhìn nó rồi lại cười cười. Cậu cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi mình sắp được đính hôn với nó. Cậu biết anh và nó đã quen nhau nhưng cậu không muốn chấp nhận sự thật, vô tình cậu phát hiện được vụ hứa hôn của 2 lão đại nên đã nhờ bố mẹ đến nói chuyện với nhà nó về vụ đính hôn đính hiếc gì đấy mà từ xưa ông nó và ông cậu đã hứa với nhau. Mới đầu bố mẹ nó hơi do dự, nhưng cũng đồng ý vì nghĩ anh có thể đã có người khác, quên nó và cũng vì hai lão đại kia. Cậu thấy khá là có lỗi với anh nhưng biết làm sao giờ! Cậu cũng yêu nó chẳng kém gì anh. Có lẽ là yêu đến mù quáng luôn rồi! Yêu đến không biết trời đất trăng sao là gì! Thôi đành đập chậu cướp hoa vậy!

Cậu cứ cười mặc cho ba đứa kia thở dài, riêng Hoài An thì cảm thấy buồn buồn. Cậu vui đến vậy ư? Có lẽ cậu còn không thèm để ý đến Hoài An dù chỉ một chút! Trong suốt thời gian qua, ngày nào Hoài An cũng đi theo cậu, làm cơm cho cậu, luôn ở bên cậu lúc cậu vui cũng như lúc cậu buồn. Vậy mà cậu luôn chỉ coi Hoài An là một người bạn thôi!

“Chỉ là bạn thôi!”-Cậu đã nhắc câu đó rất nhiều lần với Hoài An. Cậu nghĩ là Hoài An sẽ hiểu lầm tình cảm của cậu. Cậu chỉ muốn nhắc cho Hoài An biết là trong lòng cậu chỉ có nó thôi! Cậu biết Hoài An thích cậu, nhưng cậu không muốn lấy cô ấy làm người thay thế. Vì cậu biết cô là một người tốt. Cậu không muốn lợi dụng cô. Nhưng cậu đâu biết rằng, cái chữ bạn mà cậu nhắc đi nhắc lại như nghìn con dao cứa vào tim cô. Đơn giản cậu nghĩ cô chỉ thích cậu kiểu tình cảm thoáng qua. Chứ đâu biết rằng nó là một tình yêu mãnh liệt chỉ lớn dần lên chứ không bao giờ nhỏ đi trong cô! Đã rất nhiều lần cô đã khóc khi cậu nói từ bạn ấy, nhưng chỉ là lên khóc khi ở một mình. Cô không muốn cậu thấy cô khóc. Cô muốn cậu thấy mình mạnh mẽ, đủ để làm chỗ dựa vững chắc “NHƯ MỘT NGƯỜI BẠN” mỗi khi cậu cảm thấy buồn vì nó đi với anh. Với cô, ở bên cậu là đủ. Cô biết cậu chẳng thể mở lòng với cô, vậy thì thả cứ ở bên cạnh làm bạn, làm cậu vui cô cũng mãn nguyện rồi! Đúng là mù quáng mà!

Về phía nó và anh, hai đứa chỉ muốn đứng đây nói là muốn hủy hôn nhưng không muốn làm mất mặt bố mẹ nên đành phải ngồi im nghĩ cách. Tất cả cứ lặng lẽ trôi qua, rồi thì cuộc nói chuyện cũng kết thúc. Gia đình Thế Anh và Hoài An ra về, nhưng nhà nó với nhà anh vẫn ngồi đó. Cuối cùng thì anh cũng đứng lên, tiến về chỗ nó, kéo ghế ngồi cạnh nó. Bố mẹ anh cũng ra bàn nhà nó ngồi.

~~~~~Im lặng~~~~~

Ngồi im chừng 15’ thì mẹ nó lên tiếng.

-Hai cậu à, mình với ông Hoàng đã lựa lời nói hủy hôn với họ rồi, nhưng họ nói không muốn vì con trai họ thích con bé nhà mình. Bây giờ chúng mình chẳng biết phải làm thế nào cả!-Mẹ nó nói mà mặt tui ngù.

-Nhà mình cũng vậy. Họ có vẻ cũng không muốn hủy hôn.-Mẹ anh cũng nói luôn.

-Điều quan trọng không phải là họ có đồng ý hay không mà là ý kiến của bọn nhỏ kia!-Bố nó với bố anh nói, rồi bố nó quay sang nó và anh, nói.-Và quan trọng hơn cả là hai đứa này có tình cảm gì với nhau không nữa. Nếu chúng nó muốn thì làm gì tôi cũng sẽ tìm cách để hủy hôn ước.

Hai bà mẹ nhìn nhau thở dài. Làm sao mà tụi nó có tình cảm với nhau được. Nó thì còn có thể nhưng còn anh thì sao? Anh còn chẳng nhớ nó thì yêu đương gì! Nhưng sự việc trước mặt làm hai bà mẹ ngạc nhiên nhìn nhau.

Anh cầm tay nó, quỳ xuống trước mặt mọi người, nó thấy vậy cũng quỳ theo.

-Bố mẹ, hai bác! Tụi con yêu nhau thật lòng! Mong bố mẹ và hai bác có thể để tụi con đến với nhau, được không ạ?-Anh nói, như cổ phát ra tiếng.

-Đúng vậy! Tụi con muốn ở bên nhau, mọi người cho phép tụi con chứ? Nếu mọi người đồng ý thì dù có chuyện gì xảy ra tụi con cũng sẽ cố gắng vượt qua tất cả!-Nó nói giọng chắc nịch.

-Hai đứa.....-Mẹ anh và mẹ nó.

-Không lẽ con nhớ ra Dương rồi sao? -Mẹ nó nhanh.

-Nhớ ra? Không lẽ hồi trước chúng con từng quen nhau ă?

-Đúng vậy! Các con còn.....-Mẹ nó đang định nói thì bị nó ngăn lại.

-Mẹ à, để anh ấy tự nhớ ra đi! Như vậy sẽ cảm thấy tội lỗi hơn vì đã quên con lâu như vậy khi đã nhớ ra mọi chuyện, như vậy con mới có thể bắt nạt anh ấy chứ!—Nó nói, rồi nhảy nhót với anh làm anh nói da gà. Anh vẫn nhớ vụ tập thể dục lúc 5h sáng đó nhé!

-UI, tha cho anh đi!-Anh nhăn nhó. Cả bốn vị phụ huynh phì cười vì hai đứa trẻ trước mặt. Con của họ! Nếu chúng muốn, họ sẽ làm tất cả!

-Hết chương 28-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 29: Ngày Thứ Hai Rắc Rối!

Ngày hôm sau. Thứ hai.

Cũng như mọi ngày, nó nằm lì trên giường không chịu dậy. Chị giúp việc vào gọi.

-Cô chủ à, cô dậy đi thôi! Bây giờ đã là 6h30' rồi. Nếu cô không dậy thì sẽ muộn học đó ạ!

-Chị đi ra ngoài đi! Để em ngủ chút em tự dậy!

-Thôi mà cô chủ! Ông bà chủ nói nếu không gọi được cô dậy họ sẽ đuổi việc tôi! Cô chủ làm ơn thương tôi với! Ở nhà tôi còn mẹ già con nhỏ, tôi mà bị đuổi thì ai đi làm để nuôi họ đây?-Chị giúp việc nói như mếu.

Nó bực mình. Bố mẹ nó biết nó rất thương người nên dọa chị ấy đấy mà! Đúng là!

-Được rồi, em dậy rồi đây! Chị cứ ra ngoài trước đi!

-Vâng, cảm ơn cô chủ!-Chị giúp việc mừng phát khóc.

Nó nhảy xuống giường, chạy vào nhà vệ sinh làm vsen, thay đồng phục rồi chạy xuống nhà. Nhị vị phụ huynh đã an tọa trên ghế ở phòng ăn từ bao giờ,

-Good morning Mom, Dad!

-Ồ, chịu dậy rồi hả con gái yêu?-Mẹ nó nói mồm.

-Dạ!-Nhớ lại chuyện vừa nãy làm mặt nó xị như cái bị.

-Ăn nhanh rồi đi học không muộn con gái!-Bố nó dời mắt khỏi tờ báo đang đọc dời nhìn về phía nó.

-Bố mẹ định làm gì mà đuổi con đi sớm vậy?-Nó nói rồi liếc liếc mẹ.

-Chúng ta có làm gì đâu! Con nghĩ gì vậy?-Mẹ nó thanh minh. Thật ra bố mẹ nó có một cuộc họp quan trọng vào sáng nay. Nhưng không muốn nhìn thấy nó trước khi đi vì như vậy sẽ lưu luyến và không muốn đi. Thế nên bố mẹ nó thường đi công tác vào lúc nó không có nhà. Và có vẻ nó đã quen với điều đó.

-Bố mẹ đi bao giờ về?-Nó biết tổng cái í định của bố mẹ nó. Nó cũng đâu muốn nhìn thấy bố mẹ nó đi chứ! Nó muốn ở bên bố mẹ mình nhiều hơn nhưng do công việc có quá nhiều, đành chịu vậy!

-Công việc mất hai tuần ở bên Anh và một tuần bên Pháp. Con yên tâm, làm xong chúng ta sẽ về mà!-Mẹ nó an ủi.

-Con biết rồi! Thôi, con xin phép đi học!-Nó cười cười tạm biệt bố mẹ, một công việc nó thường làm. Bố mẹ nó phải đi công tác nhiều nhưng rất thương nó, hề có cơ hội là về với nó dù thời gian rất ít. Nó cũng thương bố mẹ nó lắm.

-Ừ, đừng nghịch gì nhé!-Bố nó trêu.

-Con biết rồi!-Nó hét vọng lại.

Trong phòng ăn còn hai người, ngồi thờ dài thườn thượt.

-Con phải chịu khổ rồi!

Nó đạp xe mãi mới ra đến cổng. Công nhận cái sân rộng thật! Nó đạp xe từ gara ra đến cổng chắc phải mất 20'. Bác bảo vệ vừa mở cổng thì nó thấy trước mặt có một cái xe oto đen. Đầu tiên nó tưởng là anh nhưng không. Cái xe này không phải của anh. Từ trong x era, một người con trai bước xuống với vẻ đẹp trai đến chói mắt, có thể hớp hồn mọi cô gái, trừ nó. Nó nhìn cậu, vội lấy cái kính râm ra đeo.

-Có cần rọc rờ thế không? Anh làm tôi không thể nhìn anh được đó!-Nó mĩa mai.

-Hề lô, vợ yêu!

-Vợ anh? Ở đâu vậy? Sau tôi à?-Nó ngó lại đằng sau. Đương nhiên nó biết cậu thích nó, nhưng nó đâu thích cậu! Phải dứt khoát không cậu sẽ tưởng tượng linh tinh. Cuối cùng thì cậu sẽ là người đau khổ thôi. Nó không muốn cậu khổ. Nó coi cậu như một người bạn thân, một người anh trai. Chỉ vậy thôi!

Cậu nhẩn mặt.

-Em chứ ai! Thôi lên xe đi!-Cậu dụ dỗ nó. Nó không yêu cậu? Cậu sẽ làm cho nó yêu cậu! Trước tiên cứ phải dụ dỗ cái đã!

-Không cần! Tôi tự đi được!

-Em không lên?-Cậu giờ giọng đe dọa.

-Đúng vậy! Tôi có chân, tôi tự đi được!

Không để nó nói thêm câu nào, cậu bế nó lên, định ấn nó vào xe thì. ....

-Mày làm cái gì vậy?-Anh từ đâu chạy ra.

Thật ra anh đã đứng đợi nó từ trước. Định vào gọi nó đi học thì thấy cậu đứng trước cửa. Muốn xem phản ứng của nó thế nào, anh không đi đến mà nấp ở một đoạn xa xa. Anh thấy vui vì nó không lên xe của cậu, không hiểu sao nữa. Nhưng khi thấy cậu nhắc bổng nó lên, máu nóng bắt đầu bốc lên não, xộc lên mũi. Anh mới chạy ra.

-Anh....

Cậu đặt nó xuống. Đi đến trước mặt anh.

-Tao đưa vợ tao đi học. Bộ có gì sai sao?-Cậu luôn coi anh là một người bạn thân thiết. Nhưng một khi đã dính đến yêu rồi thì bạn cũng có thể thành thù.

-Ừ, không sai! Chỉ sai ở chỗ đây không phải vợ mày, mà là vợ tao!-Anh kéo nó về phía mình.

-Vợ mày? Tụi tao chuẩn bị đính hôn! Vợ mày cái khi mốc gì?-Cậu kéo nó.

Cuối cùng là mỗi người một tay, nó bực mình, giằng ra.

-Các anh bỏ tay ra! Tôi có tay có chân, tự đi được! Với cả tôi chẳng là vợ ai nhé! Con gái chính hãng nhé!-Nó tức, kéo xe chạy trước. Anh và cậu cũng trèo lên xe đuổi theo.

Bố mẹ nó ở trong nhà nhìn ra. Bố mẹ nó đã nói chuyện với bố mẹ cậu, họ cũng chẳng quyết định được. Thôi thì tự để bọn trẻ giải quyết với nhau vậy! Còn bố mẹ anh thì cũng đã nói chuyện với bố mẹ Hoài An. Hai bên chuẩn bị quyết định hủy thì Hoài An nhảy ra không đồng ý. Gì chứ Hoài An biết Hoài An với anh chẳng thể có tình cảm gì, nên thà cứ để như vậy để trưc tức nó, sau này sẽ thay thế Hoài An kết hôn với anh cũng được. Thế là cái vụ đính hôn vẫn lằng nhằng như vậy.

Đến trường.

Hai bên cổng trường toàn người là người. Hầu hết là girl. Lí do thì ai chẳng biết. Hai hotboy của trường xuất hiện cùng lúc mà! Ủi, nó điếc tai lắm cơ, chỉ muốn nhảy vào cho mỗi đứa một đấm để im ngay cái mồm vào. Đi đến đâu cũng nghe thấy tên anh với tên cậu. Nhưng bực mình nhất vẫn là. ....

-Đi với anh!-Cậu xuống xe, nhờ bảo vệ cất xe, kéo nó đi làm bao nhiêu cô gái xém xiu, có cả những cô gái chửi rửa nó lằng nhằng các thứ các thứ. Thật bực cẳng bực mà!

-Không! Đi với anh!-Anh cũng không vừa, kéo nó lại. Thế là sân trường nay càng ồn ào hơn.

-Này, mày buông tha cho cô ấy được không?

-Tao mới là người phải nói câu đó!

-...bla...bla..

-.....bla....bla.....

Hai bên cãi nhau qua lại, cuối cùng nhìn sang thì thấy đang nắm tay nhau, còn nó thì chuẩn lẹ từ bao giờ.

-Hết chương 29-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thông Báo Không Có Gì Bất Ngờ!

Vào lớp.

Hai anh chàng mặt bực bội vào lớp. Cứ một lúc lại “liếc mắt đưa điện” cho nhau. Anh có lợi thế hơn, vì anh ngồi cạnh nó. Nó chán chẳng muốn xem hai người này độ mắt, thôi thì đi ngủ vậy! Nó gục mặt xuống bàn. Được một lúc thì thấy có một bàn tay xoa đầu nó. Ngẩng lên thì thấy anh đang nhìn nó triu mến.

-Buồn ngủ lắm hả?

-Đương nhiên rồi! Anh thử ngủ lúc 4h30' và bị gọi dậy lúc 6h30' đi thì biết!

-Sao em ngủ muộn vậy?

-À, em thích đọc truyện, xem phim, viết truyện,.....

-Ai cho em ngủ muộn vậy hả?-Mặt anh biến sắc.

-Ồ thì không có gì làm thì.....

-Từ lần sau ngủ lúc 10h cho anh!-Anh ra lệnh, giọng đanh thép.

-Ồ, anh quá đáng vừa thôi chứ! 10h thì em ngủ làm sao được?-Nó mặt nhăn như khi ăn ớt.

-Không nói nhiều. Anh sẽ cài thiết bị theo dõi vào điện thoại của em. Anh mà biết em ngủ muộn thì liệu đấy!

-Ây, đừng mà!

-Năn nỉ vô ích!

-Thế thì 11h được không?

-Không.

-Đi mà!

-Không.

-Please!

-Không.

-Được, anh không đồng ý thì em sẽ....

Anh nhìn nó. Nó nghĩ nghĩ. Nói gì bây giờ! Bóng đèn trên đầu nó lại sáng trưng.

-....Em sẽ tuyệt thực!-Nó quả quyết. Tuyệt thực thì khỏi phải nói. Nó có thể nhịn đói trong vòng một tuần, nhưng mà phải uống nước.

-Đề xem em dám không!-Anh thách thức.

-Được thôi!

Từ đây bên cạnh, cậu nhìn nó, ánh mắt đượm buồn. “Tại sao không phải là anh mà lại là cậu ấy? Anh có gì không bằng cậu ấy?”. Cậu vẫn chỉ chăm chăm nhìn nó mà chẳng để ý đến ánh mắt buồn khác đang nhìn mình.” Tại sao anh chưa từng để ý đến em dù chỉ một lần? Cậu ấy có gì hơn em? Tại sao anh chỉ coi em là bạn?”

Trống. Bây giờ là giờ ra chơi tiết 4, và nó ăn ngồi lì tại chỗ. Bình thường là nó đã kéo Moon, hoặc anh, hoặc là cậu xuống canteen lấp đầy bụng rồi! Nó đói. Lúc sáng nó mới chỉ kíp cắn một mẩu bánh mì. Thôi cố nhịn vậy. Mới nên hơi đói thôi! Không vấn đề gì cả!

Moon đến chỗ nó, khều tay. Nó ngẩng đầu lên. Nhìn.

-Hay nhì! Mấy ngày nay theo trai chẳng thấy mặt mũi đâu. Bây giờ lại ra làm phiên gác ngủ ngàn vàng của tao à?-Nó nói đều.

-Mày phải thông cảm cho tao chứ! Mày cũng có khác gì đâu! Hôm qua tao gặp bọn thằng Bùm, bọn nó trách mãi.

“Có người yêu là mặt con này dày thêm vài cm đây mà! Nói không ngượng gì cả!”-Nó nghĩ.

-Đứng rồi đấy! Bọn mày bỏ bọn tao theo trai hoài à!-Bọn Bùm từ đâu chui ra.

-Hừ, bọn mày khác quái gì? Thằng Bùm thì lúc nào cũng dính vào con Mon. Còn thằng Bom, lúc nào cũng Mẫn này Mẫn nọ. Lại còn thằng Ben nữa. Đang đủ đốn với em người yêu mới từ nước ngoài về! Thế bọn mày còn trách gì bọn tao hả?-Nó tuôn ra một tràng làm bọn kia ngượng chín mặt. Làm sao nó biết được nhỉ?

-Đâu có đâu!-5đứa đồng thanh phủ nhận.

-Lại còn chối? Đã vậy tao cho chúng mày xem bằng chứng “phạm tội” của bọn mày!

Nói xong nó ném lên bàn một xấp ảnh. Trông nó chẳng khác gì một bà vợ đi đánh ghen cả!- _

-Mày theo dõi bọn tao à?-Cả bọn mặt đã đỏ nọ đỏ hơn, hỏi.

-Đâu có đâu. Tao chỉ thu thập chứng cứ để cho bọn mày đỡ chối thôi. Nhiều khi cũng phải để bọn tao trách bọn mày bỏ bạn theo người tình chứ! Để bọn mày trách mãi thế này khổ lắm!-Nó lắc tay Moon, cười toe toét trêu tức bọn Bùm.

-À, thế bao giờ chúng mày làm đám cưới?-Nó nhớ ra, hỏi luôn.

-Sao mày điều tra kĩ vậy hả?-Cả bọn đồng thanh làm nó với Moon phải bịt tai lại.

-Ấy ấy, đừng giận! Chi là vô tình biết được thôi mà! Chẳng nhẽ muốn giấu bọn tao sao?-Nó lại giở giọng ra trêu.

-Đâu có! Tụi tao định tới thông báo cho bọn mày bất ngờ. Ai dè biết hết rồi!-Ben nói.

-À mà tụi mày không định cưới đi à? Cả nhóm còn mỗi hai tụi mày thôi đó!-Mon tiếp lời.

Nhắc đến đây làm nó trùng xuống. Không biết nên giải quyết thế nào cái vụ đính hôn này đây! Nhưng tin vui của bọn bạn mà! Không nên làm mất hứng.

-Bọn mày lo cho bọn tao à? Thế sao không hoãn ngày cưới lại đợi bọn tao?-Moon lên tiếng trêu chọc.

-Thôi xin mẹ!-Đồng thanh.

-Ồ thế làm đám cưới xong bọn mày vẫn đi học chứ?

-Ờ, đương nhiên! Làm đám cưới chỉ để “oánh dấu” chủ quyền thôi! Còn vụ bầy bi thì đợi đến năm 20 tuổi nhóc!-Bom nói.

-Mong được làm papa thế cơ à?-Nó nhìn Bom, Bom lại nhìn Mẫn. Ôi hai đứa kia mặt đỏ như sắp nổ. Thấy thế thì nó..... ào.... Một xô nước vào mặt thằng Bom với Mẫn.

-Mày làm cái quái gì đấy?

-Dập lửa dập lửa!-Nó nhe răng.

Bom đuổi nó chạy xung quanh lớp làm lớp nào loạn kinh người. Bọn Bùm đã công bố thân phận thực rồi. Cả Moon nữa. Nhưng nó thì vẫn muốn giấu. Bây giờ chưa phải lúc.

-À, hai bọn mày làm phù dâu nhé!

-Bọn tao?-Nó chỉ vào mình với Moon.

-Ừ!

Nó cười sặc sụa. Thử nghĩ xem nó mặc váy. Thật như diễn xiếc kìa!

-Đi mà!

-Được rồi! Mà có phù dâu nào mặc quần jean không mày?-Nó hỏi một câu ngây thơ vô “số” tội. Và kết quả là được 6 cái bạt tai vào đầu kèm câu nói:-Hỏi ngu!

-Tao mời cả Hoài An nhé!-Nó hỏi.

-Ừ, cũng được, dù gì tụi tao cũng chưa tìm được người nữa.-Cả bọn đồng ý ngay, vì biết Hoài An là người tốt, không giống Hoài Anh.

-Thế còn phù rể?

-Đương nhiên là....

Ba anh chàng quen thuộc hiện ra trước mắt. Đương nhiên là anh, cậu và chàng rồi!

-Hừm, thế này thì đủ cặp rồi nhỉ!-Bùm liếc liếc.

-Ôi, dàn phù dâu phù rể này thu hút nhiều girl với boy lắm đây!-Mon nói.

-Ok thế thôi tại tao đi đây! Còn nhiều việc phải làm lắm! Tuần sau cưới rồi! Tới bọn tao gửi thiệp cho!

-Cưới tập thể?

-Yes yes!

-Ừm thế đi đi! Trèo tường hả?

-Đương nhiên rồi!

-Bye!-7, à không 10 đũa đồng thanh.

Hà, Moon lại dính lấy Khiêm. Thật muốn nổi hết da gà lên mà! Nó liếc xéo Moon. Moon chẳng thèm để ý đến nó, đi xuống canteen với chàng.

-Sao, không đi ăn à? -Anh chạy đến hỏi.

-Tôi không đói.-Nói rồi nó xuống bàn Hoài An nói về vụ phù dâu trong đám cưới. Hoài An vui vẻ đồng ý.

-Hết chương 30-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Trò Gì Nữa Đây?

Nói chuyện với Hoài An một lúc, nó nhảy về bàn nằm ngủ. Không đi ăn được thì đi ngủ vậy! Thế mà đang định ngủ thì.... “Ủây! Mùi hamburger ở đâu mà thơm thế! Nghe thấy cả tiếng nhai chân trâu nữa chứ. Không biết đứa nào bày trò treu tức bà đây!”-Nó thật bức mình ngẩng lên. Đập vào mắt nó là cảnh anh đang cắn miếng hamburger to đùng.

-Không muốn ăn sao? -Anh vừa nhai vừa hỏi nó.

Nó chẳng thèm trả lời, cúi xuống ngủ tiếp. Vừa gục xuống đã bị một cánh tay nào đó kéo đi.

-Tôi đã bảo là không rồi cơ mà!

-Là anh, không phải cậu ta! -Cậu lên tiếng.

-Ủa, anh kéo tôi ra đây chi? -Ngó quanh thì thấy mình đã ở canteen.

-Xuống đây ăn chứ làm gì? Em hỏi hay thật! -Cậu cốc nhẹ vào đầu nó!

-Tôi không đói! Tôi chỉ....uầy, ngon thế! -Đang định kiểm có thì thấy trước mặt có 5 cái hamburger to bự với 5 cốc trà sữa bạc hà mát lạnh.

-Em ăn đi! -Cậu đẩy mấy cái hamburger ra trước mặt nó. Nó đang định cầm lên gặm thì....Không được! Không được ăn! Mình phải nhịn! Vì sự nghiệp viết truyện, đọc truyện, xem phim và ngủ muộn! Cố nhịn nào!

-Thôi, tôi không đói! -Nó đẩy lại về phía cậu.

Ngẫm nghĩ. Nó sao vậy nhỉ? Mọi hôm ăn nhanh hơn heo cơ mà! Không lẽ muốn giảm cân?

-Sao vậy? Sợ anh hạ độc sao?

-Anh là ai mà tôi phải sợ? Chẳng qua...-Đang định nói nốt thì bị cướp lời.

-Chẳng qua cô ấy không nghe lời tao nên chịu phạt thôi!-Anh từ đâu chui ra khoác vai nó.

-Bỏ tay ra! Nóng nực!-Nó gạt tay anh.

Nó bỏ đi lên lớp. Bỏ lại dưới canteen hai anh đẹp trai bơ vơ đứng nhìn nhau.

-Mày có cần làm quá lên thế không?-Câu nhìn anh, ngồi xuống ghế.

-Đâu liên quan đến mày!-Anh bình thản ngồi xuống ghế đối diện.

~~~~~Im lặng~~~~~

-Chúng ta còn có thể làm bạn không?-Anh hỏi cậu, thằng bạn thân nhất của anh.

-Tao cũng chẳng biết nữa. Nhưng chắc là vẫn có thể! Hoặc là không! Tùy từng trường hợp thôi!

-Dù có chuyện gì xảy ra, mày nên nhớ một điều. Tao luôn coi mày là bạn!-Anh nói giọng chắc nịch.

Đứng lên đi về lớp. Còn mình cậu ở đó. Tại sao thằng bạn thân nhất của cậu với cậu lại yêu cùng một người? Lại còn là yêu tha thiết, không thể quên. Thật thảm hại!

Tan học.

Nó chạy trốn về nhà trước trong khi anh và cậu đi lấy xe.

Về đến nhà, nó chẳng thèm liếc cái phòng khách, vì nó biết bố mẹ nó đã đi công tác rồi.

Thả người lên chiếc giường êm ái của mình, nó lười biếng không muốn đi thay đồ. Bỗng cái bóng đèn yên vị trên đầu nó lại sáng lên! Dạo này hay sáng thật. Được đột sáng hết công suất đây mà! Nó nghĩ, miệng thì cười đều.”Việc gì ta đây phải nhịn đói nhỉ! Ta đã có cách. Cách này vừa cứu mình, vừa có thể thử lòng xem anh ấy có yêu mình thật lòng hay không mà!”

Nghĩ xong nó chạy ù vào nhà vệ sinh thay quần áo, vợ chìa khóa xe trên bàn, chạy xuống gara lấy xe đi trong vòng 1’ làm người giúp việc chẳng kịp nói câu gì.

Nó phi xe đến trụ sở chính của bang.

-Cô bé, đây không phải nơi trẻ con có thể vào được đâu!-Người canh ở trước cửa nói khi thấy nó hung hỏ xông vào không để ý ai.

-Lính mới hả?-Nó chẳng giải thích gì mà hỏi một câu khiến gã ngơ ngẩn.

-Này, nhóc con ăn nói cho hể hoi. Biết đây là đâu không mà dám hỗn xược như thế?

-Về dọn đồ đi nhé! Từ mai không cần đi làm nữa đâu!-Nó nói rồi đi vào, trước đó còn ném cho gã đó một cái thẻ tín dụng và một cái thẻ của bang. Gã đó cầm hai cái thẻ lên và shock tột độ. Con bé đó là thành viên cấp cao trong bang sao? Chưa hết, gã nhìn vào thì thấy mọi người cúi rạp người, chào nó là..... đại tỷ! Con bé đó là bang chủ ư? OMG! Gã vội chạy vào quầy trước mặt nó, van xin.

-Bang chủ, em xin lỗi! Em là lính mới chưa hiểu chuyện, mong bang chủ bỏ qua cho em!

Nó phẩy phẩy tay. Bọn đàn em biết điều, lời gã ra.

-Ai cho nó vào đây làm việc vậy hả? -Nó lên tiếng đánh thép. Ở bang nó rất lạnh nha!

Tất cả im lặng, bỗng có một tiếng nói vang lên.

-Là tao!-Không ai khác, đó chính là Moon.

-Vào phòng tao nói chuyện!

-Còn tên này thì sao đại tỷ?-Một đứa lên tiếng.

Nó ngẫm một lúc, thôi thì tha cho vậy!

-Chuyện hể hể ra căn cứ ngoài Hà Nội!-Nó nói rồi đi trước, Moon lẻo đẻo theo sau. Đằng sau lưng là tiếng của gã đó.

-Cảm ơn bang chủ, cảm ơn đại tỷ.

Vào phòng.

-Sao mày không nói cho tao biết?

-Ồ, tao gọi điện nói cho mày rồi mà!-Moon nói, mặt ngơ ngơ.

-Mày gọi bao giờ?

-Lúc trưa, lúc đó mày nhắc máy nghe mà! Nhưng mỗi tội chả nói gì, chỉ nghe thôi xong cúp máy. Tao tưởng mày đồng ý chứ!

-Lúc trưa?-Nó nhớ lại, sờ tay tìm điện thoại.

-Chết, tao quên điện thoại dưới canteen trường rồi! Cho tao mượn điện thoại của mày!

Moon rút điện thoại ra đưa cho nó.

-Èo khiếp, lại còn hình nền hôn nhau nữa sao?

-Không mượn thì đưa đây!-Moon ngượng chín mặt, đưa tay giật điện thoại.

-Ày, bình tĩnh.-Nó gọi vào điện thoại của nó.

-Alo!

-Tôi là chủ nhân cái điện thoại này, ai đang cầm nó vậy?-Nó nói một cách...không cảm xúc.

-Vậy hả?-Tiếng người bên đó nói.

-Thế Anh?

-Ừ! Sáng nay em đi vội quá quên điện thoại dưới canteen, anh cầm về hộ em rồi!

-Anh cứ cầm điện thoại đó cho tôi! Mai tôi lấy, nhớ ai gọi thì không nhắc máy nhé!-Nó định bảo chiều lấy nhưng nghĩ ra gì đó nên thôi.

-Ok!

Cúp máy mà chưa để cậu nói thêm câu nào nữa.

-Thôi bỏ qua chuyện này đi. Giờ ta có chuyện muốn nhờ mày!-Nó quay sang Moon, cười tinh ranh.

-Lại bày trò gì nữa đây nội? -Moon nói rồi thở dài. Nó thì lạnh mà cũng lạnh lắm nhé! Đã quậy là banh trời luôn! Không biết ai là nạn nhân đây! Thật tội nghiệp.

Ở một nơi khác, anh đang uống nước bỗng...ất xì! Nước đổ ra đầy áo. Chết tiệt!

-Hết chương 31-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bước Đầu Của Kế Hoạch!

-....bla.....bla.....bla.....bla....-Nó kể một lèo rồi vợ vội cốc nước trên bàn, uống như chưa từng được uống.

-Mày thâm thật!-Moon dơ tay thán phục.

-Chuyện, tao mà lại! Mà sao hôm nay mày lại ở đây? Không ở nhà đóng phim tình cảm với Gia Khiêm nữa sao?

-Phim phò gì! Chuyện đời thực mà! Tao đến đây lấy đồ, chuẩn bị về không anh yêu đợi!

-Khiếp quá hai ông bà!

-Mày khác quái gì! Lúc nào cũng dính lấy "anh yêu" của mày như sam í!

-Tao như thế bao giờ? Mày vớ vẩn! Thôi về đi không anh yêu của mày chờ đợi mòn mỏi ở nhà!-Nó đẩy Moon đi.

-Ok baby! Chiều tao qua! Về trước nhé!-Moon dơ tay tạm biệt.

-Ừm, bye!

Xong, trong phòng còn mình nó. Nó lọ mọ đi đến bàn làm việc quen thuộc, ngồi xuống, bật máy tính tìm các loại mĩ phẩm(Nó chẳng bao giờ dùng mĩ phẩm nhưng đây là trường hợp ngoại lệ. Với cả đồ của nó ở nhà bị anh theo dõi hết rồi! Nghe anh nói theo dõi tưởng đơn giản là theo dõi điện thoại máy tính, các thứ có thể lên mạng được của nó. Nhưng dù gì anh cũng là một hacker nằm trong top đầu thế giới, lại còn có sự giúp sức của.....người nhà nó, camera nhà nó nữa thì thừa biết nó có mua điện thoại hay máy tính mới không. Tuy nó cũng là một trong những hacker giỏi nhất thế giới nhưng không may thay lại.....xếp sau anh một bậc. May mà anh không hack luôn các đồ điện tử trong bang nó. Không thì chắc nó chỉ còn nước tự tử thôi!~_~). Tìm xong nó phi vù đi mua.

Mua một đồng về nhà, nó xách lên phòng trong sự ngỡ ngàng của người làm. Cô chủ của họ cũng dùng mĩ phẩm ư?

-Cô chủ, cô có muốn ăn gì không ạ?

-À, chị nhắc em mới nhớ! Chị làm đồ ăn cho em nhé! Nhiều thật nhiều vào!

-Vâng!

Nó lại tiếp tục lúi cái đồng đồ đẩy lên phòng. Đóng cửa phòng, nó ném thẳng đồng đồ xuống sàn một cách không thương tiếc. Xong, sức nhớ ra là có biết trang điểm quái đâu! Nó tự đập vào mặt mình một cái. Điện thoại thì để bên chỗ Thế Anh mất rồi! Đành dùng điện thoại bàn gọi cho Moon vậy! Nó tự nhủ thế rồi phóng xuống nhà. Bấm dãy số quen thuộc, áp vào tai. Người nghe làGia Khiêm.

-Alo!

-Khiêm?

-Ừ, tôi đây! Tìm Moon à?

-Yes yes! Nó đâu rồi? Cho tôi mượn vợ anh chút!

-Cô ấy đang nấu ăn. Có chuyện gì gấp không?

-Có, gấp lắm! Liên quan đến tính mạng tôi đây! Thế nên anh đưa máy cho nó ngay!-Nó dường như sắp mất hết kiên nhẫn.

-Nghiêm trọng thế cơ à? Cô đang ở đâu để tôi gọi Lâm với Thế Anh đến?

-NÀY, ANNH VỪA PHẢI THÔI CHÚ! TÔI CẦN NÓI CHUYỆN VỚI MOON! ANH CÓ CẦN KEO KIẾT BURN XIN VẬY KHÔNG? TÔI CHỈ MUỐN VỢ ANH MỘT CHÚT THÔI MÀ! ĐÀN ÔNG CON TRAI GÌ MÀ NHIỀU CHUYỆN THẾ? Bây giờ thì ĐƯA MÁY CHO NÓ NGAY!-Nó nói như hét vào máy. Dây thần kinh nhăn nhai của nó đứt hẳn rồi!

-Áy, từ từ! Làm gì mà nóng thế? Tôi đưa là được chứ gì?-Chàng hiểu chuyện liền chạy xuống nhà đưa máy cho Moon.

-Alo, tao đây! Có chuyện gì thế?

-Tao là tao muốn vớ vào cái bản mặt của thằng chồng mày lắm rồi đấy nhé!

-Anh trêu gì nó à?-Moon quay sang chàng. Chàng không trả lời, chỉ nhún vai.

-Rồi, hạ hoả, hạ hoả. Thế có việc gì? Vừa gặp xong giờ lại gọi. Nhớ tao quá à?

-Thôi đi má! Chẳng qua tao quên chưa nói là tao không biết trang điểm. Mày biết thì đến làm hộ tao rồi tiến hành kế hoạch luôn. Khỏi đợi đến chiều!

-Ừì, tưởng chuyện gì! Đợi 5' tao qua liền!

-Ok!

Cúp máy.

-Em lại đi à?-Chàng nhăn nhó.

-Ừ! Một lúc thôi! Rồi em về ngay mà!

Mặt chàng xụ xuống. Moon biết ý, tặng cho chàng một nụ hôn phớt lên đôi môi đang mấp máy của chàng.

-Một lúc thôi mà! Em sẽ về sớm nhất có thể! Bye bye!- Vừa nói, Moon vừa cầm chìa khoá trên bàn chạy xuống gara lấy xe. Không quên hôn gió nữa.

Sau khi nhận được nụ hôn đó, tâm trạng chàng tốt hơn hẳn.

-Về sớm nhé! Anh chờ!-Chàng vẫy vẫy.

~~~~~5' sau~~~~~

Tại nhà nó.

-Mày ngồi im!-Moon nhăn nhó mắng. Bồi bồi chất chất lên mặt nó mấy thứ mỹ phẩm.

-Nhưng mà ngứa! Cái quái gì vậy? Thế mà ngày nào mày cũng chịu được mấy cái này trên mặt hả? -Nó vừa gãi mặt vừa cãi lí.

-Mặt tao trang điểm nhẹ, tự nhiên. Còn mặt mày bây giờ phải làm nhiều lớp cho giống bệnh. Chịu khó đi cung!.....Nào, ngồi im để tao làm, xong còn phải về nữa!

-Dối! Mới xa nhau có 5' mà làm như 5 tiếng không bằng!

-Kệ người ta!

Trong khi nó với Moon đang ngồi hí hoáy với đồng hồ trang điểm thì bên nhà cậu, cậu đang ngồi trên giường, nhìn chăm chăm vào điện thoại của nó.

-Có nên mở không đây? -Cậu cứ tự hỏi câu này suốt từ lúc cầm điện thoại của nó.

Đắn đo một hồi, cậu quyết định mở.

-Mặt khẩu? Là gì nhỉ? -Cậu gãi đầu.

-Ngày tháng năm sinh à? -Cậu tự nói rồi nhập vào 4 số: 0109. Và màn hình hiện lên dòng chữ: Thử lại.

Cậu đâu biết rằng ý của cậu gần đúng. Mặt khẩu điện thoại nó là:1924. Ý là ngày tháng năm sinh của nó nhưng bỏ hết số 0 đi. Thế là cậu đánh phá khoá. Hình nền của nó là nó và.....một con chó cưng trắng tinh. Cậu nhìn ảnh nó một lúc rồi vào mục ảnh. Và hiện ra trước mặt cậu là một loạt ảnh của nó và anh. Điều đó làm cậu khá buồn. Nhưng trong đám ảnh đó có cả ảnh của nó với cậu. Nhìn những bức ảnh đó, cậu bất giác mỉm cười. Nhiều khi cậu nghĩ mình như một thằng ngốc. Biết rõ nó thích anh, anh thích nó, nhưng không thể dùng yêu nó và quay sang thích Hoài An được. Cậu đã từng thử mở lòng với Hoài An và cố quên nó, nhưng không thể. Hình ảnh của nó cứ lộn vồn trong đầu cậu. Nhiều khi cậu rất muốn hỏi nó rằng: "Em có mỗi chân không khi cứ chạy loang quanh trong đầu anh thế?". Cậu tự cười chính bản thân mình.

Cậu lấy điện thoại của nó gửi ảnh nó, ảnh nó và cậu sang máy mình để tiện ngắm. Cậu định đọc cả tin nhắn cơ. Nhưng mà thôi! Cậu cũng nên tôn trọng quyền riêng tư của nó chút nhỉ! Có lẽ chỉ là cậu tự an ủi mình như vậy, chứ thật ra cậu sợ nhìn thấy tin nhắn của nó với anh sẽ khiến cậu đau lòng hơn mà thôi!

Cậu lại bắt đầu nhìn ảnh nó rồi cười, y như một thằng tự kỉ!

-Hết chương 32-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Các Bước Tiếp Theo Và Sự Chiến Thắng!

25' sau khi ngồi tô tô vẽ vẽ lên mặt nó.

-Xong chưa mày?

-Chờ chút!..... Xong rồi đây!!!-Moon chỉnh chỉnh một chút rồi cầm gương đưa cho nó.

-Ủầy, mày siêu thật! Trông tao cứ như kiểu cả tháng chưa ăn í! Xanh xao thấy ớn!-Nó dơ ngón cái về phía Moon.

-Đương nhiên, tao mà! Mà làm gì làm nhanh lên tao còn về nữa!

-Đây! Nhớ anh yêu rồi hả?-Nó cười cợt.

-Nhớ từ lúc mới rời khỏi nhà cô nương ạ!-Moon búng trán nó.

-Au, mày mạnh tay thật! Rồi, bây giờ mày xuống nhà bảo người làm điễn sâu vào rồi gọi cho tên Lâm đi!

-Ok!-Moon đi xuống nhà, dặn dò dặn dò người làm. Mấy chị giúp việc cười cười khi biết kế hoạch của nó. Thôi thì phản anh lần này vậy! Còn nó thì nằm trên giường đắp chăn bông bật điều hoà.

-Alo!

-Alo, tôi Lâm nghe đây!

-Anh Lâm à? Tôi Moon đây! Cái Dương có chuyện rồi!

-Có chuyện?-Anh bên kia đang cầm chiếc cốc bỗng rơi choang.

-Cô ấy đang ở đâu? Cô ấy gặp chuyện gì?-Anh hoảng hốt.

-Nó đang ở nhà, anh qua đi rồi tôi sẽ kể sau!

-Tôi qua ngay!-Nói rồi anh cúp máy, phi như bay đi lấy xe rồi đến nhà nó.

Đến nơi.

Anh không thèm bấm chuông, xông thẳng vào nhà.(vì trước khi đi bố mẹ nó đã làm cho anh một chùm chìa khoá nhà nó) Hướng chạy đến của anh là phòng nó. Chạy qua phòng ăn, anh bị người làm ngăn lại.

-Có chuyện gì?-Anh bực bội vì bị ngăn lại trong khi đang rất muốn thấy nó.

-Cậu à, cậu là người mà cô chủ nghe lời nhất! Cậu mang bát cháo này lên khuyên cô ấy ăn được không?

-Sao vậy?

-Dạ, cô chủ hôm nay không ăn gì, mà hôm qua cô ấy cũng bỏ bữa nên ngất ở dưới nhà, cô Moon mới tới mang cô chủ lên phòng. Không hiểu có chuyện gì mà ai nói gì cũng không ăn. Trước khi cô ấy tỉnh dậy chúng tôi đã mời bác sĩ. Bác sĩ nói nếu cô ấy còn không ăn thì sẽ bị tụt đường huyết, rất dễ gây đột quỵ !

-Được rồi, đưa cho tôi!-Anh nói rồi bê bát cháo lên phòng. Mấy chị giúp việc ở dưới cười tủm tỉm với nhau.

Cạch.

-Anh tới rồi à?-Moon nói.

Anh gạt đầu, tiến lại gần chỗ nó. Nó đang ngồi trên giường, nhìn về phía cửa sổ. Anh ra hiệu cho Moon ra ngoài. Cùng lúc đó Moon cũng nhận tín hiệu từ nó là có thể về rồi. Moon gạt đầu đi ra cửa. Đóng cửa lại rồi phóng xe vèo vèo đi về.

Trong phòng, nó nhìn anh, không nói gì. Anh tiến lại gần nó, ngồi lên giường.

-Sao em không chịu ăn vậy?-Anh nhẹ nhàng, vuốt tóc nó như một người cha dỗ ngọt đứa con của mình.

Nó dùng gương mặt xanh xao mà nó với Moon tạo ra nhìn anh, dùng giọng yếu ớt nói.

-Khôn phải em đã nói rồi sao? Em sẽ không ăn gì cả cho đến khi anh đồng ý với yêu cầu của em.

-Yêu cầu nào?

-Anh quên rồi sao? Là cái này này!-Nó dơ chiếc iphone 6s hồng của mình ra.

-À, anh tưởng chuyện gì! Cái này thì không được! Em phải ngủ sớm để tốt cho sức khoẻ!

-Anh cũng có ngủ sớm đâu! Lúc nào cũng thức đến tận 3,4h sáng mà!

-Sao em biết?-Đúng là anh phải thức đến tận 3,4h sáng để giải quyết chuyện công ty, chuyện trong bang nữa! Nhưng mà tại sao nó lại biết? Đó là điều anh thắc mắc.

- Tại sao em không biết? - Nó hỏi lại.

- Em.... - Anh không biết nói gì, chuyển chủ đề. Một giám CEO công ty lớn nhì thế giới như anh cũng chỉ là một thằng bé 17 tuổi không biết cãi nhau trước mặt nó.

- Mà thôi! Em ăn đi!

- Em không ăn!

- Ăn đi!

- Anh không nghe rõ à? Em nói là: Em.....Không.....Ăn!

- Em muốn gì? - Anh cũng là người không thể nhẫn nhịn lâu như nó!

- Em muốn thức đến 12h!

- Được rồi! À khoan! Trên trường em chỉ nói là 11h thôi mà!

- Không nói nữa! Anh đồng ý rồi! Thank you! - Nó nói rồi vui vẻ cầm bát cháo ăn! Dù nó không nhịn hai ngày nhưng nó cũng nhịn nguyên nửa ngày rồi! Đói muốn chết à!

Anh nhìn nó, mỉm cười! Đúng là trẻ con mà! Anh xoa đầu nó.

Nó cứ ăn, không thèm để ý đến anh. Chỉ biết là mình đang được ăn và mình đã được thức khuya! Yêu đời quá đi! Nó húp xong bát cháo trong vòng hai phút.

- Đói lắm à? - Anh kinh ngạc với tốc độ ăn của nó. Ăn như kiểu nó mà sao chưa bị béo phì nhỉ?

- Đương nhiên rồi! Anh hỏi thừa!

- Muốn ăn nữa không?

- Muốn, nhưng không phải là cháo!

- Berger và trà sữa nhé!

- Oh! Anh muôn năm! Đi thôi!

Anh dắt nó đi. À không, là nó kéo anh đi! Lúc đi qua phòng bếp nó còn nháy mắt với mấy chị giúp việc và bác quản gia, ý là đã thành công. Mọi người dơ ngón cái lên với nó rồi cười. Nó kéo anh đi thật nhanh ra xe, chẳng để anh nói câu nào. Ra đến xe, nó thả tay anh ra. Lúc này, anh mới có cơ hội nói.

- Em không cần thay quần áo sao? - Anh nhìn nó từ trên xuống dưới.

Nó nhìn mình từ dưới lên trên. Chết thật. Vừa nãy nó thay đồ ở nhà để giả bệnh mà quên mất.

- Sao anh không nhắc em sớm?

- Em có chịu cho anh cơ hội để nói đâu!

Nó nguyền anh một cái rồi chạy ào lên phòng để thay đồ. Gì chứ phải nhanh lên còn đi ăn. Dạ dày của nó sắp đánh vào nhau rồi. Ăn có tí cháo sao no nổi chứ!

Thay xong, nó chạy xuống. Anh đã đợi sẵn trong xe. Nó ngồi vào xe, thắt dây an toàn.

- Đi thôi!

Chiếc xe chạy đi. Dừng lại ở quán Ding Tea, quán mà nó thích nhất cái Hà Nội này. Quán đó bình dân mà đẹp, gọn gàng, sạch sẽ. Ở đó còn có cả sách và truyện trên giá nữa!

- Sao anh biết em thích đến đây?

- Sao anh lại không biết? - Anh có cơ hội trả thù nó luôn vụ vừa nãy.

- Bởi vì em đầu cho anh biết! - Nó trả lời ngay. Anh không biết nói gì. Hoá ra anh lại gây ông đập lưng ông rồi!

- Thôi em xuống xe đợi anh! Anh đi gửi xe cái đã!

-Ừm, nhanh nhé!

-Ok!

Nó xuống xe. Anh đi tìm chỗ để xe. Đúng lúc anh vừa đi thì một cái khăn đập vào miệng nó. Thật khó chịu.

-Ừm...um...um...-Nó dẩy dựa. Nó rất khỏe. Nó thấy dây không có tác dụng liền huych vào bụng người mặc áo đen đó một cái. Người đó thả nó, ômm bụng. Nó đá một phát vào vai hắn. Thấy tình thế bất lợi cho mình, tên đó liền bỏ chạy. Đúng lúc đó anh tới.

-Em nói chuyện với ai vậy?

Chưa kịp trả lời, đúng hơn là chưa kịp mở miệng, nó ngất.

Anh ôm lấy nó, lay người.

-Này, em sao vậy? Tỉnh lại!

Lúc đó, ở một nơi không xa, một gã đàn ông ôm bụng, ôm tay, cố gắng bấm điện thoại, áp lên tai.

-Cô chủ, thất bại rồi!

-Thất bại? Đúng là ăn hại mà! Có một đứa con gái mà cũng không bắt được!

-Nhưng thưa cô, con bé đó rất khỏe, nó còn biết võ nữa!

-Không lí do gì hết! Đợi thời cơ, bắt lại cho tao!

-Dạ, cô chủ!-Tên đó nói rồi cúp máy, lết vào nhà thuốc mua băng keo.

-Hết chương 33-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Này Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Bị Bán Với Giá 0đ!

Anh bế nó ra xe trước bao nhiêu con mắt của cả trai lẫn gái: ngưỡng mộ có, ghen tị có, tức giận có, hận thù có,.... Và đương nhiên ánh mắt tức giận và hận thù là của Hoài Anh. Hoài Anh đã theo dõi anh và nó suốt. Bất kể anh đi đâu hay làm gì Hoài Anh cũng đi theo. Không hiểu cô ta có bị rảnh rồi quá mức hay không.

Đặt nó vào trong xe, anh gọi điện cho quản gia nhà mình, nói.

-Bác à? Cháu đây! Bác gọi bác sĩ đến nhà mình hộ cháu nhé! Về cháu sẽ giải thích sau! Chào bác!-Nghe thấy tiếng trả lời của bác quản gia anh mới cúp máy. Rồi anh ngồi vào trong xe, phi với vận tốc 130km/h. Anh muốn nó về nhà thật nhanh để khám. Không biết là có chuyện gì mà tự nhiên ngất. Lòng anh bây giờ nóng như dầu sôi vậy!

Về đến nhà, anh bế nó vào. Bác sĩ đã chờ sẵn ở đó.

-Thiếu gia, cậu đã về. Ồ! Tiểu thư bị làm sao vậy?-Quản gia lo lắng nhìn nó.

-Cháu giải thích sau! Bác sĩ, theo tôi lên phòng!-Anh nói với bác quản gia rồi quay sang bác sĩ.

-Vâng, thiếu gia!-Ông bác sĩ nghe lời theo sau anh.

Lên phòng anh.

-Ông kiểm tra xem cô ấy bị làm sao!

-Vâng!-Ông bác sĩ lại gần nó, kiểm tra tổng thể, kiểm tra đến miệng thì dừng lại, tiến lại phía anh.

-Thiếu gia!

-Cô ấy sao rồi?

-Dạ, tiểu thư đây là bị bịt thuốc mê, không có gì đáng lo ngại cả!

-Được rồi, ông đi đi!

-Vâng, chào thiếu gia!

Ông bác sĩ ra ngoài. Trong phòng còn anh với nó. Anh đi đến gần giường, ngồi xuống. Nhìn nó, ngủ một cách rất bình yên. Anh vuốt tóc nó. Mùi hương sữa thoang thoang toả ra từ tóc nó, mùi mà anh rất thích. Anh thăm rủa trong lòng, anh mà bắt được tên nào dám bịt thuốc nó, anh nhất định sẽ không để yên.

Thu hồi tay lại, anh vẫn nhìn nó. Có vẻ anh không chỉ đơn thuần là ngồi cạnh giường nữa, mà là....nằm xuống cạnh nó. Kéo nó vào lòng, anh ti cầm lên tóc nó. Anh quả thật nghĩ mình khá là thừa nước đục thả câu. Nhưng mà kệ, anh muốn như vậy. Làm quân tử lâu rồi thử làm tiểu nhân một lần vậy!

Ôm nó, anh chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ ngon nhất từ trước tới giờ của anh.

6h chiều.

Nó lơ mơ tỉnh dậy. Thấy trên mình có một cái khối gì đấy đè, khá nặng. Nó nghĩ mình vẫn ngủ, bị bóng đè. Nó cố dẩy dựa để thoát ra khỏi. Dẩy được ít lâu thì anh ôm chặt nó.

-Nằm im đi!

Nó nhận ra. Là anh đang ôm nó ngủ sao? Nó bắt đầu tưởng tượng lung tung.

-Này, anh có làm gì em không đấy?-Nó nghi ngờ hỏi.

-Có thì sao mà không có thì sao?

-Có thì em sẽ đá anh bay sang Mĩ ngồi uống trà với Obama. Còn không thì em sẽ tát anh bay hàm vì cái tội ôm em trái phép.

-Em làm gì dữ vậy? Anh có làm gì em đâu?-Anh nói, tay vẫn ôm nó.

-Bây giờ thì buông ra được rồi đấy!-Nó gỡ tay anh ra.

-Không buông!

-Ha, bản cô nương ta đây định miễn tội cho anh vì đã cứu em về. Thế mà thái độ của anh lại như vậy! Anh muốn đi lấp rãnh giả rồi phải không?

-Em nghe này! Anh.....à không, em là người của anh! Anh muốn làm gì em là quyền của anh! Em không cần quan tâm!

-Hơ, vậy hả? Thế giấy bán thân đâu?

-Giấy bán thân nào?-Anh ngờ ngợ.

-Không phải anh nói em là người của anh sao? Giấy bán thân đâu? Không có thì đừng có mạnh miệng. Em là của em, không phải của ai cả!

-Vậy sao?

-Ừm!

-Nhưng anh có cái còn có hiệu lực hơn cả cái giấy bán thân gì đấy!

-Cái gì?

-Câu chứng nhận bán em cho anh của bố mẹ em với giá 0đ!

-Anh điều vừa thôi! Con gái cung của họ mà họ có thể bán, à không, cho không đi như vậy được à?

-Em muốn kiểm chứng không?

-Đương nhiên rồi!

Anh ngồi dậy, rút điện thoại ra gọi cho mẹ nó. Trước đó cong bật loa cho nó nghe ké.

-Alo, bác gái ạ? Là con đây!

-Chào con! Sao gọi cho bác giờ này? Nhớ bác à?-Mẹ nó bông đùa.

-Vâng, quả thực con rất nhớ bác đó nhé!

-Ngọt miệng quá! Thế có chuyện gì?-Mẹ nó dịu dàng khiến nó tức chết mất! Sao mẹ nó lại dịu dàng với anh hơn cả với nó chứ?

-À, con cần thưa với bác một chuyện!

-Hửm? Con cứ nói đi!

-Dương, có thể là của con được không ạ?-Anh hỏi trắng trợn trước mặt nó. Quả thực câu hỏi đó cũng làm mẹ nó ngạc nhiên, nhưng rồi cũng hiểu ý, nói.

-Con bé nó là của con sẵn rồi mà!

-Vậy coi như bác bán cô ấy cho con với giá 0đ nhé!

-Ừm, cứ nói là vậy đi!-Mẹ nó cười hiền.

Đến đây thì nó không chịu được nữa, hét vào điện thoại.

-Mẹ à, sao mẹ lại bán con cho anh ấy chứ? Lại còn 0đ nữa. Bộ con không đáng giá một xu thôi sao?

-A con gái, con ở cùng thằng bé sao? Tiến triển nhanh thật!

-Mẹ à!!!!

-Ừm, để xem nào! Con rất đáng giá nên không biết bao nhiêu, lấy đại số 0 cho đẹp!

-Mẹ, số nào không lấy lại lấy số 0 chứ?-Nó nũng nịu.

-À thôi nhé mẹ có việc bận! Hai đứa chơi vui nhé!

-Ồ khoan đã mẹ....-Nó chưa kịp nói xong thì mẹ nó tắt máy. Quay sang thì thấy anh đang nhìn nó đầy khiêu khích. Nó chán chường muốn đòi co nữa. Đang cảm thấy "tủi thân ghê gớm"!

-Rõ rồi chứ?-Anh nói.

-Vâng vâng, anh làm gì, nói gì cũng đúng. Giờ thì 데o em về! Tối rồi!-Nó bĩu môi. Chẳng qua anh có cả bốn vị phụ huynh chống lưng thôi! Không thì nó đã cào rách mặt anh rồi!

-Làm gì gấp thế?

-Em mệt, em muốn về ngủ.

-Ngủ ở đây cũng được mà!

-Giờ anh đưa em về hay em đưa anh sang hoang mạc Sahara cười lạc đà đây?-Nó đe dọa.

-Rồi, rồi, anh đưa em về đây, vợ nhỏ!

-Vợ nhỏ? Không lẽ anh còn có vợ lớn?-Mặt nó biến sắc, không để ý đến việc anh gọi nó là vợ.

-Đâu có, anh chỉ gọi thế thôi! Bộ em ghen hử?

-Ghen cái đầu anh. Đi thôi!-Nó ngượng quay đi. Anh theo sau nó, phì cười.

-Hết chương 34-

Chúc mọi người đọc chuyện vui về!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ta Đây Không Sợ Gì, Chỉ Sợ Kim Tiêm!

Anh đưa nó về, trước đó không quên hôn nó một phát và được nhận thêm quà khuyến mại là một cái tát.

Nó lê lét vào nhà.

-Cô chủ, cô đã về!

-Chuyện sao rồi ạ cô chủ?

Bác quản gia chào nó, còn mấy chị giúp việc thì nhảy lên hỏi nó.

-Thành công rực rỡ lắm! Thôi cháu lên phòng đây!-Nó nói rồi đi lên phòng uể oải, để lại ở dưới bao nhiêu con mắt mờ to hết cỡ. Cô chủ của họ sao vậy? Thất bại rồi sao? Nhưng cô ấy nói là thành công rồi mà!

Đóng cửa phòng, nó ngã người xuống giường. Hôm nay mệt thật! Nghĩ rồi nó găng ngồi dậy, tẩy trang cho cái khuôn mặt ú ụ phần của nó, tắm rửa sạch sẽ rồi lại ra ụp mặt xuống giường. Theo thói quen, nó quơ tay tìm điện thoại thì nhớ ra. Chết tiệt! Thế Anh vẫn đang cầm điện thoại của nó. Nhìn lên đồng hồ. Bây giờ mới 7h. Nó đi xuống nhà dùng điện thoại bàn gọi vào điện thoại mình.

-Alo!

-Thế Anh à? Tôi đây! Bây giờ anh mang điện thoại ra cho tôi được không?-Dù rất mệt và không muốn làm phiền cậu nhưng đành thôi! Nó không muốn độc giả của mình chờ truyện. Nó tự nghĩ mình là một tác giả có tâm mà!(-_-)

-Anh cũng đang định gọi cho em! Em ra cửa đi! Anh đang đứng ở ngoài ấy đây!

-Hả?-Nó há hốc mồm rồi nhìn ra ngoài. Nhưng nó lại đập vào mặt mình. Sân nhà nó rộng như cái sân bay mini í thì làm sao mà nhìn ra cổng được!

-Ngâm mồm vào cô nương! Chẳng có ý tứ gì cả!-Cậu ở đầu dãy bên kia vẫn có thể biết được mồm nó đang ngoác rộng đến tận mang tai!

-Được rồi! Đợi tôi một lát tôi ra ngay!-Nó nói rồi cúp máy. Tên này linh thật! Có thể nhìn thấy nó đang làm gì nữa à? Kinh kinh! Nó vừa đi vừa nghĩ mà không biết đã ra cửa từ bao giờ, và....cộc! Nó đâm đầu vào tường. Cậu đứng gần đó đang nhìn điện thoại, nghe tiếng động liền ngẩng lên. Cậu chạy đến chỗ nó.

-Em thật là! Hậu đầu hết sức! Có ăn vói đi thôi mà cũng đập đầu vào tường. Mất đề đầu rồi?-Cậu đương nhiên lo cho nó. Tường nhà nó cậu đã từng đụng vào thử một lần. Đau khủng khiếp. Thế mà nhìn nó tỉnh bơ như không. Cậu thầm nghĩ không biết đầu nó làm bằng gì. Nhưng nhìn kĩ hơn thì.... Trán nó bị rách một vết cũng không quá to. Máu chảy ra, lăn dài trên trán, xuống mặt. Cậu hoảng hốt.

-Này, em sao vậy?

-Tôi có sao đâu! Bộ mặt tôi dính gì sao?

Cậu ngơ ngác. Không lẽ đau quá nó mất xử cảm giác luôn rồi sao?

-Không đau sao?

-Đau gì? Anh tự nhiên hỏi vớ vẩn thật! Thôi đưa tôi điện thoại đi!

Cậu không đôi co với nó nữa, bế nó lên. Định mang vào nhà gọi bác sĩ nhưng mà nghĩ phải khâu nên cậu chuyển hướng, bế nó đặt nhẹ vào ghế phụ, lái nó đến bệnh viện.

-Anh đưa tôi đi đâu vậy?-Nó nhăn nhó. Nó khá là mệt. Bây giờ tự nhiên còn cảm thấy choáng choáng nữa. Thế mà tên ôn dịch này cứ mang cô đi lằng xằng đầu đầu.

-Em cứ ngủ đi! Yên tâm anh không làm gì em đâu!

Nó chẳng thèm đôi co với cậu nữa. Nó ngủ luôn. Nó rất tin tưởng ở cậu. Cậu sẽ không làm gì khi nó không cho phép đâu! Nó chìm vào giấc ngủ.

Cậu liếc nhìn nó. Ngủ dễ vậy sao? Cậu cười nhìn nó. Đúng là đồ trẻ con!

Đến bệnh viện, cậu nhẹ nhàng bế nó vào. Đây là bệnh viện nhà cậu mở.

-Thiếu gia, có chuyện gì vậy? Tiểu thư đây.....

-Đầu cô ấy bị thương, ông khâu vết thương rồi băng bó cho cô ấy đi! Còn cô ấy chỉ ngủ thôi, không phải ngất đâu!

-Vâng, thiếu gia.

Cậu đi theo ông bác sĩ, mang vào một phòng bệnh. Đặt nó xuống giường, nhẹ nhất có thể. Cậu đi đến chỗ ghế sofa, ngồi xuống, nhìn nó.

Ông bác sĩ khâu cho nó. Nhưng chưa được một mũi thì...

-Aaaaaa.. Ông làm cái gì vậy?

-Tiểu thư, đầu cô bị thương. Tôi đang khâu vết thương cho cô!

-Khâu ư? Không! Tôi không khâu!-Nó ừ thì lạnh lùng đấy! Nhưng từ nhỏ đến giờ nó sợ nhất là kim tiêm, kim khâu,... Nếu nó có lỡ bệnh hay bị gì cần tiêm thì bố mẹ nó luôn cho thuốc ngủ vào nước của nó rồi đợi nó ngủ mới gọi bác sĩ đến tiêm. Còn bây giờ thì bắt nó chống mắt lên nhìn ông bác sĩ xuyên cây kim qua trán nó ư? Không đời nào!

Cậu thấy vậy, qua chỗ nó, bảo ông bác sĩ dịch ra một bên.

-Ngoan nào, tiểu quý! Em không sợ trời không sợ đất mà sợ kim tiêm sao?

-Kệ tôi! Mà thôi, anh giúp tôi đi! Xong anh muốn gì tôi cũng mua cho!-Nó dụ dỗ cậu.

Cậu thật hết nói nổi. Cậu thì muốn mua cái gì thì mua chứ cần nó phải mua cho sao? Nó dễ thật chẳng biết nhìn tình hình gì cả.

-Nếu em chịu ngoan ngoãn làm vợ anh thì anh sẽ cứu em!-Cậu đành lấy có này vậy! Dù gì cũng nên thử vận may của mình.

-Hể? Trừ cái này ra, anh muốn gì tôi cũng cho.

Cậu biết chẳng thể làm gì được khi cãi nhau với nó. Nó rất ương bướng. Cậu ra hiệu cho bác sĩ tiêm thuốc mê cho nó. Bác sĩ gật đầu. Ông bác sĩ già cầm kim tiêm, tiêm vào tay nó. Nó giật mình. Định giăng tay ra nhưng tay nó đã bị cậu giữ lại.

-Sao anh lại không cứu tôi hả? Anh làm gì vậy? Buông tôi ra!-Nó dấy dựa. Nhưng đầu thế địch lại cậu. Nó khỏe thật đấy! Nhưng tay, người nó đâu thể to bằng cậu được. Cuối cùng cũng bị khuất phục. Nó mê man ngủ. Trước đó nó còn cố nói.

-Anh nhớ đấy Trần Thế Anh! -Nó lườm cậu.

Thấy nó đã không còn dấy được nữa, cậu thả tay ra. Lúc này thì máu đã đầy trán nó. Cậu ra hiệu cho bác sĩ làm nhanh lên.

Bác sĩ lau máu trên mặt nó, rồi bắt đầu khâu. Không hiểu đầu nó kiểu gì nữa. Đụng chút thôi đã rách ra phải khâu tận 3 mũi. Tuy đau thật nhưng có cần phải rách luôn ra không?

Cậu trầm tư nhìn nó. Nó bây giờ đang ngủ. Đầu nó có một cái băng gạc trắng. Nhìn nó, cậu cảm thấy thật xa vời dù ở ngay trước mặt. Cậu tiến lại gần nó, ngồi cạnh giường. Từ từ đưa tay ra, nắm lấy tay nó. Càng nắm càng chặt. Cậu sợ, chỉ cần buông ra, nó sẽ chạy đến bên anh mất, bị cậu lại một mình. Cậu sợ lắm.

Một tay cầm tay nó, một tay đưa lên vuốt tóc nó. Cậu quyết định rồi! Cậu sẽ không nhường nó đâu! Nó nhất định phải là vợ cậu! Cứ thế nhìn nó, cậu gục xuống ngủ từ bao giờ.

Nó, không phải do tác dụng của thuốc mê, mà là nó đã mệt. Thế là nó ngủ một mạch đến 2h đêm. Nó tỉnh dậy. Thấy tay mình ẩm ẩm. Nó nhìn xuống. Tay cậu bao phủ tay nó. Dù đã ngủ nhưng vẫn nắm rất chặt. Nó nhìn cậu.

-Xin lỗi anh! Anh đừng tốt với em quá như vậy! Em cảm thấy áy náy lắm đấy!-Nó vuốt tóc cậu. Đương nhiên nó biết tình cảm của cậu với nó. Nhưng tình cảm của nó đã trao cho anh rồi! Nó luôn coi cậu như anh trai, bạn tri kỉ. Nhưng không phải là bạn trai. Nó cầm tay cậu, định gỡ ra nhưng cậu nắm rất chặt. Thôi thì kệ vậy! Nó nằm xuống, ngủ tiếp mà không biết rằng, một giọt, hai giọt nước mắt nóng hổi đã rơi xuống ga giường. Cậu đang khóc. Cậu thật sự đã ngủ nhưng khi nó tỉnh dậy, cậu cũng tỉnh theo nhưng không mở mắt, cứ giả vờ ngủ. Nghe nó nói, cậu cảm thấy đau. Tại sao nó chưa từng thử mở cửa con tim ra để cho cậu cơ hội bước vào? Tại sao cánh cửa lại luôn hé mở cho anh? Chẳng lẽ nó không hề có một chút dao động với cậu sao? Cậu đối với nó có gì không tốt? Cậu thật sự không hiểu! Nhưng những lời nói đó của nó chỉ làm cho cậu có thêm quyết tâm muốn dành nó cho bằng được.

"Em nhất định phải là của anh!"

-Hết chương 35-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Anh Đấu Khẩu Với Cậu!

Sáng hôm sau.

Nó tỉnh dậy. Bên cạnh giường đã không còn cậu nữa. Nó mò mẫm đi xuống nhà.

-Tiểu thư, cậu chủ đã đi ra ngoài mua đồ. Cậu ấy nói phiền tiểu thư chờ cậu ấy một chút! Cậu ấy sẽ quay lại ngay.-Một chị giúp việc đến, nói khi thấy nó đang đi xuống.

Nó gật đầu một cái. Chị giúp việc lại đi làm việc của mình. Nó bỏ điện thoại ra nhìn đồng hồ.(điện thoại của nó cậu để trên bàn cạnh giường, nó thấy thì cầm luôn). Bây giờ đã là 7h sáng. Chết tiệt. Còn phải đi học nữa. Hơn nữa còn có... 187 cuộc gọi nhờ từ anh. Chết! Phải giải thích sao giờ? Cuộc gọi nhờ cuối cùng của anh là cách đây 1' trước. Nó định gọi lại thì anh lại gọi tới. Đang chuẩn bị nhắc máy nghe thì cậu về.

-Hey, goodmorning my girl!

Nó đưa tay lên miệng, ra hiệu cho cậu im lặng. Cậu im thật.

Nó nhắc máy.

-Alo!-Nói xong nó để cái điện thoại ra xa 1m. Và đúng như dự đoán của nó.

-EM LÀM CÁI GÌ MÀ BÂY GIỜ MỚI CHỊU NHẮC MÁY HẢ? LẠI CÒN NGHỈ HỌC. EM CHÁN SỐNG RỒI À? CÓ BIẾT EM LÀM ANH....lo lắm không?-Mấy chữ cuối anh nói nhỏ lại. Anh chỉ sợ nó xảy ra chuyện gì, ăn không ngon ngủ không yên. Tối qua anh nhắn tin chúc ngủ ngon nó, nhắc nó ngủ sớm mà không thấy nó trả lời, anh tưởng nó ngủ rồi. Sáng nay thì anh gọi cho nó. Nó không nghe máy. Gọi đến tận lần thứ 188 thì nó mới nghe. Sốt hết cả ruột. Anh tính gọi lần này mà không được thì sẽ bới tung cả cái thành phố này lên để tìm quá!

Nó áp điện thoại vào máy. Nghe anh nói như vậy, đột nhiên cảm thấy áy náy.

-Em xin lỗi! Anh đừng giận!-Giọng nó nhỏ nhẹ, nũng nịu nhất có thể mà không để ý đến cậu đang nhìn chăm chăm nó. Nhìn anh với nó nói chuyện với nhau như vậy, cậu chủ muốn chạy tới đập nát cái điện thoại ra thôi. Nhưng mà phải kiềm chế! Bình tĩnh nào!!

Nghe nó nói, anh không nổi giận.

-Được rồi! Nhưng giờ em ở đâu? Có bị làm sao không? Anh đang ở nhà em đây!-Anh sốt ruột quá xin nghỉ học luôn.

-À, em đang ở....-Chưa nói hết thì cậu giật điện thoại của nó.

-À, cô ấy đang ở nhà tôi!

-CÁI GÌ?-Anh, rất tức giận. Đã hỏi giúp việc nhà nó, cả đêm qua nó không về nhà. Vừa nãy nó nói anh tưởng nó ở nhà Moon nên vẫn bình thường. Nghe cậu nói như vậy, mặt cậu gân bắt đầu nổi lên. Nó qua đêm ở nhà Thế Anh sao??

-Đưa điện thoại cho cô ấy nhanh!-Anh nói như ra lệnh.

-Mày từ từ đã nào! Làm gì mà nóng vội thế? Để tao nói hết đã chứ!-Cậu nói, trêu tức anh. Nó định giật điện thoại lại thì anh đã cúp máy trước. Nó lờm anh.

-Tôi còn chưa tính sổ chuyện hôm qua với anh mà anh còn gây thêm tội. Muốn tôi vứt anh xuống biển cho cá mập ăn à?

-Em bạo lực thế? Anh chỉ định trêu cậu ta thôi mà! Ai ngờ cậu ta lại nghĩ lung tung.-Cậu làm về mặt ngây thơ vô "số" tội.

-Anh cứ đợi đấy! Tôi sẽ trả thù bất cứ lúc nào.

Đang định cãi nhau tiếp thì anh từ đâu xông vào làm cậu với nó ngơ ngác. Không phải là vừa mới nói chuyện điện thoại với nhau sao? Vậy mà bây giờ lại đứng đây. Tốc độ của anh kinh thật.

Anh cúp máy là để phi ngay đến chỗ nó chứ không phải do tức giận quá. Mà anh quả thực quá tức rồi.

Anh kéo nó về phía mình. Nó bị kéo bất ngờ nên ngã, ụp mặt thẳng vào ngực anh. Mùi hương từ người anh làm nó đỏ mặt. Nó vội đẩy ra, nhưng anh ôm chặt quá. Nó chẳng thể đẩy. Thế là đành áp ứng.

-Này, anh....bỏ ra được không?

-Anh liếc nó. Nó cảm thấy một luồng lạnh trên đầu. Đoán ra là có người đang lờm, liếc mình, mà chắc chắn đó là anh. Liền im bật. Im được 5' thì lại nói tiếp.

-Không...thì... nói lòng tay ra cũng được.

Anh nghĩ là nó đau nên nói lỏng. Nó cảm thấy dễ thở hơn. Mà quả thật cũng đau thật. Vết thương va chạm mạnh làm chiếc băng gạc trở nên đỏ thẫm.

Anh vẫn chưa nhìn thấy vết thương của nó, vì nó vốn đã thấp, lại còn áp mặt vào ngực anh. Anh có mắt thần thánh cũng chưa chắc thấy được.

Anh không để ý đến nó nhưng vẫn ôm nó, quay sang cậu.

-Mày đã làm gì cô ấy?

-Mày nghĩ tao sẽ làm gì?-Cậu khiêu khích. Từ khi có nó thì cậu tự nhiên muốn khiêu khích anh mọi lúc mọi nơi.

-Mày...-Anh chẳng biết nói gì. Thấy cậu như vậy, anh vừa tức, vừa có chút buồn buồn. Chỉ tại tình yêu mà sắp đánh mất tình bạn. Nhưng anh tin, rồi sau này cậu sẽ tìm được một nửa của mình mà không phải nó. Cậu và anh sẽ mãi là bạn tốt. Nhưng điều đó không phải là lúc này.

-Tao? Tao làm sao?

-Hừm, mày, chẳng làm sao cả. Mày chỉ bị ầm đầu thôi.

-Tao bị ầm đầu? Chắc mày cũng bị đập mạch hay não ngập nước gì đó nhì!

-Này chắc cũng bị như vậy nên mới biết rõ như thế.

-Tao đâu có như mày.....bla...bla....

Bla.....bla.....bla.....bla.....bla.....

1h sau.

-Mày cũng như vậy thôi!

-Mày thì...-Anh đang định nói tiếp thì tự nhiên thấy nó gục vào người anh. Người nó như không có lực, cứ thế dựa vào anh. Anh tưởng nó ngủ, vỗ vỗ vào lưng nó.

-Nè, sao đứng em cũng ngủ được vậy trời? Dậy đi!-Khác hẳn với vẻ mặt khi cãi nhau với cậu. Vẻ mặt này vô cùng dịu dàng, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Cậu cũng không nói nữa, đứng đấy nhìn.

Anh vỗ vỗ nó. Liên tục.

Không thấy nó phản ứng, hai tay anh giữ hai bả vai nó, đẩy về phía trước thì... Ôi! Trán nó bết bết máu là máu. Chảy cả xuống áo. Anh nhìn xuống áo mình. Một vũng áo đỏ thẫm. Tại sao nó lại chảy máu nhiều như vậy? Anh lay người nó.

-Này, em sao vậy? Tỉnh lại đi! Này...

Cậu thấy vậy, gấp rút lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ. Chạy đến cạnh nó đẩy anh ra, bế lên phòng. Anh vì quá lo lắng cũng chẳng để ý mấy, chạy theo cậu.

Bác sĩ đến. Cậu với anh đi ra ngoài nói chuyện.

-Tại sao cô ấy lại bị như vậy?-Anh đã ổn định lại tinh thần, nhưng anh vẫn rất lo lắng.

-bla...bla...-Cậu kể đầu đuôi sự việc cho anh nghe.

-Chỉ có vậy thôi mà sao cô ấy lại chảy nhiều máu vậy? Vừa nãy là va chạm không quá mạnh mà cũng chảy máu.

-Điều này tao cũng đang thắc mắc.

Cuộc nói chuyện dừng lại khi ông bác sĩ đi ra.

-Hai thiếu gia. Tiểu thư chỉ là mất hơi nhiều máu, lại còn chưa ăn gì từ hôm qua nên kiệt sức mà ngất thôi. Không có gì nguy hiểm cả.

-Được rồi! Ông có thể về.

-Tôi xin phép.

Anh và cậu đi vào phòng. Nó nằm trên giường, mặt nhợt nhạt. Tuy vậy nhưng vẫn không làm mất vẻ đáng yêu, trong sáng của nó. Nhìn nó nằm im trên giường, bình yên làm cho hai chàng trai xao động.

-Hết chương 36-

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đánh Nhau!

Anh và cậu đi đến bên cạnh nó. Mỗi người ngồi một bên, nhưng không ai dám đến gần vuốt tóc, nắm tay nó. Cả hai đều khó chịu về sự có mặt của người kia nhưng đều không nói ra. Cuối cùng là cả hai cứ ngồi như vậy suốt 2h đồng hồ.

Nó lờ mờ tỉnh. Mở mắt ra, đập ngay vào mắt là hai bản mặt của hai tên kia.

-Bộ hai anh muốn tôi đau tim mà chết chắc?

-Em tỉnh rồi à? Sao rồi? Đờ hơn chưa?-Cậu nhanh nhẹn lại gần phía nó, anh cũng đi đến.

-Em thấy thế nào?

-Vẫn chưa chết được!-Trái với vẻ lo lắng ân cần của hai chàng trai, nó đáp lại một câu cứng đưng khiến người khác muốn đâm vào mặt.

Im lặng một lúc, anh lên tiếng hỏi.

-Em bị làm sao?

-Làm sao là làm sao?

-Tại sao trán em lại bị chảy nhiều máu như vậy?

-À, tưởng gì!-Nó ngo quanh, thấy một chị giúp việc đứng ở cửa chuẩn bị mang nước vào.

-Cảm ơn chị!-Nói rồi nó chạy ra cầm cốc nước rồi đóng cửa, chốt khoá lại.

-Em là gì đấy?-Cậu thắc mắc.

-Em kè! Bộ các anh không muốn nghe à?

-Ừ kè đi!

-Thật ra trên trán là điểm yếu của em. Một khi nó bị thương thì sẽ khá là nghiêm trọng, và còn rất khó lành, một va chạm bình thường sau khi bị thương thôi sẽ làm nó rách ra và chảy máu nhiều hơn. Đây là điểm yếu duy nhất của em. Hai anh đừng nói với ai đấy. Nó mà bị tiết lộ là chết!-Nó làm mặt nghiêm trọng.

-Được, tui anh hứa.-Cả hai anh chàng đồng thanh. Thật bất ngờ mà. Nó mà cũng có điểm yếu.

-Được rồi, về nhà thôi! Em đang làm phiền đến Thế Anh đó!-Anh nói ý vừa là muốn mang nó về vừa đá đều cậu.

-Ồ, tôi đâu có thấy phiền đâu! Chỉ là cậu bất tiện thôi! Nếu như không muốn thì cậu có thể về, cô ấy vẫn có thể ở đây!

-Thôi, ai nỡ làm phiền cậu! Biết đâu cậu còn hẹn với cô nào!

Nó đến bó toàn thân với hai ông này. Cứ gặp là nói móc nhau. Thà cứ chửi thẳng nhau ra còn hơn. Nó lắc đầu thờ dài rồi chuẩn. Hai anh vẫn không biết gì mà đá đều nhau. Cốt là để nó nghe thấy mà đâu biết nó chuẩn từ đời nào.

Nó chạy xuống nhà, trước khi về còn nhắc nhở người giúp việc.

-Hai anh ấy đang ở trên phòng tâm sự với nhau, mọi người đừng làm phiền nhé! Thế Anh dặn vậy đấy!

-Vâng tiểu thư.

-Đừng gọi em là tiểu thư, gọi Dương được rồi! Thôi em về đây!

Nó nói rồi gọi cho Moon.

-Đến đón tao về coi!

-Đang đi chơi với anh yêu! Mày gọi chẳng đúng lúc gì cả!

-Vâng vâng xin lỗi! Thế cứ đi chơi đi đồ trọng sắc khinh bạn!

-Ừm cảm ơn bạn hiền!

-Mày đúng là!-Nó mắng yêu Moon. Cúp máy. Nó sai bước về. Đi bộ cho khoẻ vậy!

Nó đi qua những toà nhà cao tầng, các quán karaoke, các quán ăn, các cửa hàng.... Ấy khoan! Lùi lại một chút! Các quán ăn? Bụng nó bắt đầu kêu lên! Ôi mẹ ơi! Đói quá!

Nó bước vào một quán KFC, bắt đầu gọi món.

-Chị ơi, cho em một phần cơm gà quay giấy bạc, một phần gà rán kiểu truyền thống, một hamburger, một phần khoai tây chiên, một cốc pepsi cỡ lớn.- Nó vừa nhìn menu vừa nói nói. Nhân viên bán hàng ngơ ngác. Nó ăn như này sao chưa thành heo nhỉ?

Thấy nhân viên bán hàng đứng lâu quá, nó sốt ruột.

-Nhanh lên chị ơi! Em đói chết đến nơi rồi!

Lúc này chị nhân viên mới tỉnh ra, lúng túng.

-Em, em đọc lại được không?

-Dạ! Một phần cơm gà quay giấy bạc, một...

-Em đợi một chút nhé!-Chị nhân viên thanh toán trên máy.

-Của em hết 450 nghìn!-Vừa nói vừa đưa hoá đơn cho nó.

Nó đưa tiền rồi đứng đợi với cái bụng sắp dính vào lưng. Chị nhân viên đó vào nói với đầu bếp.

5' sau đồ ăn có. Nó bê ra bàn và bắt đầu xử lí đồ ăn. Đồ nó mua phải chất đầy hai khay đồ ăn nên phải đi hai chuyến. Một mình nó ngồi cái bàn đôi trong sự ngơ ngác của mọi người. Có vẻ trong đầu ai cũng có câu hỏi:"Sao nó ăn nhiều thế?"

Nó mặc kệ đời, ăn hết từng khay một. Khay thứ hai hết ngay sau khay thứ nhất. Ăn xong, nó hút nốt cốc nước. Xoa xoa bụng. Ngon quá xá! Ăn xong nó bước ra ngoài quán. Bây giờ đã là 1h kém rồi! Không biết hai anh chàng kia đã cãi nhau xong chưa. Vừa đi vừa cười khúc khích. Ngẩng mặt lên thì cái mặt của anh và cậu đập ngay vào mặt.

-Hai, hai người làm gì ở đây?

-Em hay ha! Để người ta lo lắng đi tìm còn mình thì ở đây ăn. Em quá đáng lắm!-Cậu nói trước, nó cúi gằm mặt xuống. Nhưng anh im lặng không nói gì. Điều này làm nó sợ hơn. Thế nào cũng bị chinh cho một trận. Quả thật. Anh không nói gì kéo nó đi. Cậu giữ tay nó lại. Bây giờ nó đang trong tư thế...vô cùng phẫn Hân Quốc. Nhờ sức hút của hai anh đẹp trai mà người vây quanh 3 bọn nó ngày càng nhiều. Nó ngượng ngập, nói nhỏ.

-Này, hai anh đang làm cái gì vậy?

-Em muốn kết thúc truyện này không?

-Đương nhiên rồi!

-Vậy quyết định đi! Em đi cùng ai?

Nó nghĩ ngợi. Nếu nó đi với anh thì cậu sẽ tổn thương. Nếu nó đi với cậu thì anh sẽ đau khổ. Mà nó thì không muốn ai trong hai người này phải tổn thương hay đau khổ cả! Cuối cùng nó đã có quyết định.

Nó giằng tay ra làm hai người con trai kia bị bất ngờ, lú lút suýt ngã vào nó nếu nó còn đứng đó nhưng nó đã né ra. Vậy là hai anh đẹp trai dựa vào nhau. Đúng, quyết định của nó là không chọn ai cả, mặc dù nó rất muốn chọn anh. Nhưng nó không muốn làm tổn thương cậu, càng không muốn tổn thương anh.

Nó chạy bán mạng. Chạy không biết sống chết là gì. Đến khi cảm thấy không bị đuổi theo nữa nó mới dừng lại, thở như một con trâu. Nhìn lên thì thấy đây là ngõ cụt. Nó định quay người ra thì bắt gặp tên áo đen hôm trước, lần này anh ta dẫn thêm đồng bọn nữa. Nó nhếch môi.

-Chết đến nơi rồi mà vẫn còn cười được sao?-Tên áo đen đó vênh mặt.

-Chưa biết là ai chết nữa đó!

-Đừng tưởng mình có chút võ là vênh mặt.

-Mày là người của ai?

-Mày không cần quan tâm. Lên cho tao!

Cả bọn đồ đen xông lên. Nó không phòng bị gì, làm bọn kia tưởng nó đứng im chịu chết, đắc thắng. Ai ngờ....

-Hết chương 37-

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chuẩn Bị Cho Đám Cưới!

Uỳnh...uỳnh...chát...chát...bụp...bụp...

Mấy tên đó nằm la liệt dưới đất. Nó phui tay, mặc cho tên kia ngơ ngác. Không ngờ nó mạnh thế. Toàn là mấy thằng sát thủ cấp D. Nhưng về ngạc nhiên đó được thay bằng vẻ ngạo mạn ngay sau 5s. Nó đánh được cấp D, nhưng làm sao đánh được cấp C như hấn. Chưa kịp tấn công, nó lên tiếng.

-Ai lại mang một lũ cấp D đến đây đánh với tao vậy? Và cả một thằng cấp C nữa! Thật không biết lượng sức!

-Mày....-Hấn ta thật bất ngờ. Nó có thể biết được trình độ của từng đứa sao?

-Đừng ngạc nhiên quá! Bây giờ mày muốn tự cút hay để tao tiễn?

-Mày... Rốt cuộc mày là ai?

Nó thấy ngán cái cảnh đánh nhau với một đám dờ hơi không biết lượng sức, nói luôn ra.

-Hey, về nói với đứa sai tại mày. Bang chủ bang Angle đây không muốn chơi trò trẻ con với tụi bay!-Nó nói rồi đi mất, bỏ lại tên áo đen ngơ ngác. Bang Angle là bang nào? Sao hấn không biết nhỉ?(Đương nhiên là khôn biết vì hấn ta chỉ là loại sát thủ bình thường trong nước. Không biết đến ngoài thế giới!). Nhưng mà nó là bang chủ một bang thì cũng đáng lo ngại. Nhờ đâu bang nó lại có quyền lực. Thôi thì cứ báo với cô chủ cái đã.

Hấn loay hoay nghĩ rồi rút điện thoại ra, nhấn số rồi áp lên tai.

-Alo, cô chủ!

-Sao rồi, giải quyết được nhỏ đó chưa?-Giọng nói quen thuộc lại vang lên. Không ai khác chính là Hoài Anh.

-Dạ... Chưa ạ!

Hoài Anh phẫn nộ.

-Có bắt một con bé mà làm ba lần bốn lượt cũng không xong, thế mà còn xưng là sát thủ cấp C với D đấy!

-Dạ, nhưng nó có lời muốn chuyển đến cô.

-Nói!

-Dạ, nó nói nó là bang chủ bang Angle, không muốn đánh nhau với một lũ sát thủ cấp C, D!-Hấn tự nói mà tự cảm thấy nhục vì bị một con bé si vãi, đã vậy còn phải nhắc lại.

-Cái gì?-Hoài Anh kinh ngạc tột độ.

-Nó nói không thích đánh nhau với...-Hấn bực bội vì phải nói lại lần nữa nhưng Hoài Anh chặn họng.

-Không phải câu đó. Câu trước đó cơ!

-Nó là bang chủ bang Angle. Mà không lẽ bang đó lớn lắm sao?

-Người... Tự tra trên mạng đi!- Hoài Anh sợ hãi, run bần bật. Con bé nhà quê đó là bang chủ bang Angle, người mạnh nhất thế giới sao? Không biết nó còn có thân phận gì nữa! Chết rồi! Bao lâu nay chọc phải tổ kiến lửa mà mình không biết. Làm sao đây?

-Ngọc, Ngọc, Trần Bảo Ngọc!-Hoài Anh như mất bình tĩnh gọi Bảo Ngọc.

-Gì vậy chị?-Bảo Ngọc chạy vào.

Thật ra ngay từ đầu, Bảo Ngọc cấu kết với Hoài Anh hãm hại nó với Moon. Nhưng đương nhiên là bất thành. Bảo Ngọc còn đang nghĩ diệu kế để hãm hại nó cho Hoài Anh và tự nghĩ một kế hoạch thâm hiểm để hãm hại Moon. Bảo Ngọc đã biết thân phận thật sự của Moon nhưng không sợ. Vì nghĩ Moon đâu có gia thế gì, chỉ là một đứa bạn thân có võ của nó, một phó chủ tịch của công ty buôn bán vũ khí nào đấy.(Bảo Ngọc không quan tâm đến công ty đó lắm vì không am hiểu về kinh doanh. Bảo Ngọc sinh ra vốn là công chúa được cưng chiều, chỉ biết ăn chơi. Còn việc Moon là bang phó của bang Angle thì Moon vẫn giấu. Chỉ nói ra thể thôi nhưng cũng làm mọi người nể sợ, kể cả Hoài Anh)

-Em, đi điều tra thân phận của con Dương cho chị.-Hoài Anh vẫn bán tín bán nghi lời nó nói. Nếu như tra ra thì rõ là nó nói dối, còn không tra ra thì chỉ còn nước đi cúi đầu tạ tội với nó, và đương nhiên Hoài Anh không bao giờ muốn làm như vậy.

-Để làm gì ạ?

-Bảo thì em cứ làm đi, hỏi nhiều quá!

-Vâng!

Bảo Ngọc đi ra ngoài, gọi người của mình điều tra gấp thân phận của nó. Ở trong, Hoài Anh chỉ mong là sẽ tìm ra. Nhưng cái tin truyền vào làm Hoài Anh chết sốc.

-Lạ quá chị ơi! Người của em nói không thể tra ra thân phận của nó!

Hoài Anh suy sụp, ngã xuống ghế.

-Chị, chị sao vậy?

-Không, không sao. Em ra ngoài chút đi!

-Nhưng em muốn hỏi một chút!

-Nói!

-Công ty... À, M&M! Công ty đó lớn cỡ nào ạ?

-Em không biết thật hay giả vờ vậy? Đó là công ty buôn bán vũ khí xuyên quốc gia được kính nể nhất, lớn nhất thế giới đó! Giờ thì ra ngoài để chị yên tĩnh!

Bảo Ngọc mặt tái mét, xin phép chạy ra ngoài. Moon là phó chủ tịch công ty đó ư? Hoá ra lâu nay Bảo Ngọc không biết thân phận mà đùa dòn với người có máu mặt như vậy ư? Không thể nào!

Ở bên nó, nó lết người về nhà. Vào đến nhà thì người như không còn chút sức lực, ngã luôn xuống ghế sofa ngoài phòng khách.

-Cô chủ, cô đã về!-Bác quân gia chạy tới.

-Vâng!-Nó mệt nhọc khi nói ra từ vâng đó.

-Dạ, từ tối hôm qua có cậu Sơn gửi cái này tới cho cô.-Bác quân gia đưa cho nó một tờ thiệp màu hồng thắm.

-Cảm ơn bác!

-Vâng! Tôi xin phép.-Bác lui xuống, đi về phòng mình. Nó lật lật tờ thiệp ra xem.

-Cô dâu... Chú rể.... Mỗi cột có ba tên! Đám cưới cùng nhau. Không chịu đợi bạn.-Nó tự độc thoại một mình.

-Ấy khoan...-Nó dừng lại ở một phần trên tấm thiệp.-Có cả tên phù dâu phù rể ư?

Nhìn đến tên anh và cậu, nó mới nhớ ra. Nhìn lên đồng hồ. Bây giờ cũng 5h chiều rồi! Gọi cho hai người họ nói là đã về nhà vậy!

Nó rút điện thoại ra. Ôi không! Hết pin từ bao giờ vậy? Nó nhanh chân chạy lên phòng cắm sạc. Chết tiệt! Cái sạc mình mới làm hỏng hôm qua. Nó vò đầu. Làm sao đây?

Bên anh với cậu.

-Đã tìm thấy chưa?-Anh gọi điện cho cậu.

-Chưa! Tao tìm khắp quán ăn rồi! Không thấy!-Anh và cậu khi không đầu đá mồm miệng với nhau thì vẫn tao mày bình thường.

-Tao cũng tìm các khu trung tâm thương mại rồi, không có nốt.

-Thế mày đã gọi được cho cô ấy chưa?

-Vẫn không nghe máy!

-Thôi tìm tiếp đi! Để tao kêu mấy đứa đến tìm giúp!

-Ok!

Cúp máy. Không biết nó đi đâu nữa! Chỉ biết chạy lung tung.

Nó chạy xuống phòng khách, đi đến cái điện thoại bàn mà nó đã lãng quên từ khá lâu. Số lần nó dùng điện thoại bàn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

-Alo?

-Alo! Tôi đây!

-Em đang ở đâu đó?-Cậu sốt sắng. Nó không hiểu sao điện thoại bàn này lưu mỗi số máy của cậu. Của anh thì không. Mà trí nhớ nó kém, làm sao mà nhớ được? Nó nhớ mỗi số của bố mẹ nó, số máy bàn và số của nó. Chấm hết! Đánh gọi cho cậu thôi.

-À, tôi gọi cho anh là muốn báo tôi về nhà rồi! Hai anh không cần tìm kiếm nữa đâu!

-Ai nói với em là bọn anh tìm em? Vớ vẩn!-Cậu thở phào nhẹ nhõm. Nó không sao là tốt rồi! Đột nhiên tâm trạng tốt lên, muốn trêu nó.

-Vậy hả? Biết thế tôi không gọi cầu cứu anh. Tôi đang ở một nhà kho nào đấy, và bị bọn nào đấy bắt, chuẩn bị chết đến nơi rồi đây này!-Nó cũng trêu cậu. Nó biết cả cậu và anh đều quan tâm nó lắm mà!

-Cái gì? Em sắp chết đến nơi rồi mà còn đùa được. Em ở đâu? Nói?-Cậu sốt sắng tưởng thật.

-Hahaa. Đùa anh thôi! Làm gì dữ vậy?

-Em đùa ác thế! Có biết người ta lo lắng không?

-Thế ai vừa bảo không lo, không đi tìm nhĩ?

-O...-Cậu cạn lời. Đúng là không thể cãi nhau với nó mà!

-Thôi về nhà là tốt rồi! Nghỉ đi mai còn đi đám cưới nữa chứ?

-Đám cưới? Đám cưới nào?

-O hay, em mau quên nhĩ! Đám cưới của bọn Bùm chứ còn đâu ra nữa?

-Mai ư?-Nó há mồm, vợ lấy tấm thiệp nhìn. Ngày mai!! Tuần sau của bọn nó là ngày mai sao?

-Hơ, em nhận thiệp mà không xem ngày à?

-Ai, ai bảo thế? Thôi tôi cúp máy đây!-Nó nói rồi cúp máy luôn. Chết tiệt! Nó còn chưa chuẩn bị gì!

Cậu cười cười nhìn tấm ảnh của nó.(hình nền điện thoại của cậu là nó). Rồi gọi cho anh.

-Cô ấy về rồi! Không cần phải tìm nữa!

-Ừ!

~~~~~

Tại nhà nó.

-Chết thật! Làm sao đây? Chưa chuẩn bị gì cả!

Đang đi đi lại lại trong nhà thì Moon đến.

-Ồ, sao mày lại đến đây?

-À, mai đám cưới bọn Bùm rồi! Tao nghĩ mày chưa chuẩn bị gì nên chuẩn bị sẵn đồ cho mày rồi! Bây giờ tao mang qua!

-Ồi! Mày đúng là vị cứu tinh của đời tao!-Nó nhảy chồm lên ôm Moon.

-Thôi bỏ ra! Khiếp quá! Tao về đây! Anh yêu đang ở nhà ngóng!

-Thôi mày về luôn đi! Lúc nào cũng anh yêu!-Nó dỗi.

-Thôi đi cô nương! Thế nhé! Bai bai!

-Ừ bai!-Nó là cái loại giận dỗi xong 1s sau bình thường lại luôn!

Nó nhìn đồng hồ Moon mang tới. Váy trắng xoè, giày cao gót trắng nốt, khăn tuban trắng luôn. Nó cảm giác như mình sắp đi đám tang không bằng. Nó lắc đầu. Con bé Moon chẳng hiểu gì cả. Biết nó không đi giày cao gót rồi mà! Liếc nhìn túi đồ, bên trong còn một đôi giày bánh mì trắng nữa! Ôi nghĩ sai cho Moon rồi! Tự nhiên nó cảm thấy yêu Moon quá đi mất. Trong cái túi còn có tờ giấy: "Trang điểm thì mai đến nhà tao lúc 6h tao làm cho. Tao hẹn cả Hoài An luôn rồi!"

Mày chu đáo thật!

Nó nghĩ rồi chạy lên phòng, ngủ luôn một giấc để sáng sớm mai còn dậy nữa chứ!

-Hết chương 38-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cuối Tuần Đi Chơi Với Bố Mẹ! Oh Yeah!

Sáng hôm sau. 6h.

-Nè!

-Đi ra!-Nó đẩy tay.

-Nè, dậy! Dậy đi!-Người đó chọt chọt vào nó.

-Đi ra chỗ khác! Muốn tôi đuổi việc anh không hả?-Nó bực mình gất gong. Xong chợt nhận ra điều gì đó. Anh? Nhà nó đâu có giúp việc nam!

Nó bật dậy.

-Anh là... Ồ, anh?

-Ừ, em đuổi việc anh đi! Anh sẽ đội ơn em lắm đó.-Vẫn chưa hết hạn 2 tháng làm oxin cho nó, và sáng nào anh cũng phải dậy lúc 5h sáng chạy bộ và vác đồng hồ nó mua. Lúc nào cũng bị nó sai đi mua đồ ăn. Anh cảm tưởng như mình là oxin cao cấp của nó vậy!(Thì anh là oxin cao cấp của nó mà!)

-Oái! 6h hơn rồi! Đuổi việc anh luôn! Em phải đi có việc đây!-Nó nói xong cầm túi đồ ở ghế treo vào phòng tắm. 10' sau. Nó bước ra! Trắng từ trên xuống dưới. Y như thiên sứ bị mất cánh, làm anh ngẩn ngơ ngắm nhìn. Nhưng nó không chú ý đến điều đó.

-Em đi trước đây! Nhớ đừng trộm gì của em đấy nhé!-Nó chạy vào xuống gara mặc kệ anh đứng đấy nhưng chưa đầy 3' nó đã chạy lên.

-Em quên chìa khoá xe. -Nó định chạy xuống thì lúc này anh đã tỉnh, kéo nó lại.

-Đề anh đưa em đi!

-Anh cũng là phù rể nhì! Em quên mất! Mau đeo em đến nhà Moon! Nhanh lên không nó bám em mất!

Anh kéo nó chạy như bỏ trốn xuống sân. Xe của anh đã ở đó sẵn. Cả hai lên xe và đi với tốc độ 150km/h tới nhà Moon. Vì vậy chỉ 5' sau đã tới.

-Mày muộn 15' nhé cưng!

- Xin lỗi! Xin lỗi mama đại nhân tha cho con!

- Biết điều là tốt! Mày nhìn Hoài An xem! Người ta có ý thức đến sớm. Trang điểm xong trước ở nhà rồi, lại còn xinh lung linh. Ai như mày không?

Nó quay sang cười, vẫy tay với Hoài An một cái rồi quay lại Moon.

- Mày nói thôi rồi còn gì! Thôi nhanh lên! Buổi lễ bắt đầu lúc 7h đấy!

- Rồi rồi! Vào đây! Chào anh! Anh đứng ngoài đợi được chứ? - Moon quay sang anh, chào tiện thể nhắc nhở anh khi anh đang có ý định bước vào phòng cùng.

- À... ờ được!

- Thank you! - Moon nói rồi đẩy nó với Hoài An vào. Con trai gì muốn bảo vệ người mình yêu mà muốn vào phòng con gái luôn sao? Yêu nhau quá rồi đấy!

Moon đóng cửa lại, ấn nó xuống ghế, bắt đầu bôi bôi chất chất.

Ngoài phòng khách, anh vừa ngồi vừa nhìn đồng hồ. Sao nó chưa ra nhỉ? Anh cứ nghĩ như vậy mặc dù nó mới vào có....2'!

- Sao hả? Nhớ nàng rồi? - Gia Khiêm từ đâu đi tới, ngồi về ghế đối diện.

- Sao mày biết?

- Tại vì... Tao cũng nhớ nàng của tao! - Chàng cười cười gãi đầu. - À, tình hình mày với Thế Anh sao rồi?

- Cũng bình thường!

- Xạo vừa thôi! Thấy bảo căng lắm!

- Thì cũng có gì đâu! Chỉ là...

- Ten ten tén ten! Xem ai đây này! Ba cô nàng xinh đẹp của chúng ta chứ còn ai! - Giọng nói của Moon thu hút sự chú ý của anh và chàng, kể cả cậu vừa bước vào cửa cũng chú ý bởi lời nói khủng bố ấy.

Bước ra khỏi căn phòng, có ba thiên thần gầy cánh đứng trước cửa. Trên người họ mặc đồ chỉ có màu trắng. Nhưng mỗi người mang một vẻ riêng. Hoài An mặc váy trắng xoè, đi một đôi giày búp bê trắng, trên đầu có một bông hoa, trông hiền lành, thực nữ, nở một nụ cười toả nắng khiến người nhìn cảm thấy xao xuyến nhưng không phải là ở đây vì cả ba chàng chỉ lướt qua, buông tạm cho câu đẹp lắm. Nhưng Hoài An cũng khá vui vì được chính miệng Thế Anh khen.

Ánh mắt của ba chàng đi đến người thứ hai. Moon cũng mặc một chiếc váy trắng xoè, nhưng thay vì đi giày búp bê trắng thì lại đi một đôi xandal trắng, trên đầu có một cái băng đô cài tóc cũng trắng nốt. Trông Moon không hiền lành thực nữ mà là vẻ năng động, cá tính. Ba chàng cũng khen đẹp lắm. Nhưng hơn Hoài An ở chỗ là chàng chạy đến ôm eo Moon, nói nhỏ vào tai.

- Em đẹp lắm! - Bảo là nói nhỏ mà mọi người ai cũng nghe thấy. Ồn hết cả da gà.

Cuối cùng là người mà hai anh kia mong được nhìn thấy nhất. Là nó. Như đã nói, nó mặc váy trắng xoè, đi giày bánh mì trắng, trên đầu là khăn turban trắng, nhìn nó tinh nghịch, nhí nhảnh. Chàng cũng mở miệng khen đẹp lắm nhưng không thấy hai tên kia đồng thanh cùng. Ngoán lại thì... Hai tên kia đang đứng đờ. Dù anh đã thấy nó ở nhà rồi nhưng vẫn không khỏi ngơ ngác. Đương nhiên! Ở nhà nó chỉ thay váy, đi giày, đầu bù xù nhưng vẫn xinh. Đến khi chính chu lại càng dễ hấp hồn anh hơn.

- Này,... Này... Các anh có đi không sắp muộn rồi! - Nó từ đằng xa hét lại. Hai anh tỉnh ra thì trong nhà còn mỗi hai anh. Nhìn ra ngoài thì nó vẫy vẫy tay.

- Đi sau nhé! - Rồi phóng đi luôn cùng bọn kia. Hai anh cũng chạy ra xe đuổi theo. Cả ba anh đã mặc sẵn vest trắng rồi! Chỉ đợi 3 bọn nó mà cuối cùng hai anh lại bị bỏ lại.

Đến buổi lễ.

- Tụi mày làm gì đến muộn dữ vậy? Hai tên kia đâu? - Mon sốt sắng vì sắp tới giờ!

Bọn nó chưa kịp nói thì hai tên kia đã ở đằng sau.

- Bọn tao đây!

- Rồi, tất cả vào đi! - Mon vừa đi vừa nói tron bộ đồ áo cưới lộng lẫy đến khổ sở, làm tụi nó cười muốn vỡ bụng.

Tụi nó vào phòng của cô dâu, tụi anh vào phòng của chú rể.

-Oh, hi em Cartarin! Lâu rồi không gặp! Hôm nay em xinh lắm đó!-Nó mừng rỡ ôm lấy Cartarina.

-Hi chị Dương, chị Trang! Lâu quá không gặp! Thế còn.. Ai đây?

-À, đây là Hoài An, bạn của bọn chị, phù dâu của Thẩm hôm nay đó!-Nó đá đều mắt.

-Thế ai là phù dâu của em ạ?

-Đương nhiên là chị rồi!-Nó cướp lời Moon. Tụi nó được tự chọn làm phù dâu cho ai mà!

-Mày ngoan ngoãn làm phù dâu cho ta đi!-Mon xoa đầu Moon, cười đều. Moon liếc nó, ám chỉ nhớ đấy con ạ!

(*Nv mới xuất hiện!!!:

Cartarina William: công chúa của vương quốc Anh, em kết nghĩa của nó với Moon, không ngờ lại là người yêu của Ben. Nếu hôm đó Ben không nói cô dâu là Cartarina chắc hôm nay tụi nó sốc lắm! Cartarina quen biết tất cả. Khi Ben thông báo có người yêu tưởng ai hoá ra lại là người quen nên bọn nó ủng hộ rất nhiệt tình.)

Tại phòng chú rể.

-Bọn mày lễ mễ thật!-Đó không phải là lời của Bùm, Bom hay Ben mà là lời của anh, chàng và cậu.

-Bọn mày phải tử tử chứ! Gấp làm gì!

-Mày không gấp? Vậy thì khỏi làm lễ đi! Còn 3' nữa là bắt đầu!

-Cái gì?-Cả ba chú rể ngạc nhiên rồi nhanh tay thắt caravat, đeo hoa lên ngực áo, vuốt lại tóc rồi chạy ra trước cửa lễ đường. 6 nàng đã có mặt ở đó.

-Khiếp không! Như cưới thật!-Nó bủi môi.

-Thì là thật chứ giả đâu!-Bùm trêu.

-Ê? WTF? Tao tưởng chỉ là đính hôn thôi chứ! Mà bọn mày đã đủ tuổi đâu!

-Nhưng tụi tao có xiên nhé! Chỉ cần một ít là từ chưa đủ tuổi thành đủ tuổi thôi!

-Ui dòi! À mà này Cartarin! Gia đình em có đến không?

-No! Tụi em làm đám cưới ở đây xong sẽ sang bên đó tổ chức lại! (Cartarin là con lai Việt Anh nên mới nói rõ tiếng việt như vậy!). Ở bên này thì có nhà ngoại em rồi!

-Ừm! Đến giờ rồi!

Vừa nói dứt câu thì hai cánh cửa bật mở. Mọi người đều chú ý về những người phía sau cánh cửa. Quả nhiên! Dàn cô dâu chú rể, phù dâu phù rể quá đẹp. Họ từ từ tiến vào bên trong. Hai bên phù dâu phù rể đứng sang bên cạnh.

"Đúng là đám cưới hoành tráng, có rất nhiều người có máu mặt trên thế giới ở đây!"-Nó đang xem xét về khách mời.

"Còn có cả... Á!! Bố mẹ? Bố mẹ cũng tham dự ư?"-Nó rất muốn chạy lại hỏi vì sao về mà không nói cho nó biết. Nhưng nó không thể rời đi. đành nhin lại tính tò mò vậy!

Đến màn trao nhẫn. Anh, cậu, chàng đưa cho Ben, Bom, Bùm ba chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đeo vào tay của ba nàng.

Rồi nó, Hoài An, Moon cũng đưa ra cho Cartarina, Mẫn, Mon ba chiếc nhẫn vàng sang trọng. Rồi khoá môi, rồi nhảy,... Tất cả trôi qua trong vui vẻ của mọi người và một mối của nó.

Bữa tiệc kết thúc, nó chạy đến chỗ bố mẹ nó. Có cơ hội hỏi rồi!

-Sao bố mẹ về mà không nói cho con biết vậy?

-Bố mẹ về dự rồi phải đi luôn nên không nói cho con được. Xin lỗi con gái!

-Vậy ạ?-Giọng nó trầm hẳn xuống.

-Ta có tin vui báo cho con đây!-Mẹ nó vui mừng.

-Chuyện gì ạ?

-Cuối tuần này chúng ta nghỉ phép. Cả nhà sẽ đi chơi ở Paris!

Mất nó sáng như đèn pha. Cả nhà đi chơi? Lâu lắm rồi nhà nó không được đi chơi như vậy!

-Yeahhh! Con yêu bố mẹ nhiều! Vậy bố mẹ mau đi đi tuần sau còn về đi chơi!

-Ừm, đừng buồn nhé con yêu! Tạm biệt!-Bố mẹ nó hôn lên trán nó rồi rời đi. Người nó như có thêm sức mạnh. Tuần sau đi chơi! Háo hức, háo hức! Về nhà chuẩn bị đồ thôi!

-Hết chương 39-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngày Đầu Tiên Của Kỳ Nghỉ!

Nó hí hửng chào bố mẹ rồi đi về nhà. Đương nhiên là nó trốn bọn kia rồi, không thì nó sẽ bị bọn kia kéo lại bắt quấy cho tới sáng quá!

Kế hoạch tẩu thoát của nó thành công. Nhưng có một lỗi nhỏ, nhỏ thôi! Đó là anh phát hiện ra nó. Nhưng anh không cản nó. Anh đã đứng nghe nó nói chuyện với bố mẹ nó rồi! Anh mỉm cười gian xảo rồi quay vào bên trong như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nó về đến nhà liền nằm bò ra giường.

-Ôi lạ chúa tôi, sao mà mệt dữ vậy trời? -Nó kêu chúa mặc dù nó không theo đạo chúa.

Chẳng buồn thay quần áo, nó nhắm mắt ngủ luôn mặc dù bây giờ mới có 5h chiều.

Ở buổi lễ đã tan. Khách khứa đã về hết. Ba cặp dâu rể đã thay cong quần áo, khều khều tay ba chàng và hai nàng kia.

-Ê tụi bay, đi quấy không? -Thật không sai với dự đoán của nó một chút nào!

-Ok, đi luôn! -Cả bọn đồng thanh.

-À hình như tao thấy thiếu thiếu cái gì đó! -Moon như phát hiện ra điều gì.

-À, đúng rồi! Từ nãy sao chẳng thấy Min đâu! -Mon búng tay một cái làm cả bọn giật mình.

-Min? Ủa Min là ai vậy? -Cartarina ngơ ngác hỏi.

-Là Dương đó! Quên chưa nói với em nhi! Tụi chị có biệt danh hết nhé! Chị là... Anh Sơn là..... -Moon kể một lèo ra, chốt câu cuối. -Và chồng em tên Ben đó!

-Ben? -Cartarina quay sang nhìn Ben, rồi cười phá lên làm Ben đỏ mặt.

-Chồng à, anh đáng yêu lắm! Sao anh biết em thích xem Ben 10 vậy? -Câu nói của Cartarina làm cả bọn cười như chưa từng được cười.

-Ủa mà đang hỏi chuyện của Min mà! Tự nhiên lan sang truyện khác là sao vậy?

-Ừ ha! Không biết nó đi đâu rồi! Để ta gọi thử! -Mon rút điện thoại ra gọi. Có chuông nhưng không ai trả lời. Bởi vì nó đang ngủ mà!

-Nó không nghe máy! Hay xảy ra chuyện gì rồi? -Cả lũ bắt đầu sốt sắng.

-Cô ấy về nhà trước rồi! Không phải lo đâu! Chúng ta đi thôi!

-Ừ, kệ nó vậy!

Và ở nhà nó vẫn đang ngủ yên trong chăn bông và bật điều hoà.

~~~~~

Nó tỉnh dậy, nhìn đồng hồ. Bây giờ là 10h47! Nó dờ chán ra, đi tắm. Tắm xong nó cảm thấy thật thoải mái. Nó lau khô tóc rồi ngồi lên giường, bắt đầu mở điện thoại.

Ồ, một cuộc gọi nhờ của Mon. Thôi kệ vậy! Chắc lại rủ đi quây! Không có hứng! Nó lướt facebook của mình. Không có gì hót. Nó bỏ điện thoại xuống, đi tới chiếc vali màu đen, mở ra hí hửng. Chuẩn bị quần áo đi chơi thôi! Nó mở tủ quần áo của nó ra. Chẳng kén cá chọn canh lắm, nó lấy mấy chiếc quần baggy, yếm bò quần dài ngắn đủ cả, mấy cái quần jeans dài rách, quần jeans đùi nữa. Thêm vào cái áo phông trắng, đen đủ kiểu. Nó nghĩ sang đó có thể sẽ đi gặp bạn bè hay đối tác của bố mẹ nên để mấy chiếc váy trắng vào, để một ít đồ dùng cá nhân nữa! Sang bên đó thiếu gì thì mua! Xong nó nằm lên giường. Mong đến cuối tuần quá!

~~~~~Thứ bảy~~~~~

-A, con chào bố mẹ!-Nó nhảy tung tung khi vừa làm vsen xong xuống nhà tìm thức ăn đã thấy bố mẹ nó ở đó.

-Chào con yêu! Ngủ ngon không vậy?

-Ngon lắm ạ!

-Ăn sáng đi rồi còn đi chứ!

-Vâng!

Nó ngồi ăn với vận tốc ánh sáng. Chưa đầy 3' đã xong. Rồi nó xin phép lên phòng kéo vali xuống. Lúc xuống đến nơi thì có một bất ngờ lớn dành cho nó.

-O, bác Loan, bác Hùng, anh! Sao mọi người lại ở đây?

-Chào con gái! Chúng ta tới đi du lịch! Con không thích hả?

-À, đâu, đâu có đâu! Ngược lại con còn rất vui đấy chứ!

-Ừ được rồi! Chúng ta đi thôi kéo muộn giờ máy bay mất!-Anh nói, kéo nó đi. Cả 5 người nhìn anh làm anh nán lại.

-Con nói gì sai sao?

Năm người ôm bụng cười. Hai người đàn ông kia thì không cười hẳn ra, cố nhịn cười đến mức vai run run, mặt nhăn nhó. Cuối cùng nó cũng đi đến, vỗ vai anh, hi vọng thích cho cái thắc mắc của anh.

-Anh thân yêu! Nhà chúng ta có máy bay riêng, không cần gấp!-Nói rồi nó kéo vali đi trước, bốn vị phụ huynh cũng đi luôn. Anh đứng lại đập vào mặt mình. Đúng rồi! Anh quên mất là nhà mình có máy bay! Rồi cũng chạy theo sau.

~~~~~

Lên máy bay.

~~~~~

Xuống máy bay.

~~~~~

Đến biệt thự.

-Sao mọi người im lặng vậy?-Nó không chịu được lên tiếng.

-Suyt!-Và nhận lại được là 5 cái suyt của năm người kia! Để ý kĩ thì thấy họ đều đeo tai nghe. Nó đặt một bên tai nghe của anh, nhét vào tai.

-Vâng! Ông Donal Trumb chính thức là tân tổng thống của nước Mĩ chúng ta!-Cả một câu được nói bằng tiếng anh!

Tất cả mọi người bỏ tai nghe ra.

-Sao mọi người lại nghe cái này vậy?

-À, là để biết ai đắc cử qua chúc mừng ấy mà!

-Ồ! Thôi con lên phòng đây!-Nhà có rất nhiều phòng. Ai thích dùng phòng nào cũng được. Và nó lên chiếm trước một phòng.

Ai về phòng người nấy,...ngủ!

~~~~~

Sáng hôm sau!

-Dậy cả nhà ơi! Dậy chuẩn bị đi chơi thôi!-Nó gỡ xong chảo các thứ làm căn biệt thự trở nên ấm ỉ. Đến cả mấy chị giúp việc cũng phải bịt tai vào nhưng không dám nói vì nó là cô chủ mà!

-Em/Con làm gì mà ấm ỉ thế?-Anh và bố mẹ anh dậy, đi xuống.

-Chào buổi sáng hai bác, anh. Ở bố mẹ con chưa xuống ạ!

Ở trên phòng của hai ông bà kia, hai người đó nằm trên giường ngủ như không, vì tối qua trước khi đi ngủ đã nhét bông vào tai. Đã biết sẵn tình huống này sẽ xảy ra. Vậy nên sáng nay cứ ôm nhau mà ngủ thôi!

-Hết chương 40-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thông Báo!

Từ bây giờ thời gian viết truyện của mình sẽ cố định vào lúc 12h30'pm. Tức là sẽ đăng truyện lên lúc 1h30'pm! Mong mọi người thông cảm cho mình vì sắp thi nên mình phải học vào buổi tối! Thank you các bạn vì đã ủng hộ truyện của mình!

Thân ái!

Tác giả!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Anh Sẽ Làm Cho Em Yêu Anh Nhiều Hơn Cậu Ta!

Nó năn không muốn gọi nữa, ngồi xuống ăn sáng.

-Con mời hai bác, mời anh!

-Ừm ăn đi con!

~~~~~

Sau khi đã ăn xong, bố mẹ nó mới ngủ dậy, đi xuống.

-Ồ, mọi người dậy sớm thế!-Mẹ nó tươi tỉnh như là dậy sớm lắm trong khi bây giờ đã là....9h sáng!

-Mẹ mới dậy sớm đó! Sao bố mẹ không ngủ thêm chút nữa?-Nó nói đều.

Mẹ nó không hề nao núng.

-Vậy hả? Thế thì chúng ta lên ngủ tiếp thôi! Để ai đó hôm nay không được đi chơi, ở nhà ngắm điện thoại!-Mẹ nó đẩy bố nó lên, nó nghe vậy thì cuống quá, nhảy vào ôm bố mẹ nó.

-Áy, bố mẹ ngồi xuống ăn sáng đi rồi chúng ta đi!

Mấy người kia cười khúc khích. Đến cả anh cũng cười nó. Nó lườm, liếc anh chấy áo!

-Đừng liếc anh như vậy! Lắc đầu!-Anh chọc quê nó.

-Anh im đi!

Cả nhà cười vui vẻ, hai ông bà kia ngồi ăn sáng. Bữa sáng trôi qua trong tiếng cười.

Trong khi đó, ở Việt Nam

-Sao? Cô ấy đã bay qua Pháp từ hôm qua rồi ư?-Cậu đứng trước cửa nhà nó, nói như hét lên với ông bảo vệ.

-Vâng thiếu gia! Cô chủ đã đi cùng với ông bà chủ và...-Ông bảo vệ chưa nói xong thì bị cậu cắt ngang.

-Và? Và gia đình Gia Lâm sao?

-Đúng vậy, thưa thiếu gia!

-Được rồi!-Cậu nói xong thì quay ra xe, lao đi.

-Đặt một vé máy bay sang Pháp cho tôi!-Cậu gọi cho một tên đàn em thân cận của mình, nói đúng một câu rồi cúp máy. Bên kia cũng chẳng hiểu gì, nhưng cũng phải đi đặt một vé máy bay cho cậu để cậu sang Pháp. Trong đầu thắc mắc dữ dội: Nhà cậu có máy bay riêng việc gì phải đi máy bay "công cộng" như vậy?

Cậu tăng tốc, đi thẳng đến sân bay. Thực ra nhà cậu đúng là có máy bay riêng, nhưng không muốn đi vì nếu đi thì bố mẹ cậu sẽ biết, và cậu không muốn cho bố mẹ biết.

Sân bay thẳng tiến!

Chỉ 15' sau, cậu đã đứng trước cửa ga sân bay. Xuống xe. Cậu thu hút bao nhiêu ánh nhìn, đặc biệt là giới nữ. Đến cả mấy chị 25,26 tuổi, cả mấy cô hơn ba mươi tuổi nữa, đến cả một đứa trẻ con đi qua cũng phải quay lại nhìn cậu! Cậu có sức công phá lớn thật! Đi đến đâu ồn ào đến đấy.

Cậu đi đến chỗ một cô lễ tân xinh đẹp, hỏi.

-Chị lấy cho em một vé máy bay tới Pháp cái coi!-Cậu nói rất chi là tự nhiên làm mọi người chú ý đến. Mấy cô lễ tân khác thì tiếc đứt ruột! Tại sao em ấy không đến quầy chờ mình chứ? Mà cả cái cô kia nữa! Sao lại đứng dung với trai đẹp vậy? Cô ta đẹp thật nhưng như thế có phải kiêu quá không? Mới vào làm mấy hôm trước mà! Đó là nhưng câu hỏi mà mấy cô lễ tân kia thắc mắc trong đầu.

-Xin lỗi em nhé! Nếu em muốn đi thì phải có vé, hộ chiếu! Và bây giờ em chẳng có gì cả!-Cô lễ tân ra vẻ tôn trọng khách hàng nhưng thực ra là đang nói đùa cậu.

-Thôi nào! Chị nể tình chị em mà bớt chặt chẽ em đi được không?

Cô tiếp viên đó chính xác là chị họ của cậu. Là chủ cái sân bay này nhưng giấu thân phận, điều hành công ty thông qua một cộng sự đáng tin cậy. Mấy hôm nay cô xuống là muốn xem xem nhân viên làm ăn thế nào. Mấy ngày trước thì tạm được. Nhưng đến hôm nay thất vọng quá! Toàn một lũ mê trai! Phải đào tạo lại!

Sau khi nghe câu nói của cậu, tất cả đều nhác nhiên. Cô lễ tân đó là chị cậu ư?

Mấy cô lễ tân kia thì ngạc nhiên tột độ. Mấy ngày trước đối xử không tốt với cô vì ghen tị với nhan sắc của cô. Nhưng bây giờ lại biết cô là chị của em đẹp trai kia, thật bất ngờ mà! Ti nữa phải bồi bổ, tiếp cận cô để xin số điện thoại của em í mới được!

-Luật là luật! Không có lời chị em ra đây mà được lên máy bay đâu!

-Chị kiểm tra đi! Em đặt vé trực tuyến rồi mà!

Cô kiểm tra...

-Ồ đúng thật.-Vừa lúc đó có một tờ fax chuyển tới!

-Sao em không nói sớm? Đến cả vé cũng gửi tới rồi! Thôi này cầm lấy và đi đi! Đừng có làm lấp ánh hải quang của chị!

-Được rồi, trả lại vai nhân vật chính ở đây cho chị! Em đi đây! Bye bye!

-Ok, bye!

Ngay lúc cậu vừa đi, các cô lễ tân nhào tới chỗ cô, hỏi tới tấp.

-Cậu là chị của em trai đó hả?

- Thật sao?

- Em ấy tên gì vậy?

- Bao nhiêu tuổi rồi?

- Cậu có số điện thoại của em ấy không?

- Cho mình số của em đi!

.....V.....V.....

-Mấy cô làm việc đi! Tôi đuổi hết bây giờ! Tôi là chủ cái sân bay này! Mấy ngày nay chỉ muốn tới xem mấy cô làm việc thế nào thôi! Thật quá thất vọng mà!-Cô nói rồi bỏ đi. Trước đó còn ném lại cái thẻ nhân viên của mình, thẻ cấp cao trong công ty.

-Ôi trời ơi! Con nhỏ đó... À không! Chị ta là chủ của hãng sân bay này ư?

-Ôi chết mất! Làm sao đây! Cậu có nghĩ là chúng ta sẽ bị đuổi việc không?

-Đừng mà! Làm chỗ này lương cao, việc nhàn. Bị đuổi thì tớ biết phải làm sao?

.....bla.....bla.....

Mấy chị lễ tân lại bắt đầu kêu ca.

-Mấy cô mau đi làm việc!-Cô quay lại vì quên ví tiền. Cầm luôn cái thẻ cấp cao của mình.

Mấy chị kia chạy tới tập về nơi làm việc của mình.

~~~~~

Cậu đã lên sân bay, ngồi toa hạng nhất. Máy bay đã bắt đầu cất cánh. Cậu cầm điện thoại bật chế độ máy bay. Mắt dừng lại ở tấm hình của nó, nụ cười của nó.

-Rồi một ngày nào đó, anh sẽ làm em yêu anh hơn yêu cậu ta như bây giờ!-Cậu nắm chặt điện thoại trong tay. Mãn hình tất.

Cậu ngồi trên máy bay, lơ lửng suốt 11h đồng hồ. Đầu cậu chỉ nghĩ đến nó. Không biết bây giờ nó đang làm gì? Có phải đang ở cùng anh? Hay là đang đi chơi vui vẻ cùng anh?

Nghĩ đi nghĩ lại cái suy nghĩ ấy đến tận lúc xuống sân bay. Cậu định vị điện thoại nó. Quả thật đang ở khu vui chơi. Cậu gọi taxi đi đến đó. Chỉ mất có 5'.

Đi đến nơi nó đang đứng, cậu hồi hộp. Chỉ một chút nữa thôi là đến chỗ nó rồi! Biết nói gì bây giờ?

Cứ hỏi như vậy mà đến đó lúc nào không hay.

-Ồ, Thế Anh? Sao anh lại ở đây? -Nó vừa cắn que kem vừa hỏi.

Anh không có ở đây. Điều đó làm cậu vui.

-Ồ, anh đi công tác tạt qua đây chơi, không ngờ gặp em ở đây! Trùng hợp nhỉ! Mà em đi một mình sao?

-Ồ đúng là trùng hợp! Tôi đi với tên kia! Anh ta đang đi mua vé! Hay anh vào chơi luôn với tụi tôi?

Anh có mặt ở đây! Điều này lại dập tắt niềm vui khi nay của cậu.

-Ừ, đương nhiên anh sẽ đi! Em gọi cho cậu ta nói mua 3 vé nhé!

-Ok!-Nó cầm điện thoại gọi cho anh.

-Alo!

-Anh mua 3 vé nhé!-Nói rồi nó cúp máy luôn.

Anh chẳng hiểu gì nhưng cũng mua 3 vé. Nó không bao giờ làm gì mà không có lí do. Kệ vậy!

Anh cầm 3 vé trên tay, hí hửng đi tới chỗ nó. Chỉ còn vài bước nữa thôi!

Cậu nhìn thấy anh gần đến, kéo nó lại, hôn nó!

-Hết chương 41-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Fourth Kiss!

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy. Ba tấm vé lơ lửng trên không, tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Anh quay đi. Anh không muốn nhìn thấy cảnh này. Nhưng anh đi rất chậm. Có lẽ anh muốn nó chạy đến giữ anh lại.

Nó đẩy cậu ra. Một cái tát giáng thẳng vào má cậu.

-Anh làm cái quái gì vậy?

Nó quay người, định bỏ đi thì thấy bóng lưng anh. Đi rất chậm, trông thật lẻ loi, cô đơn. Nó chạy đến bên anh, kéo anh lại.

-Anh...-Nó chưa kịp nói gì thì bị anh kéo vào lòng.

-Em, nói cho anh biết. Đó chỉ là hiểu lầm thôi đúng không? Chỉ là hiểu lầm thôi đúng không?-Anh rất sợ. Anh sợ nó sẽ nói đó không phải hiểu lầm. Sợ nó sẽ đi theo cậu mà bỏ anh lại.

-Đừng vậy! Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi! Anh tin em chứ?-Nó cũng sợ. Nó sợ anh không tin nó. Sợ anh sẽ lại một lần nữa rời xa nó. Nhưng nó không mạnh mẽ như anh. Nó khóc. Không hiểu sao từ khi chính thức quen anh, nó rất nhạy cảm và dễ khóc. Không còn là Dương của trước kia. Có lẽ nó đã quen được anh bảo vệ rồi!

-Anh tin em mà! Ngoan nào! Đừng khóc!-Anh nhìn nó như vậy, tron lòng thấy đau. Anh biết nó sẽ không nói dối anh mà!

-Thật không?-Nó vẫn nghi ngờ.

-Thật mà! Nín đi!

Nó sụt sịt, ngừng khóc. Nhưng tay vẫn chưa ngừng ôm anh.

Cậu ở đằng sau, nhìn thấy tất cả. Có vẻ cậu biết trước là cái kế hoạch chỉ vừa loé lên trong đầu cậu khi anh bước đến sẽ thất bại. Cậu không tức giận. Thay vào đó, cậu cười. Một nụ cười cho sự thất bại. Một nụ cười buồn. Lần này, cậu là người lặng lẽ rời đi.

Xa xa, một người khác cũng lặng lẽ đi theo với nụ cười buồn trên môi. Không ai khác chính là Hoài An. Khi nghe anh sang Pháp, cô rất ngạc nhiên vì không biết lí do vì sao cậu lại xuất ngoại gấp vậy. Nhưng rồi cô vẫn đi theo. Cô và cậu ngồi cùng một chuyến bay. Nhưng cậu không hề biết. Vì trong đầu cậu bây giờ chỉ có nó. Đi theo cậu. Không hiểu tại sao vừa xuống máy bay cậu liền đi tới khu vui chơi. Bây giờ thì rõ rồi. Hoá ra là vì nó. Điều này làm Hoài An rất ghen tị. Thấy cậu hôn nó, cô chỉ muốn nhảy ra kéo cậu đi. Nhưng phải kiểm chế không sẽ bị phát hiện. Bây giờ thấy cậu lặng lẽ rời khỏi, cô lại cảm thấy buồn. Buồn vì cậu buồn.

Cậu đi tới một chiếc ghế ngoài khu vui chơi, ngồi xuống, mặt không chút biểu cảm. Hoài An ngồi ở một cái ghế khác, cách chỗ cậu một khoảng, đủ để thấy cậu.

Cậu đang hồi tưởng về nụ hôn vừa rồi. Dù chỉ là một nụ hôn nhẹ và trôi qua khá nhanh, nhưng nó mang lại cho cậu bao nhiêu cảm xúc. Ấm áp có, ngọt ngào có. Và nhiều nhất, đó là cảm giác hạnh phúc khi được hôn người con gái mình yêu.

Trong lúc cậu đang chìm vào dòng suy nghĩ của mình, có một đám con gái đi tới.

-"Anh trai, đi chơi với bọn em không?"

Những từ trước gạch đầu dòng và trong ngoặc là tiếng anh

Cậu không phản ứng gì. Bọn con gái đó làm lố hơn. Người ôm cổ, người ôm tay, người ôm eo,...nói chung là quá đáng.

Cậu đẩy lũ đó ra, lịch sự nhất có thể.

-"Xin lỗi, tôi không có ngu cầu!"

Bọn con gái đó vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Thấy vậy Hoài An chạy tới, đuổi hết lũ tua rua kia đi.

-Sao em lại ở đây?

-À, à em có chuyện ở đây, tình cờ đi ngang ấy mà!-Cô ngượng miệng tìm lí do chữa cháy.

-Dù gì cũng cảm ơn em! Nếu em xong việc rồi thì về nước sớm đi! Ở bên này một mình nguy hiểm lắm! Anh không muốn bạn anh bị hại!

Từ bạn đó, không biết cô có nghe lắm không, nhưng mỗi lần cậu nhắc đến, cậu hình như cố ý nhấn mạnh. Những từ bạn đó không biết đã bao lần cửa vào tìm cô. Nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng.

-Em biết rồi! Tạm biệt!

-Tạm biệt!

Cô bước đi. Rất muốn quay lại ôm lấy cậu. Nhưng có vẻ cô không đủ tư cách làm vậy. Không muốn khóc đâu nhưng nước mắt cứ rơi. Cô bước nhanh hơn. Cô không muốn cậu nhìn thấy mình khóc.

Cậu nhìn theo bóng lưng cô. "Xin lỗi em! Nhưng anh thực sự không thể yêu em được!"

Bên anh và nó.

Anh đã đưa nó về. Trên đường đi, không ai nói một lời nào. Có vẻ vẫn chưa đủ can đảm.

Về đến nhà, nó định lên phòng. Nó cần có thời gian suy nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra hôm nay.

-Mai chúng ta đi chơi nhé! Anh đưa em đến một nơi. Đảm bảo em sẽ thích.-Anh luôn can đảm hơn nó, mở lời trước.

-Ừm, vậy anh về phòng nghỉ ngơi đi! Anh chắc cũng mệt rồi!

-Ừ, em cũng ngủ sớm đi nhé! Bye!

-Bye bye!

Mỗi người về một ngả. Trong nhà chỉ còn anh với nó, và người giúp việc. Mọi người đã đi chơi hết rồi! Đúng hơn là đi thăm bạn. Và có thể tối nay sẽ không về.

~~~~~

Sáng hôm sau.

-Dậy, dậy mau! Em có dậy không thì bảo?-Có lẽ cả hai đã quên hết việc hôm qua.

-Ừ, cho em ngủ thêm chút nữa!-Nó nói giọng ngái ngủ, đẩy tay anh ra.

-Em không dậy đúng không?-Anh nói giọng nham hiểm, nhưng nó chẳng để ý, cố ngủ.

-Ừm!

-Vậy thì...-Anh nói dứt quãng, tiến lại gần nó hơn, và bắt đầu...cù léc nó. Nó cười sặc sụa.

-Này...hahaa...anh có...hahaa...thôi ngay...hahaaa...không?

-Thế em chịu dậy chưa?-Tay anh vẫn tiếp tục cù léc nó.

-Được được...hahaa...em dậy, em dậy!

Anh thôi cù nó.

-Vào làm vsen đi rồi chúng ta đi!

-Từ từ, cho em...thờ cái nào! Anh định cù chết em à?

-Rồi cô nương! Đi đi!

-À đất sò!(biết rồi)

Nói rồi nó đi vào làm vsen trong vòng...20'.

-Em định ngủ luôn trong đây hả?

-Ra đây!-Nó bước ra. Hôm nay nó mặc yếm bò với áo phong trắng.

-Đi thôi!

~~~~~  
Đến một khu vui chơi khác.

-Uầy rộng thật!

-Đừng đợi anh đi mua vé!-Nói rồi anh khựng lại, mặt đăm chiêu. Nhớ đâu lúc anh quay lại lại nhìn thấy cảnh tượng hôm qua thì sao?

Nó như hiểu anh nghĩ gì.

-Anh nhớ lại chuyện hôm qua à?

-.....

-Được! Để giúp anh quên đi kí ức hôm qua, em sẽ tạo cho anh một kí ức mới!-Nói xong, nó kéo đầu anh xuống, nhìn lên(chân nó quá ngắn so với anh), trao cho anh fourth kiss của mình.

-Hết chương 42-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thái Tử Mời Ăn, Có Phúc Dữ!

Mất anh mở to hết cỡ. Lần đầu tiên nó chủ động đấy! Đang định đáp lại thì nó rời ra làm anh tiếc nuối.

-Anh đi mua vé đi!-Nó đẩy anh đi. Ngại lắm chứ bộ! Không dám ngước lên nhìn anh luôn!

Anh nhìn nó trong bộ dạng này đáng yêu thấy mồ, xoa đầu nó. Bước đi rất chậm, luyến tiếc không muốn rời. Cuối cùng cũng bước tới chỗ mua vé.

Nó ở lại, chạm vào môi mình, tùm tùm cười. Ôi cái con bé Dương bây giờ chẳng khác gì con gái mới lớn! Vẫn đang nghĩ ngợi về nụ hôn vừa rồi thì có ai đó khều khều vai nó. Nó quay lại thì...một phát vào gáy. Nó từ từ ngã xuống tay người đàn ông mặc đồ đen. Ông ta nhấc nó vào xe, rút điện thoại áp vào tai.

-"Cậu chủ, đã hoàn thành rồi ạ!"

-"Tốt lắm! Tiếp tục đi!"

-"Vâng!"

Người đàn ông mở cửa xe, lái thẳng đến một căn biệt thự.

Anh đi ra, dù rất vui vì chuyện vừa nãy nhưng vẫn hơi lo. Nhìn thẳng về phía nó đứng, không thấy người! Anh chạy đến chỗ đó, ngó quanh. Không thấy! Rút điện thoại ra gọi cho nó. Tiếng nhạc chuông vang lên. Cái điện thoại của nó nằm ngay dưới đất. Anh nhặt điện thoại của nó lên, nhét vào túi. Nó không thể đi đâu quá vội mà rơi điện thoại được! Không lẽ...

Anh bấm dãy số điện thoại của cậu.

-Alo?

-Tao đây!

-Lâm thiếu gia? Sao tự nhiên rảnh gọi cho tao vậy?

-Cô ấy có ở chỗ này không?

-Cô ấy? Dương hử?

-Chứ còn ai vào đây nữa?

-Không! Sao vậy? Chẳng lẽ mất tích rồi?

-Có lẽ vậy! Bây giờ tao sẽ đi tìm! Máy giúp nhé!

-Còn phải để máy nhắc sao?-Cậu nhanh chóng cúp máy rồi phóng xe như bay đi tìm.

"Tên này có ngốc không? Sao không định vị điện thoại cô ấy chứ?"-Cậu nghĩ trong đầu rồi cầm điện thoại lên, định xem trên bản đồ thì một tin nhắn gửi tới. Là của anh!

"Máy không định vị được đâu! Điện thoại của cô ấy tao cầm!"

Tin nhắn này thật làm cậu choáng. Không có thiết bị định vị thì khó mà tìm được nó ở cái đất nước rộng lớn này.

-Alo, tụi mày cho người đi tìm cô gái này cho tao!-Cậu gọi rồi gửi anh của nó cho bọn đàn em.

Bắt đầu lái xe đi tìm tất cả những chỗ mà cậu biết. Anh cũng vậy. Cuối cùng hai người lại gặp nhau tại một công viên.

-Mày tìm thấy chưa?

-Chưa! Còn mày?

-Cũng chưa!

Gọi điện thoại.

-Tụi mày tìm thấy chưa?

-Chưa thấy đại ca!

-Tiếp tục tìm đi!

-Rồ!

Anh nhìn cậu như đang tìm kiếm một chút hi vọng nào đó. Cậu lắc đầu. Cuộc tìm kiếm lại tiếp tục.

~~~~~

Nó mở mắt. Nó đang nằm trên một chiếc giường sang trọng trong một căn phòng lộng lẫy trong một ngôi biệt thự nguy nga. Nó xoa xoa gáy. Nó nhớ hình như nó bị bắt cóc. Nhưng kẻ bắt cóc nào lại giàu đến vậy chứ?

Còn đang lờ mờ lục lọi não thì cánh cửa phòng bật mở. Một người con trai đẹp đến mức có thể làm hàng loạt chị em đổ gục dưới chân(trừ nó) bước vào. Nó ngẩng đầu lên.

-Tỉnh rồi sao?

-Ê? Anh là...

-Đã quên anh rồi sao?-Người con trai lại gần nó, hôn lên trán.

-Khi già?

-Bingo! Trí nhớ em kém thật!

Nó choàng tới, ôm chàng trai đó, người mà nó coi như anh trai.

-Anh đi lâu như vậy, bảo sao em không quên được? Dù gì cũng 2 năm rồi!

-Thôi nào Khi Con! Anh xin lỗi! Tại nhiều việc quá! Mà mỗi tuần anh đều gọi cho em mà!

-Nè Crist Chartin! Anh quá đáng thật! Gọi thì làm được gì? Có được ăn không?

-Em được một mĩ nam như anh gọi hỏi thăm là may mắn lắm rồi còn kêu ca gì nữa hả?

*Crist Chartin: 19t, quý tử độc nhất vô nhị của nữ hoàng Pháp và đức vua Mỹ. Pháp và Mỹ đang có ý muốn nhập lại thành một nước hùng mạnh. Không chỉ là thái tử, Crist còn là chủ tịch công ty vàng bạc nổi tiếng thế giới với cái tên K&K. Trước kia, sau hai tháng anh chuyển đi thì Crist tới trường nó học, để ý tới nó và hàng ngày tới làm nó vui. Nó cũng đã vui vẻ trở lại nhưng không được như trước. Crist học cùng nó tới tận năm nó học xong cấp 2 nên bọn Bùm đều biết anh. Sau khi nó học xong cấp 2 thì phải về nước. Không như anh, trước khi chuyển đi Crist nhắn nhủ với nó rất nhiều. Nào là gọi về thường xuyên, thỉnh thoảng sẽ về thăm, rồi là sẽ gửi nhiều quà về,... Nó rất vui. Crist coi nó như em gái ruột nên hết mực cưng chiều và chú ý đến mấy vệ tinh quanh nó.(học ở Việt Nam lâu nên chém tiếng việt rất thành thạo nhé!)

-Mĩ nam? Mĩ nam quanh em có đây!

-Này, anh chỉ vừa mới đi 2 năm mà quanh em đã có nhiều như vậy rồi? Không được! Để anh đi dẹp cho em!

-Thôi được rồi! Mà sao anh lại dùng cách này để gặp em vậy? Đau muốn chết!-Nó xoa sau gáy mình.

-Đau lắm à? Anh xin lỗi! Anh chỉ muốn làm em bất ngờ thôi! Anh biết thuốc mê không tác dụng với em mà!

-Được rồi! Đền bù cho em đi! Mang em đi ăn!

-Ok, anh biết mà! Em chỉ có ăn thôi!

-Đi thôi!-Nó kéo tay Crist đi, vui vẻ ăn uống trong khi anh và cậu đang vật lộn ngoài đường tìm nó.

-Vẫn chưa thấy à? Hay báo cảnh sát đi!-Cậu lau mồ hôi trên trán mình.

-Ừ, có lẽ! Dù gì cũng hơn 1 năm rồi tao chưa qua đây nên quên đường.

2 anh thẳng tiến tới đồn cảnh sát.

~~~~~

Cảnh sát phân tán khắp nơi đi tìm. Vì ai cũng hoảng khi nghe danh của nó. Chuyện này bố mẹ nó chưa biết, chứ để bố mẹ nó biết thì mấy ông cảnh sát mà không tìm được nó chỉ còn nước đào lỗ chôn thân.

-Thưa hai cậu, chúng tôi đã tìm tất cả các nơi trong thành phố, nhưng không thấy! Chỉ còn..."-Ông cảnh sát trưởng áp ứng.

-Chỉ còn cái gì?"-Anh như mất kiểm soát. Đã 5h đồng hồ rồi kể từ khi nó mất tích. Vẫn chưa tìm thấy manh mối gì.

-Dạ, chỉ còn biệt thự riêng, khu vui chơi ăn uống riêng của thái tử và cung điện là chúng tôi chưa tìm thôi!"

-"Vậy còn chờ gì nữa? Vào tìm đi!"

-"Nhưng..."

-"Nhưng nhị gì? Mau lên! Cô ấy còn quan trọng hơn cả cái đất nước giàu đẹp này của các người đó!"

-Dạ, chúng tôi đi ngay!"

Anh và cậu đang xóc xáo đi tìm nó, trong khi nó đang ngồi...ăn!

-Hết chương 43-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sóng Gió

Cả buổi sáng nó kéo Crist đi ăn trong khu vui chơi riêng của Crist. Bây giờ nó vẫn đang ngồi ăn. Bỗng từ đâu anh, cậu và mấy ông cảnh sát xông vào. Anh và cậu kéo nó về phía mình, đẩy Crist ra. Mấy ông cảnh sát thì cúi đầu xuống, chào Crist.

-Anh là ai? Tại sao anh lại bắt cóc cô ấy?-Cậu túm cổ áo Crist. Crist vung tay cậu ra, chinh lại cổ áo.

-Tôi đâu có bắt cóc đâu?

-Còn chối?

-Không phải là bắt cóc đâu!-Nó giờ mới lên tiếng làm anh và cậu nhìn chăm chăm vào nó.

-Chuyện là...-Nó kể chuyện từ ngày xưa đến ngày nay, rồi đến bây giờ của nó với Crist cho mọi người nghe. Mất...30'!

-Vậy tóm lại là người quen sao?-Anh tóm tắt lại tình hình.

-Là vậy đó!-Crist nhếch môi cười, quay sang nó.

-Đây là mấy vệ tinh quanh em sao? Cũng được đó! Nhưng đâu bằng anh được! Để anh giúp em dẹp giặc nhé!

-Thôi thôi! Đây là bạn trai em, còn đây là bạn em! Người quen cả mà!-Nó nói như vậy làm cậu có hơi buồn.

-Em đã có bạn trai rồi sao?-Crist mở to mắt, nhìn chăm chăm vào anh.

-Đúng rồi!

-Vậy để anh xem tên này có gì mà lại khiến em đề ý!

-Được! Tôi sẵn sàng tiếp anh!-Anh cười đều.

Đang nói chuyện vui vẻ, cậu lên tiếng làm không khí yên lặng hẳn.

-Nhưng cô ấy là cô dâu tương lai của tôi!

Crist đánh mắt sang nó. Nó cúi đầu xuống.

-Được rồi! Mọi người về nghỉ ngơi đi! Chắc cũng mệt cả rồi!-Crist giải vây cho nó.

-Ok! Bye anh!-Nó thom lên má Crist một cái. Đây là điều mà nó vẫn thường làm mỗi khi tạm biệt hay gặp Crist. Nhưng điều này lại làm cho anh và cậu cảm thấy khó chịu.

Đi về. Không ai nói gì khiến bầu không khí căng thẳng. Nó mệt vì...ăn nên cũng chẳng nói gì.

~~ Về đến nhà.

Cậu thả nó và anh xuống xe rồi về.

Anh bước vào nhà, chẳng thêm đội nó. Nó chạy theo.

-Này, anh sao vậy?

Bơ.

-Này, anh nói gì đi! Sao tự nhiên im vậy?-Nó là người không thích quá yên lặng.

Tiếp tục bơ. Cho đến khi lên phòng, anh đóng sập cửa lại. Nó quay về phòng mình(phòng nó đối diện phòng anh. Mấy phụ huynh thì bí mật dọn ra ngoài ở để anh và nó có nhiều thời gian chơi với nhau hơn)

Nó đi tắm rồi vợ cái điện thoại, trèo lên giường.

"Anh sao thế?"

Đã xem, và không trả lời!

"Anh sao thế? Em hỏi anh không nói, nhắn tin thì không trả lời. Anh quá đáng thật!"

Đã xem, và cửa phòng mở.

-Em xem ai quá đáng? Trong khi anh đi tìm em như một thằng bệnh thì em làm gì? Ngồi ăn với một thằng con trai khác. Em còn làm gì? Lúc đi về em còn thom lên má hần. Em không nghĩ rằng anh sẽ khó chịu sao? Lại còn trước mặt anh. Bây giờ em thấy ai quá đáng hơn hả?

-Em nói rồi mà! Em chỉ coi anh ấy như anh trai.

-Ai mà tin được khi nhìn thấy em cư xử như vậy với anh ta?

-Sao anh lại như vậy? Không phải anh sống ở nước ngoài lâu năm sao? Anh phải biết đây chỉ là một cử chỉ chào thân mật thôi chứ?

Đương nhiên anh biết vậy. Nhưng anh không muốn chia sẻ nó cho ai.

-Không ngờ em lại là loại người như vậy! Phũ phàng một sự thật rành rành trước mặt! Tưởng em thế nào, hoá ra cũng chỉ vậy thôi!

Nó đang cảm thấy mình vị si nhục. Sao anh lại nói nặng lời như vậy?

Anh bước ra đến cửa, nó hét lên.

-Bố mẹ Crist là bố mẹ nuôi em. Và bố mẹ em là bố mẹ nuôi Crist. Giờ thì biết rồi đấy! Bây giờ anh ra ngoài đi!-Nó đẩy anh ra, đóng sập cửa lại, chốt vào. Chưa bao giờ nó cảm thấy tủi như vậy! Nhất là khi bị một người mình yêu, mình tin tưởng nhất làm tổn thương. Tại sao anh không chịu hiểu cho nó chứ? Anh thật quá đáng! Nó nhảy ào lên giường, áp mặt xuống gối. Chỉ một lúc sau, nước mắt đã ướt đầm gối.

Anh ngơ ngẩn bởi câu nói của nó. Con nuôi sao? Nói dối hợp lý chút chứ! Tuy vậy nhưng anh quyết định gọi cho mẹ nó.

-Alo, con chào bác!

-Ừ, chào con! Hai đứa thế nào rồi? Chơi vui chứ?

-Dạ... Tốt ạ!-Anh nói dối.

-Thế thì tốt! Mà con gọi cho bác có chuyện gì không?

-Dạ...chỉ là con muốn hỏi bác... Hai bác có nhận ai làm con nuôi không ạ?

-Sao con lại hỏi vậy?

-Dạ...tại Dương kể con nghe, nhưng chỉ nói là hai bác có nhận con nuôi, còn lại cô ấy nói tối sẽ tiết lộ! Nhưng con muốn biết trước nên hỏi bác ấy mà!

-Vậy hả? Đúng là hai bác có nhận một đứa làm con nuôi. Nó là Crist! Nó đã làm nhiều thứ để con bé vui hơn sau khi con đi! Hai đứa rất thân với nhau. Lúc đó thì hai bác đã gặp bố mẹ Crist, thế bèn lại cùng nhau nhận con của đối phương làm con nuôi! Cũng hai năm rồi bác chưa gặp Crist, không biết giờ nó đang ở Mĩ hay Pháp!

-Vậy... vậy ạ? Vậy thôi con xin phép!

-Chào con!

Anh bỏ máy xuống, tay run run. Nó nói thật ư? Vậy mà anh đã xúc phạm nó như vậy! Anh đã làm tổn thương nó, người mà anh yêu nhất. Tại sao anh lại không tin nó cơ chứ?

Anh chạy lại trước cửa phòng nó, đập loạn xạ.

-Này, mở cửa cho anh!

-Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!

-Mở cửa cho anh đi!

-Không!

Anh không muốn kéo dài lâu, đập cửa xông vào.

-Anh vào đây làm gì?

Anh chạy tới ôm nó.

-Anh xin lỗi! Là anh sai! Anh đã không tin em! Em tha thứ cho anh được không?

-Anh buông tôi ra! Tôi không muốn nghe gì cả!-Nó vùng vằng.

-Xin em!

-Buông tôi ra!-Nó thoát được khỏi vòng tay anh, chạy không biết phương hướng ra khỏi nhà. Anh chạy theo nó.

Chạy, chạy nữa, cuối cùng nó thấy cái gì đó sáng sáng trước mặt. Nó đứng lại, che mắt mình.

Anh chạy đến, hét tên nó, kêu nó tránh ra. Nhưng đã quá muộn. Người nằm dưới đất, cùng một vũng máu.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mĩ Nam Bệnh Viện!

Tiếng còi xe cứu thương vang lên, náo loạn cả con đường trong buổi chiều vàng ươm. Trên xe, có một người con gái nằm đấy, máu me đầy mình. Bên cạnh người con gái đó, có một chàng trai đang trong tình trạng lo lắng đến hoảng loạn, nắm chặt tay cô gái. Người anh cũng đã dính máu.

Đến bệnh viện.

- "Phiền anh đứng ở ngoài để chúng tôi làm việc" - Một ông bác sĩ già chạy tới, vào phòng cấp cứu khi nghe có một bệnh nhân vừa nhập viện. Thấy anh định chạy vào thì nói rồi đóng cửa phòng. Đèn phòng cấp cứu bắt đầu bật.

Anh đứng ở ngoài, run rẩy. Anh đã làm gì thế này? Hại nó ra nông nỗi này, anh đúng là tòi tẹ mà! Ngồi bệt xuống nền nhà trước cửa phòng cấp cứu, anh rút điện thoại ra, gọi cho cậu.

- Alo, không phải chúng ta vừa gặp nhau sao?

- Tao... Có chuyện rồi!

- Chuyện gì?

- Cô ấy...

- Cô ấy làm sao? - Chuyện liên quan đến nó khiến cậu dừng mọi hoạt động lại và chăm chú nghe. Thấy giọng anh như vậy cũng hơi lo. Vơ lấy cốc nước cho lên miệng uống.

- Cô ấy bị tai nạn rồi!

Choangggg. Chiếc cốc trên tay cậu rơi xuống.

- Cô... cô ấy đang ở đâu?

- Bệnh viện... Đường...

Cậu cúp máy, lấy xe chạy ngay đến đó. Vì quá hoảng loạn, không may cậu đã... đâm vào một chiếc xe khác. Lại một tai nạn nữa xảy ra. Nhưng tai nạn của cậu không nặng bằng tai nạn của nó.

Cậu được mọi người đưa tới bệnh viện, đúng cái bệnh viện mà nó đang được cấp cứu. Chỉ trong vòng... 1h đồng hồ, cậu đã cấp cứu xong và được chuyển về phòng hồi sức. Hiện tại vẫn chưa tỉnh.

Ở một phòng cấp cứu khác.

Các bác sĩ cứ chạy ra chạy vào làm anh lo lắng.

- Bệnh nhân mất khá nhiều máu. Xin hỏi người nhà bệnh nhân ai thuộc nhóm máu AB mau chóng vào cho máu. - Tiếng một cô y tá vang lên. Anh đứng ngay dậy. Thật may mắn, anh thuộc nhóm máu AB.

Anh đi theo cô y tá vào phòng lấy máu. Cô y tá đó mê mẩn nhìn anh, động tác chậm chạp.

- "Cô có làm nhanh lên không hả? Cô ấy mà xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha cho cô đâu!"

- "Vâng! Tôi xin lỗi!" - Cô y tá đã chú tâm hơn, làm nhanh thoăn thoắt. Đi ra, anh đứng không vững.

- "Anh có sao không? Dù gì cũng đã lấy khá nhiều máu, anh vào phòng bệnh thường nằm nghỉ đi!"

- "Tôi không sao!"

Anh vẫn cố đi ra ngồi trước cửa phòng cấp cứu. Quá kiệt sức, anh ngất đi.

Anh được một cô y tá nào đó mang đến một phòng bệnh thường, tiếp nước. Đó là phòng ba vip, 3 người nằm, bây giờ đã có một người, thêm anh nữa là

hai.

Sau 3h đồng hồ, cuối cùng nó cũng được ra khỏi phòng cấp cứu. Ông bác sĩ đi ra, định nói câu nói huyền thoại: Ca cấp cứu thành công thì bỗng dừng lại.

Đứng trước mặt ông ta là Crist.

- "Thái tử!" - Ông bác sĩ cúi đầu, trong lòng vẫn thắc mắc. Rõ ràng lúc vào người nhào này là anh mà! Sao bây giờ lại là Crist?

- "Ca cấp cứu thế nào?"

- "A, dạ thành công ạ!"

- "Tốt lắm!"

Nó được chuyển tới phòng bệnh thường. Phòng vip 3 người. Trùng hợp thay, anh, nó và cậu nằm chung một phòng. Crist thở dài.

- Vừa gặp mới khoẻ mạnh xong lại vào viện hết thế này?

Crist ngồi cạnh giường nó, gục xuống ngủ luôn lúc nào không hay.

Bên ngoài, các cô y tá và một số bác sĩ trẻ cứ nhòm ngó vào phòng, nhưng không dám vào! Đơn giản là trong đó toàn trai xinh gái đẹp thôi!

Cả bốn người ngủ suốt đêm

Anh là người dậy đầu tiên, vào lúc 4h sáng.

Anh xoa đầu mình, ngó nhìn xung quanh. Cạnh giường anh nằm có một cái giường khác có người nằm. Nhìn kĩ hơn thì...

"Thế Anh? Sao nó lại phải nhập viện nhỉ?"

Nhìn vết thương ở đầu cậu, anh nghĩ.

"Chắc trên đường tới lo lắng cho cô ấy quá nên tai nạn"

"Áy,, quay lại một chút! Cô ấy?"

Anh định giật kim tiêm truyền nước biển ở tay ra đi tìm nó thì quét mắt qua cái giường thứ ba.

Là nó!

Nó nằm yên lặng trên giường, băng gạc trắng băng bó quanh trán nó. Tay chân cũng có một vài chỗ băng bó. Vần may là nó không bị nặng đến mức phải thở bằng bình oxy!

Phát hiện nhân vật lạ ở đây! Crist, sao anh ta lại ở đây?

Anh đi lại gần giường nó thì... Cách! Đang lúc đi anh quét tay vào cái điều khiển điều hoà.

Tiếng động đó làm cậu và Crist tỉnh dậy. Nhưng nó thì không!

Ba người nhìn nhau. Crist là người lên tiếng, dập tắt cái sự im lặng đó.

- Đồng đủ nhỉ?

Gật gật!

- Vậy thôi ngủ tiếp đi! Vẫn sớm! Ngủ lấy sức mai tôi hỏi tội hai cậu!

Gật gật!

Không hiểu sao anh và cậu ngoan thế! Cậu nhắm mắt lại, còn anh thì trở lại giường. Tất cả lại đi ngủ tiếp.

Sáng hôm sau. À không, phải là chiều hôm sau chứ! Đơn giản là: đã 1h chiều!

Cậu và anh thì mệt, còn Crist thì buồn ngủ vô tội qua một lúc lại tỉnh dậy xem nó thế nào.

Bây giờ thì cả ba cùng dậy, không ai dậy trước cả. Chỉ có nó là vẫn ngủ.

-Đề tôi đi mua đồ ăn!-Crist dụi dụi mắt.

-Ai lại đề thái tử đi mua đồ ăn chứ?-Cậu chọc đầu Crist.

-Đương nhiên là không phải tôi đi mua rồi! Chỉ nói vậy thôi! Tôi sai người đi mua!

-Ở đây có ai đề anh sai khiến được chứ?-Anh mĩa mai. Không lẽ sai anh với cậu đi?

-Kia kia!- Crist chỉ tay ra ngoài cửa. Cửa của bệnh viện này làm bằng kính nên có thể dễ dàng nhìn vào trong và nhìn ra ngoài. Đương nhiên ở ngoài

cửa có một tá người. Hầu hết là nữ y tá. Vì bệnh viện này rất ít giới nam. Nếu có thì toàn ông bác sĩ già kinh nghiệm lâu năm. Cứ bác sĩ hay y tá nam trẻ vô cùng ít.

Mấy cô y tá thấy Crist chỉ ra ngoài thì cúi mặt, cười tủm tỉm.

-Đúng là Crist đệ nhất. Khâm phục khâm phục!-Cậu đan hai tay vào nhau, lắc lắc.

Crist được khen nở phồng mũi. Đi ra nháy mắt với đám y tá một cái, rồi chọn một người nhờ đi mua dùm. Rồi lại quay vào phòng.

-Thái tử đúng là mĩ nam bệnh viện mà!-Anh cười cười nhìn Crist!

-Tôi có thể coi đó là một lời khen được không?

-Tuỳ anh thôi!

-Thôi, không đùa nữa! Hai cậu giải thích cho tôi biết tại sao con bé lại thành ra như vậy?-Nhắc đến nó, mặt cả ba anh nghiêm túc hơn hẳn, không nhăn nhó như vừa rồi.

-Hết chương 45-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tỉnh Dậy!

Không khí im lặng. Không ai nói gì. Ai cũng có suy nghĩ của riêng mình. 5' sau, anh lên tiếng, giọng trầm trầm.

-Là tại tôi!

-Cậu làm gì con bé?-Crist túm cổ áo anh. Thật không thể chấp nhận được! Từ đầu Crist đã thấy thích cậu hơn. Nhưng thấy nó có vẻ yêu anh nên không ý kiến. Bây giờ thì lại làm nó bị tai nạn. Có vẻ thiện cảm của Crist dành cho cậu đã chẳng còn tí nào!

Anh không giăng ra, cũng không chống trả. Vì anh biết mình làm sai.

-Trả lời đi chứ!

-Lỗi là ở tôi!

-Đương nhiên lỗi là ở cậu rồi! Không lẽ là do con bé sao? Cậu thật chẳng đáng làm người nó yêu. Tôi không biết giữa cậu và con bé có việc gì. Cả kẻ nó là người có lỗi đi nữa thì cậu cũng phải bảo vệ, chứ không phải là khiến nó trở thành như vậy!-Crist buông tay ra khỏi áo anh, bỏ ra ngoài.

Anh quay sang nhìn cậu. Cậu không nói câu nào, cũng bỏ ra ngoài theo Crist. Anh nhẹ nhàng đi tới, ngồi bên cạnh giường nó.

Ngồi nhìn nó thật lâu. Vừa nhìn vừa nghĩ.

Crist nói đúng. Anh đúng là đồ tồi mà! Anh luôn nói yêu nó, nhưng tại sao anh lại không tin nó, lại còn hại nó thành ra như thế này. anh không đủ tư cách để xứng với tình yêu mà nó dành cho anh. Đợi đến khi nó tỉnh lại, anh phải đối mặt với nó như thế nào đây?

Anh cứ ngồi đấy, không dám chạm tay vào mặt nó, vuốt tóc nó hay đơn giản là cầm tay nó như anh vẫn thường làm. Chỉ ngồi nhìn, và nghĩ.

Crist đứng ở trên tầng thượng của bệnh viện, nhìn xa xăm. Cậu từ đằng sau tiến lại gần, đứng ngang hàng với Crist.

-Có vẻ cậu cũng yêu con bé không kém gì tên kia đúng chứ?-Crist cho tay vào túi quần, ung dung nói.

Khác với sắc thái của Crist, cậu rất ngạc nhiên. Sao Crist lại biết rõ như vậy khi cậu chẳng làm gì với nó chứ?

-Cậu không phải ngạc nhiên đâu. Tôi biết hết! Đôi mắt cậu khi nhìn nó đã tố cáo cậu rồi!

Cậu cũng chẳng giấu diếm gì nữa, thờ dài.

-Có lẽ là vậy! Có phải anh thấy tôi quá mù quáng không? Tôi đã biết rõ cô ấy không yêu tôi, vậy mà vẫn cố.

-Đó không gọi là cố, mà là sự kiên trì vì tình yêu. Điều này càng khẳng định rằng cậu yêu con bé rất nhiều.

Cậu không nói gì, nụ cười buồn hòa vào cùng làn gió mát rượi. Kiên trì thì có thể giúp nó bỏ anh mà về bên cậu được sao?

-Tôi là người hiểu rõ con bé nhất. Nó đã thích cái gì hay ai thì sẽ thích đến tận cùng. Nhưng cậu yên tâm. Tôi luôn ủng hộ cậu. -Crist ngầm khẳng định với cậu rằng không ưa anh. Và cậu cũng hiểu được í tứ trong câu nói đó của Crist.

-Tôi biết anh không ưa Lâm. Tôi có vẻ cũng vậy. Nhưng chỉ là trong chuyện liên quan đến cô ấy. Tôi biết anh không vui về gì về việc vừa xảy ra. Tôi cũng vậy thôi. Không muốn nói đâu nhưng tên đó cũng yêu cô ấy rất nhiều.

-Cậu đang nói giúp cho tình địch của mình sao?-Crist khá ngạc nhiên. Người nói tốt cho tình địch của mình có vẻ cậu là duy nhất.

-Có lẽ vậy. Do tôi mủi lòng về tình bạn của chúng tôi thì sao?-Cậu nhìn về phía xa xa, đôi mắt trở nên sâu hơn, huyền bí hơn nhưng cũng tạo sức hút hơn.

Hai người họ quay trở lại phòng bệnh, dù Crist ngần lẩn vẩn lần không muốn nhìn thấy anh.

Anh vẫn ngồi nhìn nó. Cậu giả ho vài tiếng mới kéo anh lại hiện thực được. Anh quay lại, gạt đầu tỏ ý chào hai người rồi đi ra khỏi phòng.

-Tôi ra ngoài nói chuyện với tên kia một chút. Cậu ở lại trông chừng con bé nhé!-Crist một phần là muốn nói chuyện với anh, một phần là muốn tạo cơ hội cho cậu gần nó hơn. Đơn giản là Crist thích cậu hơn là anh.

-Tôi biết rồi!-Có vẻ cậu rất hiểu Crist.

Cậu lại gần nó. Đã biết bao lần cậu muốn ở cùng với nó một mình nhưng đều có anh cản trở. Bây giờ được rồi thì bỗng cảm thấy hồi hộp.

Cậu xoa đầu nó, nhìn nó thật đã. Cậu ước gì thời gian có thể dừng lại, để cậu mãi mãi có thể nhìn nó như vậy.

Ham muốn của cậu không chỉ dừng lại ở xoa đầu nó, mà cậu còn muốn cầm tay nó. Chỉ một lần thôi cũng được. Nhưng cậu đắn đo mãi. Cậu còn hỏi nó.

-Anh nắm tay em một lần có được không?

Cậu không biết nó có thể nghe thấy không, nhưng thấy nó vẫn nằm im, chẳng có động tĩnh gì. Can đảm lắm cậu mới dám cầm lấy tay nó. Đúng lúc đó, tay nó động đậy.

-Bác sĩ!

Ông bác sĩ cùng mấy cô y tá chạy vào. Cậu đứng lùi lại về phía sau, mắt hơi trùng xuống. Liệu có phải nó tỉnh dậy để ngăn không cho cậu nắm tay mình không? Chẳng lẽ trong mơ nó cũng không muốn cho cậu một cái nắm tay được sao? Keo kiệt thật!

Lúc đó thì anh và Crist cũng đã nói chuyện xong, đi vào.

-“Cô bé đã có dấu hiệu tỉnh lại nhưng đợi chút nữa mới thích nghi được nên người nhà đợi khoảng 2’ nữa nhé!”

-“Cảm ơn bác sĩ!”

Bác sĩ và y tá đi ra. Cả ba chàng trai đều nhìn vào nó. Đôi mắt có động đậy. Mờ ra rồi lại khép lại. Có lẽ là chưa thích nghi được với ánh sáng. Mắt nó chớp chớp rất nhiều lần, rồi mới mở hẳn.

-Em tỉnh lại rồi! May quá! Có biết là hù chết anh rồi không hả?-Crist trách yêu nó.

-Em xin lỗi mà! Nhưng sao em lại ở đây?

-Em bị tai nạn. Bộ em không nhớ gì hả?-Cậu nói.

-Em chỉ nhớ là gặp Crist xong về nhà lên phòng đi ngủ. Còn đâu thì chẳng nhớ gì cả.

-Hớ?-Cả hai chàng trai há hốc mồm, còn anh thì đứng phía sau, ngạc nhiên tột độ.

-Hết chương 46-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hối Lỗi!

Anh đẩy cậu và Crist ra, chạy đến bên nó.

-Em không nhớ gì sao?

-Thế có chuyện gì à?-Nó lơ ngơ hỏi anh.

Anh không nói với nó nữa, quay sang hét lớn.

-"BÁC SĨ!"

Ông bác sĩ cùng một cô y tá chạy vào.

-"Có chuyện gì vậy?"

-"Ông kiểm tra cho cô ấy đi! Sao cô ấy lại quên mất một số chuyện đã xảy ra gần đây vậy?"

Ông bác sĩ tiến lại gần nó và bắt đầu kiểm tra. Xong xuôi, ông gọi anh ra nói chuyện.

-"Gần đây cô bé gặp khủng hoảng gì sao?"

-"Sao ông lại hỏi vậy?"

-"Cô bé quên đi một mảng kí ức vì nó là kí ức đau buồn nhất từ trước tới giờ của cô bé. Người nhà nên tạo những kí ức tốt đẹp để lấp trống phần kí ức đã mất."

-"Cảm ơn bác sĩ." - Anh nói rồi đi vào, tâm trạng hỗn loạn. Làm sao có thể đối mặt với nó đây, nhìn thấy nó anh càng cảm thấy tội lỗi hơn.

Anh đứng ở ngoài cửa vừa nhìn nó vừa nghĩ.

-Vào đây, anh đứng ngoài đây làm gì?-Nó gọi làm anh giật mình.

-À,ờ!- Anh đi vào phòng. Không nhìn thẳng vào mắt nó.

Nó thây lạ lạ, bèn vẫy anh lại gần.

-Ra đây bảo!- Nó luôn nói trống không với anh như vậy. Nó bảo như thế mới tạo cảm giác thân thiết.

Nó nháy mắt với Crist. Crist hiểu ý nó bèn kéo cậu ra ngoài dù không thích lắm.

Anh lại gần nó, ngồi vào chiếc ghế cạnh giường.

-Sao vậy?-Giọng nó không xác xược như vừa nãy nữa mà nhỏ nhẹ hơn hẳn.

-À, có sao đâu!-Anh cuống cuống đảo mắt đi chỗ khác. Bây giờ anh vẫn chưa thể nhìn thẳng vào mắt nó được.

Nó lấy hai tay cố định mặt anh lại, buộc anh phải nhìn nó.

-Có chuyện gì?-Nhỏ nhẹ không được nó chuyển sang...bạo lực.

Anh không muốn giấu nó.

-Anh xin lỗi!

- Về điều gì?

- Vì anh đã xúc phạm em!

- Hà? Anh xúc phạm em sao? Khi nào? Sao em chẳng nhớ?

- Dù gì thì anh cũng xin lỗi em!

- Em không nhớ là anh đã đối xử với em như thế nào, nhưng anh nói như vậy thì anh phải chịu phạt!

- Anh có được hưởng sự khoan hồng vì đã đầu thú không? - Anh nói ra xong thì cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Thấy nó vẫn bình thường như thế anh thấy đỡ tội lỗi hơn. Bây giờ có thể vô tư nhìn nó, còn có thể cười đùa nữa chứ, lúc chưa nói với nó, anh cảm thấy như lúc mình làm vỡ chiếc bình hoa yêu thích của mẹ vậy. Thật rùng mình khi nhớ lại chuyện đó.

- Không đâu! Mà còn phải phạt nặng hơn vì tội không đầu thú sớm, anh sẽ phải cống nạp trà sữa và hamburger cho em mỗi ngày, à không, mỗi giờ!

- À, được rồi! Nhưng có giới hạn về thời gian không?

- Có! Thời gian là trong vòng... 1, à không! 2 năm! Cho chưa!

- Thế thì anh phá sản mất!

- Kệ anh chứ! Không mặc cả!

- Anh ra mở cửa đi, nhẹ nhàng thôi! - Nó nói thì thầm với anh cái câu này

Anh không hiểu nhưng vẫn làm theo. Nó thì ngồi cười khúc khích.

Anh vừa mở cửa ra thì... RẦM... Crist và cậu gã sống soài trên mặt đất. Nó bây giờ cười ha hả như con tâm thần trốn trại.

Anh hiểu ra, cũng bắt đầu cười cười, đỡ hai người kia lên.

- Làm gì mà thậm thà thậm thụt như ăn trộm vậy hai nội?

- Gớm, người ta đi ăn cướp đảng hoàng chứ có thậm thụt gì đâu! - Nó nói đều hai người kia.

Cậu và Crist gãi đầu cười trừ. Nó, à anh thì cười rộ lên, cách mấy phòng cũng nghe thấy được. Căn phòng rộng rãi hơn hẳn ngày hôm qua!

- Hết chương 47 -

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Biển Lớn!

Trong phòng chỉ có nó với Crist, vì hai anh kia đã về nhà thay đồ.

- Em muốn xuất viện!

- Nhưng em vẫn còn yếu lắm! Cứ ở đây nghỉ một thời gian đi! - Crist ngăn cản.

- Nhưng chỉ còn 3 ngày nữa là em phải về nước rồi! Em còn chưa cho bố mẹ biết em bị tai nạn nữa. Mà em cũng không muốn cho họ biết! Em không muốn họ phải lo lắng.

Crist xoa đầu nó, thở dài.

- Nhưng anh muốn em ở lại với anh lâu hơn. Với lại anh còn chưa gặp bố mẹ nuôi mà!

- Em cũng vậy! Hay anh cứ cho em xuất viện đi rồi em dẫn anh đến gặp bố mẹ!

-Được rồi! Em thì toàn lí do chính đáng hết mà!

-Thank you! Anh tuyệt nhất!

Crist đứng dậy đi ra ngoài làm thủ tục xuất viện cho nó, cười mỉm vì cái tính trẻ con trời cho của nó.

Nó ngồi trong phòng, chẳng có gì làm bèn nghịch điện thoại. Đang đánh dở một trận liên quân thì Minh gọi tới.

Trương Quốc Minh: 16t, em trai kết nghĩa của nó với Moon, là quản lí của bang. Bố mẹ mất sớm nên phải sống tự lập từ nhỏ, được nó với Moon bắt gặp trong một lần dạo phố rồi cho đi theo. Rất có tiềm năng, và cũng rất đẹp trai. Đặc biệt là vô cùng trung thành với nó và Moon.

-Alo?

-Em đây chị!

-Chị biết! Tên em hiện to đùng trong danh bạ mà!-Nó đùa cợt. Gì chứ với Minh thì nó y hệt một đứa em gái thích đùa chứ không phải chị gái “nạnh nùng”.

-Có chuyện rồi chị ạ!-Minh biết tính nó, nhưng đây không phải là lúc để đùa.

-Chuyện gì?-Nhắc đến công việc là trạng thái đùa giỡn của nó lập tức được đưa vào trong “kho”.

-Chuyện này rất quan trọng, và rất gấp. Em không thể nói qua điện thoại được! Chị có thể về nước ngay được không?

-Chị biết rồi! Mà khoan hãy nói cho Moon nhé! Chị về ngay đây! Khoảng 6h chiều là chị sẽ có mặt ở đó.(Bây giờ ở Việt Nam mới là 7h sáng)

-Vâng!

Cúp máy, nó lại ấn một dãy số khác.

-Đặt cho chị một vé máy bay về Việt Nam, ngay bây giờ nhé!

-Em biết rồi!

Nó cuống cuống đi thay quần áo mà chẳng để ý Crist, anh và cậu đã đứng ngoài cửa từ bao giờ.

-Sao em lại về nước gấp vậy?

-Em có việc gấp phải về ngay! Lần sau em sẽ sang thăm anh lâu hơn nhé!-Quay sang cậu và anh.-Hai anh cứ ở đây để về cùng bố mẹ nhé! Đừng có về theo em đây! Nhớ kĩ!

Nói mà chẳng để ai trả lời, nó tốc biến chạy ra ngoài đường bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến sân bay.

Trong phòng bệnh.

-Có chuyện gì vậy?-Anh hỏi, hai người kia nhún vai, lắc đầu. Có vẻ Crist đã có một chút thiện cảm với anh sau khi nghe lén cuộc nói chuyện giữa anh và nó.

Trên máy bay.

Nó sốt ruột. Không biết đã xảy ra chuyện gì mà giọng Minh gấp đến vậy. Suốt 11 giờ đồng hồ ngồi máy bay, không lúc nào nó chợp mắt cả. Xuống đến sân bay nó đã di thẳng đến trụ sở bang.

-Bang chủ!

-Bang chủ!

.....

Nó gặp bao nhiêu người thì có bấy nhiêu tiếng bang chủ và nó phải gật đầu bấy nhiêu lần. Điều này khiến cổ nó muốn rụng luôn.

Nó gọi cho Minh.

-Đến phòng chị đi! Chị đang ở đó!

-Vâng, chị!

Nó đi lên căn phòng thân yêu của mình, thả phịch người xuống ghế, uống cốc nước trên bàn. Ngồi 11 tiếng trên máy bay rồi đến đây ngay cũng mệt lắm

chứ! Nhất là khi nó lại vừa xuất viện xong.

“Cộc cộc cộc.”

- Vào đi!-Nó chỉnh lại tư thế ngồi.

-Chị mới về à!

-Ngồi xuống đi!

-Thế có chuyện gì nghiêm trọng vậy?-Nó hỏi ngay khi Minh vừa ngồi xuống.

-Dạ, chuyện là...bla...bla...

-Bang Black King và White King thách đấu?-Trông nó chẳng có gì gọi là ngạc nhiên khi nhắc đến hai bang đó dù nó và Moon đã từng đấu với hai bang đó. Tuy thắng nhưng bang nó thiệt hại khá nhiều, nó và Moon cũng phải nằm viện cả tuần nữa. Hai bang này mạnh hơn bang của anh và bọn bùm. Nhưng vì hai bang đó tự nhiên biệt tăm nên bang của anh và bọn kia mới được thắng hạng.

-Vâng!-Minh khá là bất ngờ với biểu cảm của nó mặc dù biết nó chẳng sợ gì. Ít nhất cũng phải có chút biểu cảm chứ!

-Thời gian địa điểm?

-Dạ 10h tối nay tại hẻm D khu B.

-Chuẩn bị cho chị hai cây sung và 20 hộp đạn.

-Chị định đi một mình sao?-Minh sững sốt với ý định táo bạo của nó.

-Chị muốn giải quyết dứt điểm một lần với bọn chúng, và chị không muốn bang ta bị thiệt hại.

-Nhưng chị...

-Thôi, đừng nói nữa! Em biết lý do mà chị muốn mạo hiểm đi một mình mà!-Ai cũng biết, bang chủ của hai bang đó mới 19 tuổi, và là con trai. Và quan trọng hơn cả là... bọn hắn đều thích nó. Tất cả đều biết bọn hắn không muốn làm tổn thương đến nó. Những tên làm nó bị thương trong lần chiến đấu trước với bang nó đã bị bọn hắn trừng trị thích đáng. Mục đích của việc đấu với bang nó chỉ là muốn đứng đầu trong thế giới ngầm thôi!

-Em sẽ cho một vài người đi theo chị!

-Em trở nên không nghe lời từ bao giờ vậy? Chị không muốn nhắc lại lần hai đâu! Chuẩn bị sẵn đi!

-Vâng!-Vâng thì vâng vậy thôi nhưng Minh vẫn cho khoảng 10 sát thủ cấp S bí mật đi theo nó. Tính mạng nó là quan trọng nhất!

Nó về nhà, thay đồ rồi đến nhà Moon.

-Chào anh, Gia Khiêm! Sống tốt chứ?

-Ô, chào em, Min! Tưởng em đang đi du lịch mà! Mà thôi vào nhà đi! Moon đang trong nhà đó!

-Thank you!

Nó vào nhà, thấy Moon đang ở trong bếp, chạy lại, hù một phát làm Moon giật thót tim.

-Mày dở hơi à? Mày biết tao suýt rớt tim ra ngoài không hả? Rảnh rồi sinh nông nổi!

-Tao với mày đi chơi đi!

-Giờ này? Mày bị làm sao đấy?

-Thế mày có đi không? -_-

-Được rồi!

-Đề tao xin phép chồng mày hộ nhé!-Quay sang chàng.-Anh rể, cho em mượn vợ anh chút được không?

-Được được! Nhưng phải nhanh nhé!-Chàng cười cười xoa đầu nó. Y như trẻ con, rồi quay sang Moon, hôn lên má.

-Về sớm nhé!

-Khiếp quá! Đi thôi!-Nó kéo Moon đi. Suốt 2 giờ đồng hồ, nó kéo Moon đi ăn, rồi ra công viên giải trí, rồi lại đi ăn.

8h tối.

Nó và Moon đang ngồi ăn kem cạnh một chiếc đài phun nước.

-Sao hôm nay nổi hứng mời tao đi chơi thế?

-Mày không thích à? Thế thôi lần sau tao rủ Hoài An đi vậy!-Nó trêu Moon, trong lòng lại thầm nghĩ, không biết còn có lần sau hay không.

-Áy, tao đùa tí thôi!

-Mượn rồi, thôi về đi không Gia Khiêm chém chết tao vì mượn mày quá lâu đấy!

-Rồi! Thế tao về trước nhé! Bye!

-Ok! Bye!

Đứng nhìn Moon đi khuất, nó mỉm cười nhẹ. Tao yêu mày nhiều lắm, bạn của tao!

-Hết chương 48-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Có Thể Coi Là Bắt Cóc Hay Không?

Nó lững thững đi về nhà, gọi cho Crist.

-Alo!

-Alo, anh à? Em đây!

-Ừ, anh biết là em mà! Sao, vừa về nước đã thấy nhớ anh rồi à?

-Hừm, đúng là tự nhiên nhớ anh thiệt đó!

-Gớm, cô nương, em mà cũng nhớ anh sao?

-Ô, vậy anh không nhớ em hả?

-Đương nhiên rồi! Anh đâu có nhớ em!

-Anh đáng ghét thật!

-Hãy, đùa thôi! Nhớ em thiệt đó!

-Được rồi! Bao giờ có thể em nhất định sẽ sang thăm anh!-Nói vậy thôi! Chứ biết còn có thể gặp được nữa không chứ?

-Ok! Tạm biệt em!

-Bye anh!

Thờ dài!

Nó lại gọi cho bố mẹ, bố mẹ nuôi, nói yêu họ rất nhiều, cả bố mẹ anh nữa!

Đến lượt cậu.

-Em gọi cho anh à? Bất ngờ thật!

-Em mà đứng cạnh anh là anh ăn bạt tai lâu rồi nhé! Ý anh là em vô tâm chứ gì?

-Bingo! Em thông minh ra đó nhé!-Thật sự cậu rất vui vì nó gọi cho mình. Nhưng cậu đâu biết rằng có thể đây là lần cuối cùng mình được nghe giọng nó chứ?

-Anh này!

-Hử?

-Em thấy Hoài An rất tốt, không giống Hoài Anh, hơn nữa cậu ấy còn rất yêu anh nữa! Anh hãy giữ cậu ấy bên mình, vì có thể anh sẽ hối hận khi mất cậu ấy đấy!

-Anh cần em thôi!

-Anh à, anh đừng như vậy nữa! Em hiểu anh đang nghĩ gì, nhưng anh hãy từ bỏ em đi! Anh biết em chọn ai mà!

-Nhưng...

Nó nhìn đồng hồ. bây giờ đã 9h hơn.

-Anh à, em có việc bận rồi! Nhưng em muốn nói cho anh biết. Em rất yêu anh, như một người anh trai!

Nó cúp máy, trong lòng ngàn vạn lời xin lỗi cậu.

Bên cậu, cậu chạy vào phòng mình, ngồi bệt xuống đất. Cuối cùng nó đã nói thẳng ra rồi! Được! Cậu sẽ chiều theo ý nó. Nhưng trước khi làm việc đó, cậu có thể yếu đuối nốt lần này được không? Nước mắt chảy dài trên bờ má. Kết thúc rồi! Tình yêu đầu tiên!

Người cuối cùng nó cần phải gọi.

-Anh à?

-Ừ! Em về lâu chưa?

-Em về lâu rồi!

-Thế hả? Vậy mà không thèm gọi cho anh!

-Tự nhiên nhớ anh quá!

-Em cứ lấy số lần em nhớ anh nhân với 1000. Chắc chắn sẽ ra số lần anh nhớ em!

-Anh sến thật!

-Tại ai hả?

-Mà này, 17520 cốc trà sữa với 17520 cái hamburger của em trong vòng hai năm đó, không cần trả gấp đâu! Bao giờ em cần thì trả!

-Sao thế?

-Không có gì! À, em có chuyện phải đi gấp. Anh nhớ kĩ lời em nói đây! Dù ở đâu đi chăng nữa, em sẽ vẫn mãi là bạn gái của anh, và sẽ mãi yêu anh!- Nó cúp máy không để anh kịp trả lời. Từ nãy giờ, nó đã gọi cho bao nhiêu người, nói lời chia tay một cách ầm ĩ, vẫn có thể kiềm chế được. Nhưng lần này, nó không thể ép mình được nữa. Nước mắt cứ thế tuôn ra. Nhìn đồng hồ. Đã 9h rưỡi rồi! Nó lau nước mắt, thay đồ. Đồ hôm nay nó mặc sẽ chỉ là màu đen.

Nó đi đến trụ sở. Bây giờ đã là 10h kém 15'. Nó lấy vũ khí rồi đi đến địa điểm đã hẹn. Không giống như mọi lần, lần này nó không đeo mặt nạ.

Mình đưa vũ khí cho nó xong, thấy nó đi khuất, ra hiệu cho anh em bắt đầu xuất phát.

Nó đến nơi thì tất cả mọi người bên hai bang kia đã tới từ lâu. Mọi người rất ngạc nhiên khi nhìn thấy nó. Nó đi một mình?

-Em đừng cảm lăm cô bé! Dám đi một mình sao? -Bảo, bang chủ bang White King tiến đến vuốt tóc nó. Nó thẳng thừng hát ra.

-Tao không nghĩ như mày.-Quay sang nó.-Em nghĩ tại anh không dám làm gì em sao? -Thiên, bang chủ bang Black White đi đến bên cạnh Bảo.

-Đừng nhiều lời nữa! Lên đi!

-Sao em vội vậy?

Nó bực mình, rút súng bắn 2 tên đằng sau Thiên và Bảo. Trúng tim, chết tại chỗ.

-Là em động thủ trước đó nhé!-Thiên ghé mặt sát vào tai nó.

-Lên đi!-Bảo và Thiên lùi về phía sau. Đương nhiên là trước đó đã dặn bọn đàn em không được dùng dao hay súng để đánh nó. Mà chẳng cần dặn dò cũng biết bọn chúng sẽ bị nó đánh bại.

Không nằm ngoài dự đoán, chỉ 10' sau, 50 tên đàn em của bọn hắn đã nằm la liệt dưới đất với 50 phát súng của nó.

-Quả không hổ danh người mạnh nhất thế giới!

Súng nó đã hết đạn. Nó vứt hai cái súng đi, thủ thế bằng tay.

Bảo và Thiên xông vào. Đúng như nó dự đoán, Bảo và Thiên rất nương tay, mỗi cú đánh trúng đều rất nhẹ. Thiên thấy vậy, gạt đầu một cái với Bảo rồi đánh một phát mạnh vào sau gáy nó. Bất tỉnh.

Thiên công nó, chạy đi cùng với Bảo. Trước đó còn báo cho cảnh sát bằng số điện thoại ảo.

Chỉ 5' sau, cảnh sát đã tới nơi. Truyền hình đưa tin, có 50 người thiệt mạng ở hẻm D khu B.

Còn về phía Minh, sau khi nó bị mang đi, Minh đã dẫn người theo sau. Nhưng bị Thiên phát hiện, kêu Bảo quay lại xử lí. Đương nhiên là bọn Minh không thể mạnh hơn Bảo, thế là cả bọn bị Bảo hạ gục.

Sáng hôm sau, mọi người đọc báo, thấy tin có 50 người chết, đều bồn chồn, lo lắng, nhất là anh. Mỗi người một phát đạn ở ngay tim là cách mà nó bắn. Anh liền gọi điện cho nó, chỉ nghe thấy tiếng của tổng đài. Anh vội vã về nước, trước đó còn nhờ cậu hôm sau đi cùng bố mẹ nó và bố mẹ cậu về.

Anh tìm khắp nơi, nhưng không có chút tin tức gì của nó. Phạm vi tìm kiếm được nhân rộng ra cả nước ngoài.

Chỗ nó.

Nó mở mắt. Thấy mình đang ở trong một ngôi biệt thự rất rộng lớn. Nhưng có một điều không giống những ngôi biệt thự bình thường khác, ngôi biệt thự này chỉ có duy nhất hai màu trắng và đen. Điều này là sự tượng trưng cho hai bang Black và White King. Nó biết rõ.

-Tỉnh rồi sao?-Thiên bước vào cùng bát cháo nóng hổi trên tay.

-Thả tôi ra! Anh làm như vậy chẳng khác gì bắt cóc tôi cả!

-Em ngoan ngoãn đi! Em biết câu trả lời là gì rồi mà!

-Tôi muốn về anh có hiểu không?

-Ở đây có gì không tốt chứ?

-Ở đây không có người thân của tôi, không có người tôi yêu thương. Đương nhiên là không tốt rồi!

-Em ăn rồi nghỉ đi!-Thiên không muốn tranh cãi với nó, đi ra ngoài. Nó ngồi nhìn bát cháo, lòng khinh bỉ.

Nó hất bát cháo xuống đất. Tiếng bát vỡ khiến Thiên chú ý, và cả Bảo vừa ra ngoài mua nước cũng chạy vào xem.

-Hai anh đứng lại đó!-Nó cầm một mảnh bát vỡ, kề vào tay.

-Em đừng có kích động!-Bảo từ từ lại gần nó.

-Tôi bảo các anh đừng có qua đây!

Thiên tiến lại gần hơn so với Bảo. Có vẻ Thiên không tin rằng nó có thể làm như vậy.

Thấy không có tác dụng, nó làm liều, cứa mảnh bát vỡ vào tay của mình. Máu bắt đầu nhỏ từng giọt xuống đất, mảnh bát vỡ rơi xuống.

-Hết chương 49-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Giống Nhau?

-Em làm cái quái gì vậy?-Thiên gắt lên, cầm chặt lấy cổ tay nó.

-Mày đi gọi bác sĩ đi!-Thiên nhăn nhó nhìn Bảo. Điều này còn phải để nhắc nữa sao?

Lần này đến Bảo nhăn nhó nhìn Thiên. Không lẽ Thiên đã quên Bảo từng học y sao? Bảo lấy hộp dụng cụ, thuốc y tế, sát trùng và băng bó lại cho nó. Lúc này Thiên mới nhớ ra. Vết thương của nó sẽ được băng lại cẩn thận và không bị nhiễm trùng nếu nó chịu ngồi im để Bảo sơ cứu.

-Em không ngồi yên được à?-Bảo đã cố gắng làm cẩn thận mà nó cứ ngo ngoáy như thế thì có cẩn thận đến mấy cũng chẳng làm được.

-Anh băng lại làm gì? Cứ để vậy có khi tôi cảm thấy dễ chịu hơn đó!

-Vết thương bị nhiễm trùng rồi! Nếu em không muốn tay mình bị liệt thì ngồi yên!-Bảo đã bắt đầu bực mình và dờ dờ đe dọa.

Lúc này nó mới ngồi im. Nó không muốn mình mất đi bàn tay trái!

-Thế ngay từ đầu có phải ngoan không?-Bảo nhẹ nhàng hơn. Tự nhủ với mình. Thích một cô gái bướng bỉnh thật là thiệt thòi! Nhưng lỡ thích rồi, biết làm sao?

Thiên ngồi bên cạnh, có thể gọi là...ghen. Đứng dậy đi về phía nó, kéo Bảo ra.

-Xong rồi thì đứng dậy đi, ngồi đấy làm gì?

-Tao biết rồi! Mày có cần đỡ vậy không?-Bảo bực bội vì bị phá đám nhưng vẫn đùa được.

-Vớ mày thì tao nghĩ cần thiết đấy!

-Khục..khục...hahaaaa...-Tiếng cười đó, đích thị là của nó. Nụ cười thoải mái không lo âu đầu tiên của nó khi ở cùng với Thiên và Bảo. Nụ cười đó làm hai người nào đó chú ý.

-Ày, làm gì nhìn tôi dữ vậy?-Nó miệng toét cười nhưng vẫn hỏi. Không thấy trả lời, nó mới ngộ ra. Chẳng ai thấy nó cười sáng khoái như vậy trừ những người mà nó thân thiết. Lần này lại cười như vậy trước mặt hai kẻ bắt cóc mình, lố quá rồi! Nhưng không hiểu sao nó cảm thấy Bảo với Thiên không phải người xấu, hơn nữa còn cảm thấy họ rất tốt. Và ở với họ nó cảm thấy rất thân thuộc. Không biết đầu nó có bị ngập nước không nữa. Nó bắt đầu lấy lại vẻ bất cần đời như lúc đầu.

-Em nên cười nhiều hơn! Bởi vì khi cười, trông em dễ thương lắm đó!-Thiên xoa đầu nó.

Bên anh.

Anh đã đi tìm khắp nơi, cuối cùng cũng đến bang nó tìm. Đến đó, thấy người của nó rất chi là cường tráng và khỏe mạnh, hơi ghen tị nha! Nhưng bây giờ không phải lúc, anh chọn đại một người, hỏi.

-Cho tôi hỏi Trương Quốc Minh đang ở đâu?

-Anh là ai? Tìm quản lý của chúng tôi làm gì? Có hẹn trước không?

-Anh cứ vào báo với nó là có anh Lâm tới tìm!

-Anh đợi ở đây một chút!-Tên đó chạy vào báo, 5' sau mới đi ra.

-Mời anh đi theo tôi! Anh Minh có chuyện lời tới anh là xin lỗi vì không thể ra tiếp đón anh được và nói có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.

Anh gật đầu rồi đi theo, trong lòng thầm mong đó là tin tức của nó. Nó đã mất tích nguyên một ngày rồi!

Anh được dẫn đến trước phòng dưỡng thương.

“Cộc cộc cộc.”

-Vào đi!

Anh mở cửa vào, thấy Minh đang nằm trên giường bệnh và 10 người khác cũng vậy.

-Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao em lại thành ra như thế này?(Nhờ nó mà anh với Minh cũng rất thân thiết, nhiều khi Minh còn gọi anh là anh rể)

-Không quan trọng anh à! Quan trọng là...chị ấy bị bắt cóc rồi!

-Bắt cóc? Ai?

-Là hai bang Black và White King. Em đã cho người điều tra nhưng không thấy bất kì tung tích nào của chị ấy cả!

-Được rồi! Em nghỉ cho khỏe đi! Để anh đi tìm cho!

-Vậy tất cả nhờ anh!

Anh đi ra khỏi bang nó, gọi người điều tra những nơi thuộc quyền sở hữu của hai bang đó. Rồi đi ra sân bay. Hôm nay là ngày bố mẹ nó, bố mẹ anh và cậu về nước.

Sau khi đưa bố mẹ nó và bố mẹ mình về nhà, anh gọi cậu ra nói chuyện riêng.

-Có chuyện gì vậy? Mà cô ấy đâu? Sao từ lúc về tới giờ tao chẳng thấy?

-Cô ấy...bị bang Black King và White King bắt cóc rồi!

-Cái gì? Từ bao giờ rồi? Sao mày không nói cho tao từ sớm?

-Một ngày rồi! Tao đã tìm khắp nơi, ngay cả ngoài nước. Vẫn chưa có thông tin gì. Không hiểu bọn này giấu ở đâu mà kĩ thế chứ!

-Hai bác đã biết chưa?

-Vẫn chưa! Tao nghĩ tìm thêm một ngày nữa mà không thấy thì sẽ báo cho họ biết!

-Vậy bây giờ tao sẽ báo cho Crist biết để anh ta tìm giúp vậy!

-Ok!

Cuộc tìm kiếm vẫn tiếp tục bắt đầu dù chẳng biết có kết quả hay không.

Bên nó.

Đã là ngày thứ ba sau khi nó bị bắt cóc rồi. Ở đây tuy nó cảm thấy hai tên kia rất thân quen, nhưng nó vẫn rất nhớ bố mẹ nó, nhớ cậu, nhớ Moon, và đặc biệt nhớ anh.

Trong lúc ngồi cạnh Bảo với Thiên, nó như nghĩ ra cái gì đó, lên tiếng.

-Chúng ta có thể chụp chung một bức ảnh được không?

-Hử? Để làm gì? Em lại giờ trò gì đây?

-Để lưu niệm, bộ không được hả? Dù gì hai anh cũng vứt điện thoại của tôi đi rồi!

-Được rồi!-Thiên rút điện thoại ra, cho nó mượn. Cả ba ngồi sát vào nhau. Nó thì cười thật toe toét, còn hai tên kia thì...mặt như cục đá.

Nó nhăn nhó quay sang.

-Cười lên một cái thì chết ai à?

-Được rồi!

Nó quay lại cái camera, bắt đầu cười. Cả ba người ai cũng nở một nụ cười rạng rỡ trên môi.

-Rồi, cho tôi mượn điện thoại của anh được không? Yên tâm tôi chỉ mượn ở đây thôi!

-Được rồi được rồi! Miễn là em không trốn.

-Tôi có muốn trốn cũng không được. Tôi còn chẳng biết đây là chỗ nào mà!

Thiên và Bảo lại cầm mặt vào cái máy tính làm tiếp công việc của mình. Nó thì dán chặt mắt vào tấm ảnh vừa chụp. Từ đầu nhìn nó đã thấy Thiên và Bảo khá là giống nhau rồi. Và hình như còn hơi giống nó. Nó muốn chụp ảnh là để đối chiếu xem có giống không, cuối cùng thì thấy ba tụi nó như ba anh em vậy!

-Bố mẹ của hai anh đang làm gì?-Câu hỏi này làm Thiên và Bảo khựng lại đôi chút, rồi tiếp tục đánh máy.

-Bọn anh mở còi, lớn lên tại cô nhi viện.

-Vậy, đã có ai nói rằng hai anh rất giống nhau chưa?

Lần này thì không chỉ khựng lại, Thiên và Bảo vút luôn cái máy tính sang bên cạnh.

-Cũng có. Nhưng mà bọn anh không để ý. Sao?

-Vậy thì hai anh có thấy, hai anh...rất giống tôi không?

-Hết chương 50-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đoàn Tụ!

-Giống?-Thiên nhăn trán khó hiểu. Nó đưa điện thoại cho Thiên tự nhìn.

Thiên nhận chiếc điện thoại, bắt đầu quan sát kĩ.

Bộp!

Chiếc điện thoại tiếp đất một cách... khá là "nhẹ nhàng".

-Có chuyện gì vậy?-Bảo nhìn Thiên kì lạ.

-À, mày ra nói chuyện với tao chút.-Quay sang nó.-Em ở yên trong phòng nhé!

Bảo đi theo Thiên ra ngoài, đầu đầy dấu hỏi.

-Có chuyện gì?

-Mày... Chúng ta đi xét nghiệm ADN đi!

-Why?

-Cứ làm đi, tao sẽ nói lí do sau.

-Ok!-Bảo đi vào phòng lấy mẫu tóc của nó, mình và Thiên. Nếu Bảo không làm xã hội "đỏ" thì có lẽ đã trở thành bác sĩ giỏi rồi! Bảo và Thiên rất hiểu ý nhau. Nguyên nhân là...

-Có...có kết quả rồi!-Bảo nói, tay run run đưa kết quả cho Thiên! Bảo không thể tin được. Sao có thể chứ?

Thiên cầm tờ giấy, lưỡng lự. Nhờ điều Thiên nghi ngờ trở thành sự thật thì sao?

Thiên không dám nhìn vào tờ giấy kết quả nữa. Là thật ư? Có thật ba bọn nó là anh em ruột không? Tại sao chứ? Tại sao?

Thiên và Bảo chạy vào phòng nó.

-Là thật sao?

-Về chuyện gì?

-Tôi và hai anh là anh em?

-Sao em biết được?

-Bộ anh nghĩ anh nói nhỏ lắm sao?-Nó liếc liếc. Nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc này từ khi nó chụp chung bức ảnh với Bảo và Thiên. Nó cũng đã ngờ ngợ khi gặp hai anh vì bố mẹ nó từng kể cho nó nghe là nó có hai người anh là sinh đôi. Công nhận nó thần kinh thép thật.

Thiên và Bảo im lặng. Nó ngập ngừng.

-Hai anh có muốn...đi gặp bố mẹ không?

Nó bị nhìn chăm chăm. Bố mẹ ư? Tại sao chứ? Nó là người đầu tiên mà Thiên và Bảo thích thật lòng, tại sao lại là anh em chứ? Ông trời thật là bất công mà!

Hai người quay lưng đi, đi về phòng mình. Ai cũng cần suy nghĩ về việc này, trừ nó.

Cánh cửa khép lại. Nó nhìn xuống đất. Chiếc điện thoại Thiên làm rơi hình như vẫn chưa hỏng. Nó nhặt lên, ấn vào mục điện thoại.

Bố mẹ nó đã biết chuyện nó mất tích, đứng ngồi không yên. Đã điều động người đi tìm, nhưng đều không thấy. Ông Hoàng đang đi đi lại lại trong phòng khách thì có điện thoại gọi tới.

-Ai vậy?-Mẹ nó sốt sắng.

-Là số lạ!-Bố nó nói rồi ra hiệu im lặng.

-Alo!

-Alo, bố ạ?

-Dương? Con đang ở đâu vậy? Con có làm sao không?

Mẹ nó khi nghe thấy tên nó thì định đứng dậy giật điện thoại nhưng chưa kịp thì đã bị anh hót tay trên.

-Em đang ở đâu vậy hả? Có biết anh và mọi người lo lắng không?-Anh thực sự vô cùng lo lắng. Nó đã biến mất 3 ngày, bây giờ lại gọi điện. Muốn trêu anh sao?

-Em không sao! Nhưng anh có thể đưa điện thoại cho bố em được không? Em có chuyện muốn nói!

Lúc này anh mới ý thức được, quay sang xin lỗi bố nó rồi đưa điện thoại.

-Bố à?

-Con có sao không?-Ông Hoàng khá nhẹ nhõm khi thấy giọng con gái rượu của mình ổn và rất bình thản.

-Con có chuyện muốn nói.

-Chuyện gì vậy?-Bố nó thắc mắc không biết chuyện gì mà nó không thể về nhà rồi mới nói được.

-Bố từng nói con có hai người anh trai đúng không?

-Ừ! Mà việc đó thì có liên quan gì sao?

-Hình như...con tìm thấy hai anh rồi!

-Sao cơ?-Bố nó kinh ngạc. Nó đang nói gì vậy? Nó tìm thấy hai đứa con trai mà ông và mẹ nó đã tìm kiếm suốt 19 năm chỉ trong vòng 3 ngày thôi sao?

-Con không nói đùa chứ?-Ông có vẻ chưa tin lời con gái mình.

-Con dẫn hai anh về rồi chúng ta nói chuyện nhé! Con chào bố!

Nó cúp máy. Ông Hoàng ngồi phịch xuống ghế, xoa đầu. Không biết nên vui hay nên lo nữa. Nhờ hai đứa mà nó tìm được không phải thì sao? Mừng hự?

-Con bé sao rồi?

-Nó nói sẽ về, và cho bà bắt ngờ đấy!

Anh và mẹ nó khó hiểu. Anh xin phép ra về, gọi cho cậu và Crist báo rằng nó sẽ về, không cần tìm nữa rồi đi tắm. 3 ngày nay anh đã rất mệt mỏi rồi! Cả cậu nữa!

Nó đi đến trước cửa phòng Thiên, gõ cửa.

Không mở cửa, không trả lời, nó xông thẳng vào. Cửa khoá, nó bực bội, đập cho cái cửa một phát. Cánh cửa nằm im dưới sàn nhà. Thiên đang ngồi trên giường, quay sang nhìn nó.

-Đau lòng lắm sao?

-Nếu là em thì em có đau không?

-Có lẽ tình cảm của anh dành cho em chỉ là tình cảm anh em thôi! Và anh đã hiểu lắm rằng đó là tình yêu.

-Sao em lại có thể chắc chắn như vậy?

-Vì chúng ta là anh em mà!

Anh em? Khi nghe thấy từ này, Thiên không cảm thấy đau, mà hình như còn cảm thấy vui. Có vẻ nó nói đúng.

-Đi thôi! Anh muốn gặp bố mẹ!

-Nhưng em phải sang nói chuyện với anh Bảo đã!

-Khỏi đi! Chúng ta đi thôi! Nhưng mà em hơi bất công nha! Sao lại sang phòng Thiên trước chứ?-Bảo đứng dựa vào tường. Bảo đã suy nghĩ thông suốt và định sang nói chuyện với Thiên. Ai ngờ Thiên lại được nó sang an ủi thế này, ghen tị đó!

Nó vui mừng. Cuối cùng hai anh cũng chịu hiểu. Nó còn tưởng khó thuyết phục lắm cơ! Chắc bố mẹ đang chờ ở nhà. Nó rất nóng lòng muốn cho bố mẹ gặp hai người anh đẹp trai của mình.

Trên xe, Bảo và Thiên đã xin lỗi nó rất nhiều lần, mặc dù nó nói là không sao. Nó bực mình.

-Hai anh thôi lái nhai cái câu xin lỗi được không? Nhức hết cả óc.

-Được rồi tiểu thư!

~~~~~

Nó, Thiên và Bảo đã đứng trước cửa biệt thự nhà nó. Nó nhấn chuông, Thiên và Bảo thì hơi bối rối.

-Cô chủ!-Ông bảo vệ mở cửa, vui mừng.

-Chào bác! Lâu rồi không gặp!

-Hai cậu đây là...

-Lúc nào đó bác sẽ biết. Thôi cháu vào đây!

-Vâng!

Nó thấy hai anh đứng đơ ở đấy, nhe răng ra rồi kéo hai anh chạy vào. Nó phấn khích quá mà quên mất đi oto vào sẽ nhanh hơn rất nhiều.-_-!

Nó đẩy cánh cửa gỗ to dùng ra. Bố mẹ nó nhìn lên, chạy tới ôm hôn nó.

-Con về rồi! Sao hả? Có làm sao không? Tên nào mà bắt được con vậy?

-Con không sao mẹ à! Mà quên mất! Đây, bố. Đây là hai anh mà con nói với bố.

Ông Hoàng nhìn về phía Thiên và Bảo, dừng lại ở hai chiếc mặt dây chuyền. Đó là hai cái mặt dây chuyền ở vòng cổ mà bố nó đã đặt làm cà đeo vào cho hai đứa con trai của mình lúc mới sinh ra, làm sao mà quên được chứ? Ông ôm choàng lấy hai đứa con trai của mình.

-Con trai của ta!

Mẹ nó sock toàn tập. Không lẽ đây là bất ngờ của nó sao? Bà đương nhiên cũng nhận ra hai chiếc mặt dây chuyền đó.

Mẹ nó chạy đến ôm lấy hai anh. Bốn người sụt sướt, Thiên và Bảo cũng đã gọi bố, mẹ. Bây giờ thì chắc chắn rồi.

Nó giả vờ ho.

-Mọi người quên con rồi thì phải!-Nó làm mặt giận dỗi.

Cả nhà nó bật cười cùng những giọt nước mắt của sự hạnh phúc. Gia đình đoàn tụ, còn gì vui hơn?

-Hết chương 51-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Chương 53: Kết

Kính coong

Nó đứng trước cửa căn hộ của anh. Anh mua một căn hộ riêng để ở.

Mở cửa, một chàng trai đang lau tóc với chiếc khăn khô, trông cuốn hút lạ kì. Còn ai vào đây nữa!

-Hế lô!

-Em về rồi sao?

-Sao thờ ơ thế?

-Tự nhiên biến mất không nói gì rồi trở về cùng hai chàng trai, em muốn sao hở? -Bác bảo vệ đã gọi điện cho anh và bác ấy vẫn chưa biết Thiên và Bảo là anh của nó.

-Giờ đây? Gato hở?

-Ờ đây!

-Vậy thôi em đi về nhé!

Nó giả vờ quay người đi thì anh kéo nó lại, ôm vào lòng.

-Biết tìm em vất vả lắm không?

Nó đẩy anh ra, kéo vào nhà.

-Sấy tóc, thay quần áo đi! Em dẫn anh đến một nơi!

-Đi đâu vậy? -Anh khó hiểu.

-Đi rồi biết.

Anh đi vào phòng, thay đồ, sấy tóc. Khi bước ra khác hẳn với vẻ đẹp trai vừa nãy. Giờ thì trông y hệt một đứa trẻ nghịch ngợm chính hiệu với quần sooc jean và áo thun...giống hệt cái áo mà nó đang mặc.

-Giờ đây? Áo đôi hả? -Nó kích động.

-Được rồi, đi thôi!

-Anh biết đi đâu không mà nói?

-Vậy em dẫn anh đi đi!

Nó lắc đầu nhún vai. Đồ cầm đèn chạy trước oto. Nó dẫn anh đi. Nó lái xe với tốc độ ai cũng sợ hãi. Đến một cánh đồng hoa hướng dương.

Cả hai bước xuống. Hai cái áo màu đen nổi bật khi đứng cạnh với chiếc oto màu trắng.

-Đây là...

Nó kéo anh, đến một góc cây lớn cạnh những cây hoa hướng dương khổng lồ, ngồi xuống.

-Anh nhớ chỗ này chứ? -Nó dẫn anh đến đây là muốn anh nhớ lại tất cả. Đây là nơi mà hồi nhỏ nó và anh thường đến chơi.

Thấy anh không nói gì, nó xụ mặt cuống, nhưng rồi mỉm cười.

-Không sao!

Nó đi đến bên một bông hoa hướng dương, mỉm cười nhớ lại những ngày còn nhỏ. Nó rất thích hoa hướng dương, đặc biệt là hoa ở đây, vì nó tên là Dương, và vì đây là nơi mà anh dẫn nó đến mỗi khi nó buồn.

Trong đầu anh, những hình ảnh của hai đứa nhỏ quen thuộc chơi đùa xung quanh những bông hoa như những thước phim, liên tục hiện lên. Đau!

Nó vẫn đang hồi tưởng, bỗng tiếng gọi quen thuộc, cái tên đã từ lâu nó không được gọi vang lên.

-Sun!

Nó bất ngờ quay lại. Là anh đang gọi nó ư?

-Logger?

Nó gọi lại. Có thật là anh đã nhớ ra rồi không?

-Em vẫn muốn gọi anh bằng cái tên đó sao?-Anh cười, nụ cười của Longger.

Vì tên anh là Lâm nên nó đã xuyên tạc thành Lâm Tặc. Vậy là từ đó nó luôn gọi anh là Longger. Còn anh thì luôn gọi nó là Sun.

Nó chạy tới, trèo lên lưng anh.

-Công em đi qua những bông hoa, như ngày còn bé được không?-Nó muốn làm thế này từ lâu lắm rồi!

Anh không nói gì, công nó đi qua những bông hoa. Hồi nhỏ anh rất ghét hoa hướng dương. Nhưng vì nó, hoa hướng dương lại trở thành loài hoa mà anh yêu thích nhất. Bởi khi nhìn thấy hoa hướng dương, anh sẽ nghĩ ngay tới nó.

-Xin lỗi em vì đã để em chơi một mình suốt thời gian qua!

-Không có gì, anh nhớ lại là tốt rồi, nhưng anh vẫn phải trả cho em 17520 cốc trà sữa với hamburger cho em đấy nhé!

-Ặc, em nhớ dai thật!

-Này!

-Hử?

-Đừng bỏ rơi em lần nữa nhé!

-Biết rồi!

-Đi ăn đi! Em đói rồi!

-Em có nghĩ cái gì khác ngoài đồ ăn được không hả?

-Để em nghĩ đã... có lẽ là không!

-Ôi trời!

Tiếng cười lại vang lên. Tiếng cười của hai đứa trẻ sau 10 năm quay trở lại.

Sáng hôm sau.

-Chào anh, "anh trai"!

-Chào em, "em gái"!

-Chuyện của anh với Hoài An sao rồi?-Nó với cậu ngồi trong một quán cafe.

-Nhờ em mà nó rất tốt nhé!-Cậu cười tươi. Cậu đã cố gắng thôi không nghĩ về nó, trong lúc đó thì cậu đã rung động vì Hoài An khi thấy Hoài An khóc, khóc vì cô nhìn thấy cậu khóc. Mối quan hệ bắt đầu từ đó.

-Em biết mà! Anh tuyệt thật! Mà nhớ chăm sóc tốt cho bạn của em đấy! Anh mà làm nó tổn thương em sẽ tính sổ.-Nó dơ quả dấm ra trước mặt cậu.

-Em bạo lực thật!

-Chào hai người!-Hoài An từ đâu xuất hiện.

-Chào! Lâu rồi không gặp, mày mập hơn hẳn đó nhe! Chắc là do có ông anh "za" của tao chăm sóc hở?-Nó trêu Hoài An. Nó đã thay đổi cách xưng hô với cô, chứng tỏ nó đã coi cô là bạn thân rồi!

-Mới gặp mà đã chọc đùa tao rồi, bộ muốn chết hả?

-Vâng, ai dám làm gì chị, để anh Thế Anh xử lí chết à?

Cả lũ cười. Qua bao nhiêu chuyện căng thẳng, cuối cùng cũng có được vui vẻ.

-Nè, mảnh là không được đâu nhe!-Moon kéo Khiêm đi vào.

-Ôi, thế này thì có mình tôi lẻ loi thôi hả?-Nó kêu trời kêu đất.

-Hoàng tử đến giải cứu công chúa đây!-Anh đi đến cạnh nó. Cả buổi hôm đó, tiếng nói, tiếng cười luôn vang lên trong quán cafe nhỏ.

~~~~~

Về nhà, mẹ nó hôm nay không đi công tác, hỏi nó.

-Chuyện đính hôn con tính thế nào?

Bây giờ nó mới nhớ ra, nó như nghĩ ra gì đó, cười cười.

-Con tự lo được mà! Ủa anh Thiên với anh Bảo đâu mẹ?

-À, hai anh của con đến công ty của bố ở đây làm rồi! Chúng ta định công bố danh phận của các con teong lễ đính hôn luôn đó!

-Con biết rồi! Con lên phòng trước đây!-Nó hôn tạm biệt mẹ rồi lên phòng, mở nhóm chat của nó, Moon, Hoài An, anh, chàng, cậu ra, nhắn nhắn gì đó, lập tức có tin nhắn phản hồi. Nó cười mãn nguyện.

Cuối tuần. Ngày đính hôn của tụi nó. Có rất nhiều khách đến dự, toàn là những người nổi tiếng thế giới, cả gia đình của Crist, Cartarina và bọn Bùm cũng tới dự.

Trong phòng chuẩn bị của tụi nó.

-Nhớ những gì tao dặn chưa?-Nó nói lại với Moon và Hoài An.

-Mày đã nhắc đi nhắc lại câu này 22 lần rồi đấy!

-Cho chắc! Được rồi, ra thôi!

Nó nhìn điện thoại, kéo ra ngoài. Ba anh đã đứng sẵn ngoài cửa.

-Tất cả nhớ chứ? Được rồi đi thôi!-Nó chẳng để ai trả lời, kéo anh đi trước. Hoài An và Moon than với chàng và cậu.

-Lần thứ 23 rồi!

Ba cặp đi vào làm phụ huynh ngạc nhiên. Tất nhiên chỉ có phụ huynh của nó, Hoài An, anh và cậu ngạc nhiên thôi!

-Có lẽ các vị phụ huynh đã ngồi lộn chỗ rồi nhì!

Họ bây giờ mới nhận ra chiêu trò của con mình, đứng dậy đổi chỗ cho nhau.

Buổi lễ kết thúc trong tiếng cười và lời chúc mừng. Tụi nó thay đồ rồi ra ngoài sảnh đợi tụi anh. Bất ngờ ở đó gặp...Hoài Anh và Bảo Ngọc.

-Hai người...

-Cho chúng tôi xin lỗi. Chúng tôi đã không biết. Cô có thể tha lỗi cho chúng tôi không?-Hoài Anh cúi đầu xin lỗi nó, Bảo Ngọc làm theo. Sau khi điều tra về nó, chưa chắc nên Hoài Anh đã về hỏi bố mình. Biết được sự thật nên đã rời đi một thời gian để trấn an bản thân, đến bây giờ mới có can đảm đối diện với nó. Bây giờ họ đã thật sự trở thành người tốt rồi.

-Tôi sẽ tha thứ, với điều kiện.

Hoài Anh ngẩng mặt lên, có lẽ sẽ là một thứ rất khắc nghiệt, nhưng Hoài Anh sẽ hứng chịu tất cả.

-Cô sẽ phải khao chúng tôi một chầu trà sữa đó nhé!

Tụi anh đã ra và nghe thấy tất cả, bật cười. Vậy là xong! Kết thúc tất cả mâu thuẫn trong tiếng cười!

-End-

Vậy là truyện đã hết rồi! Tg muốn xin lỗi cì đã trễ dịp đăng truyện. Cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ truyện trong suốt thời gian qua! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Ngoại Truyện

Một lần, nó cãi nhau với anh, bỏ chạy tới cánh đồng hoa hướng dương, nơi nó cảm thấy yên bình nhất. Ngắm nhìn những bông hoa dưới ánh hoàng hôn, lòng nó có vẻ càng buồn hơn.

Từ đầu, anh chạy tới. Lúc nó bỏ đi anh thực sự rất lo, cảm thấy áy náy vì có hơi nặng lời với nó. Anh chỉ sợ nó sẽ xảy ra chuyện gì. Bỗng anh nghĩ tới cánh đồng hoa. Từ trước đến nay mỗi khi buồn nó đều đến đây. Thật may khi thấy nó.

Anh chạy tới, xoa đầu nó.

-Anh xin lỗi, Sun!

-Sao anh biết em ở đây?

-Bởi vì...nơi này có em!

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời như cố níu lại để nhìn hai đứa trẻ. Một tình yêu học trò đẹp, trong sáng.

-Hết-

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì... Nơi Đây Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.